ANDREI ELVEDI

BAZAR DE MISTERE

DEDIC ACEASTĂ CARTE...

În primul rând, părinților mei, care mi-ați fost alături și la bine și la rău și care mereu mi-ați dat din puținul vostru. În ciuda diferențelor de mentalitate și felului meu foarte încăpățânat de a fi, mereu m-ați acceptat. N-o să uit asta niciodată.

Mentorului meu, Daniel Zărnescu. Dacă nu scriai ”Jurnalul lui Abel”, această carte nu exista. Opera ta a fost lucrul care m-a făcut să-mi doresc libertate și să trăiesc după regulile mele. Nu am cuvinte să-ți mulțumesc pentru munca pe care o depui, dar pot afirma cu siguranță că tu, Daniele, schimbi vieți în bine.

Mentorului meu, Arash Dibazar. Un adevărat zeu printre oameni. Banalul tău a fost, mereu, extraordinarul meu. De fiecare dată când vorbești, te ascult hipnotizat. Ai fost persoana care mi-a băgat în

cap toate gândurile și obiceiurile productive pe care le am acum. Singurul regret pe care-l am e că nu te pot studia la fel de mult pe cât aș dori. Cel puțin, nu încă, dar ajungem și acolo. Sunt mândru să fiu membru IMC. ”It’s all in a state of mind”, nu?

Doamnei X, care ai rămas o sursă de motivație pentru mine până în prezent. Voi păstra anonimatul, după cum ți-am promis cândva, pentru că…”doar tu să știi, nimeni altcineva.”

...tuturor persoanelor cu care am intrat în contact, într-un fel sau altul. O mare parte din inspirația unui scriitor o reprezintă cei din jur. Fiecare din voi ați contribuit la un personaj de-al meu sau o anumită situație. Gesturile voastre, ticurile voastre verbale, experiențele voastre. De la absolut fiecare m-am inspirat cu ceva...

Vă sunt profund recunoscător tuturor!

Andrei Elvedi

Cuprins

1 AMBIȚII JURNALISTICE.....8
2 LA RĂSCRUCE DE REALITĂȚI 109
2 COLEGUL NOU.....180
NOTA AUTORULUI.....273

1 AMBIȚII JURNALISTICE

-Episodul 1-

Paul încerca să oprească sângerarea presând cu mâna pe rană. Pulsul i se accelera cu fiecare secundă. Se gândea la trecut, la toate lucrurile care i-au trecut prin cap înainte de a alege să vină la azil, să ancheteze cazul. Era ambițios…era tânăr. Credea că acest caz îl va propulsa spre stele, că va fi cel mai bun lucru pentru cariera sa de jurnalist. Aceste gânduri mărețe s-au dus pe apa sâmbetei, acum că avea o țeavă înfiptă în burtă.

”N-am putut sta acasă!Mi-a trebuit mie carieră. P*zda mă-sii!”, zicea Paul în timp ce se gândea cum să oprească sângerarea.

În timp ce încerca să fugă de cel ce-l urmărea, Paul căzuse într-o groapă. Deși durerea era copleșitoare, ca să fie situația și mai interesantă, își rupse și piciorul în timpul căzăturii. Dorise să țipe, dar își pierdea cunoștiința. Deasupra gropii în care se afla, văzuse o siluetă, dar nu mai putea discerne nimic.

”Vezi ce-ai făcut? De ce nu vrei să mă asculți?”

”Ci…cine?…”

Paul își închise ochii.

***

Se auzea sunetul unei lame ascuțindu-se. Paul părea că vede lumini, dar nu putea să-și dea seama ce erau. Simțea că îi bubuie capul de durere.

Rana din burtă nu mai era.

Își dăduse seama că nu putea să se miște. După ce toate simțurile sale își reveniră, Paul văzuse că e legat de un pat. Se zbătuse, din frică, dar nu reuși nimic.

”Toți faceți scandal! Toți! De ce nu puteți fi cuminți?” zise vocea.

Paul se uită în direcția din care se auzeau vorbele și văzuse pe cineva îmbrăcat în halat alb întors cu spatele la el.

”Ți-am oprit sângerarea, că ți-am zis că suntem prieteni, nu? Normal că ți-am zis. Așa fac prietenii, da, așa fac.”

”Ce naiba?” zise Paul.

Persoana în halat alb se întoarse cu fața la el. În mână avea o macetă.

”Mno bun, hai să te facem bine.”

Înțelegând ce se întâmplă, Paul începu să se zbată și să țipe cât putea de tare.

***

”Bă, nu te las să te duci la nebuni.”

”Hai, Vasile, las-o dracului de treabă. Asta-i șansa mea să ajung sus!”, zise Paul după ce închise ușa biroului.

”Toată lumea se fereste să facă un caz despre azilul acela. Tu, nu. Tu o cauți cu lumânarea.”

”Asta pentru că nu toată lumea e ca mine. Haide! Dă-ți acordul și m-am și urcat în mașină.”

Vasile sta puțin pe gânduri, uitându-se la angajatul său. Paul îi amintea de el, în tinerețe. La fel de ambițios, la fel de carismatic și la fel de prost.

”Ce să mă fac eu cu tine, mă copile?”

Auzind asta, fața lui Paul se lumină deoarece când Vasile spunea fraza asta, însemna că a cedat propunerii, dar cu mici condiții.

”Ok, spune ce dorești.”, zise Paul.

”Dacă se împute treaba, pleci. Vei fi singur printre dereglați mintal și asta nu-mi place cum sună.”

”Vai, dar ce protector suntem!”

”Protector pe dracu. Am investit o căruță de bani în tine ca să te fac angajatul meu numărul unu. N-am de

gând să-mi pierd cea mai profitabilă resursă într-un azil de dezaxați psihic.”

În ultimii ani, mai mulți angajați de-ai săi veniră să-i ceară voie să facă un reportaj despre acel loc, dar nu dădu voie nimănui deși dorea nespus să facă un reportaj despre rău famatul azil. De data asta era, cumva, diferit. Nu putea să-și explice, dar intuiția sa de jurnalist îi spunea că acel ”mucos” – cum îi plăcea să-i zică lui Paul – putea face un reportaj de toată frumusețea, fără să pățească ceva.

”Bine mă, hai că promit. Promit să trag semnalul de alarmă când simt că situația o să scape de sub control. Acum pot să plec?”

Vasile se uită lung la el și zâmbi.

”Dacă mă faci să regret că ți-am dat voie o să te bat de o să-ți sune apa în cap.”

Paul zâmbi, se ridică de pe scaun și merse, bucuros, spre ușă.

”O să-ți fac cel mai tare reportaj din țară! O să vezi.”, zise tânărul înainte de a ieși pe ușă.

Cu zâmbetul pe buze – mai mult, un surâs – Vasile își privea angajatul cum ieșea din sediu.

”Oare așa nătâng am fost și eu când aveam vârsta lui?”

-Episodul 2-

Cei doi ciocniră halbele de bere.

”Bravo, bă!”, spuse Doru.

Deși era genul gamerului clasic, care nu făcea nimic altceva decât să stea în casă și să se joace pe Xbox, era cel mai bun prieten al lui Paul. Cândva, cei doi au fost similari, dar alegerile i-au purtat pe drumuri diferite, Doru rămânând în mica lui cutie confortabilă, iar Paul crescându-și o dorință imensă de afirmare, mereu căutând noi limite peste care să treacă și altele spre care să tindă.

”Da mă, abia l-am convins să mă lase să fac reportajul.”

”De douăzeci de ani n-au mai ieșit informații de-acolo, nu?” întrebă Doru.

”Nu. Conducerea azilului păstrează secretele foarte bine. Nici o grijă, o să aflu eu totul.”

Chelnerița veni cu încă un rând de bere.

”Adu și niște whiskey. Facem cinste la băiatu.” zise Doru.

”Dar ce sărbătorim? E ziua ta?”, spuse chelnerița, în timp ce se uita la Paul, zâmbind.

”E un fel de- spune.”

”Prietenul nostru e reporter și va face un reportaj despre azilul acela care se află sus pe deal. Stă acolo de parcă ne-ar supraveghea pe toți.”

”Ce e așa special la clădirea aia veche?” întrebă chelnerița.

”Cum? Nu știi povestea?!”

”E nouă aici. Ia-o ușor.”, zise Paul.

”Păi hai că-ți zic.”

Doru se pregătea să povestească. Îi plăcea să spună povestea azilului, nu rata nici o ocazie de a o relata, chiar dacă o făcea pentru a zecea oară. Găsindu-i simpatici pe amândoi și mai ales că era plictisită peste măsură, chelnerița decise să stea să-i asculte.

”Pe la începutul anilor 1900, un cuplu a cumpărat acea casă. Pe atunci era o clădire faină și impunătoare, nu un azil de duși cu capul. Ambii erau muncitori, cică aveau vreo două farmacii de care se ocupau. La început, localnicii îi priveau cu suspiciune, dar cu timpul, au reușit să se integreze în comunitatea noastră extreeeeem de mare. La un an de când au venit, a apărut și copilul. O fetiță. O vreme bună, totul a fost bine și frumos.

Într-o noapte, câțiva copii au pus pariu între ei că nici unul nu are curaj să intre in acea casă și să fure ceva

obiect de la etaj, ca dovadă că a intrat. Unul dintre ei, mai răsărit, a zis c-o face. Copilul intră în casă, dar nu aude nimic. Era miez de noapte așa că toată lumea trebuia să doarmă. Încetul cu încetul, copilul urcă scările la etaj. Credea și spera că totul va merge lin, chiar dacă îi era frică de întuneric…"

Doru făcu pauză pentru a bea din halbă. Gâtul i se uscase.

"Și apoi?", întrebă chelnerița.

"Nu mă grăbi, că mi-e sete.", spuse Doru zâmbind. "Copilul credea că îi va merge ușor și lin, asta până când trecuse pe lângă baie…"

"Dar ce-ți mai place să ții lumea în suspans. Ce găsi în baie?", întrebă chelnerița în timp ce își pierduse răbdarea.

"Soția moartă într-o baltă de sânge, cu venele tăiate, iar copilul mort înecat în cada plină cu apă." spuse Doru în timp ce se uita la ea să-i vadă reacțiile. "Soțul nu era departe. S-a spânzurat la el în cameră."

"Vai de mine…"

Paul asculta cu atenție povestea. Deși o auzi pentru a nu știu câta oară, tot era fascinat de ea.

"Și tu vrei să faci reportaj despre așa ceva?"

”Nu. Eu vreau despre azil. Nu am nici un interes într-un mit urban.”, zise Paul. ”Adu-ne nota, te rog.”

”Numerar sau cu cardul?”

”Sau.” zise Paul zâmbind. ”Numerar.”

Chelnerița plecă pentru a face nota în timp ce Doru se uită cu nedumerire la amicul său.

”Nu te interesează un mit urban? Hai dă-te dracu de filozof. Știu că ești mort după povestea aia.”

”Ei, acuma și tu. Să zicem că sunt interesat și o lăsăm moartă.”

Paul se ridică și lăsă o bancnotă de cincizeci de lei pe masă.

”Bă, e prea mult. Plus că fac eu cinste.” zise Doru.

”Lasă așa că e bine. Mă simt darnic azi. Mă duc la o plimbare…vorbim.”

Doru știa că prietenul său avea nevoie, din când în când, de timp pentru el pentru a-și pune gândurile în ordine.

”Ei, a plecat?” zise chelnerița.

”Da, dar mai vine, plus că a văzut că-ți place de el.” răspunse Doru.

Afară, Paul se plimba, dar gândul său era tot la acel azil. Partea amuzantă era că oriunde te uitai, îl vedeai, dar și azilul te vedea.

”*Dacă privești Răul în ochi, te privește și el pe tine, nu? Parcă așa era zicala, nu?*”, gândi Paul.

-Episodul 3-

Haosul domnea în sala mare a azilului. Asistenții încercau să mențină un minim de control, cel puțin să nu cumva să-și taie venele vreunul din pacienți. Însă, în ciuda tentativelor conducerii, acel haos odios nu putea fi înlăturat. El domnește mereu și peste tot într-un astfel de institut.

Un pacient zgâria cu unghia geamul, în timp ce alți doi stăteau pe canapea nemișcați, ca efect ale electroșocurilor administrate. Două femei jucau șah, la o masă, sau cel puțin mimau jocul în timp ce un bărbat era imobilizat de asistenți pentru că a încercat să sară pe geam.

”Nu o să mă satur niciodată de locul ăsta.”, zise preotul.

”Cum așa? Te încântă adunătura de țăcăniți? Sau poate mirosul?”,întrebădoamna doctor.

Cei doi erau la etaj, privind fiecare colț al sălii precum și fiecare pacient.

”Sosește astăzi?”

”Trebuie să apară imediat.”

”Înțeleg. Cred că va fi cel mai interesant personaj din tot azilul.”

”E periculos. Vezi să nu fii prea curios, cum ești tu deobicei.”, zise doctorița.

Uitându-se pe geam, ea observă că o camionetă neagră se apropie.

”Haide.”

Cei doi se grăbiră la ușa de la intrare pentru a-și întâmpina noul locatar. Agitația lor fusese observată de unul din pacienții care stătea nemișcat pe canapea. Acesta zâmbi, subtil.

***

Camioneta puse o frână bruscă și gălăgioasă înainte de a opri în fața ușii azilului. Doctorița rămase puțin șocată să vadă un astfel de comportament din partea șoferului, o persoană care fusese obișnuită să lucreze cu deținuți periculoși. Din mașină se dăduse jos un ofițer dolofan, cu o chelie care lumina mai puternic decât luna.

”Ptiu, drace, că nu mi-ai ieșit.”, zise ofițerul în timp ce mergea spre ușa din spate a camionetei. ”Săr-mâna, doamnă. La dumneavoastră trebuie să-l las pe nebun?”

Doctorița și preotul coborâră scările și se îndreptaseră spre mașină.

”Da. Să înțeleg că e legat.”

Parcă de nicăieri, în fața ei apăruse încă un polițist. Doamna doctor se sperie când îi văzu privirea seacă. Spre deosebire de celălalt, acesta erasobru și tăcut.

”El e colegul. O să mă ajute să-l escortez pe criminal.”, zise polițistul dolofan.

”Da…încântată.”, spuse doctorița, zâmbind sec.

Ușa camionetei se deschise, iar din ea ieși un tânăr subțirel, legat într-o cămașă de forță.

”Uai, dar ce avem noi aici?!”, zise tânărul în timp ce se uita la doctoriță.

Aceasta nu răspunse, în schimb începuse să-i analizeze fiecare expresie.

”Ăsta mi-e cadoul pentru bună purtare?” îl întrebă tânărul pe polițistul chel. ”Ar trebui să fie, mai ales că era să mă omori cu al tău condus de femeie. Deși sincer, ți se potrivește pentru că ții de femeie ai. Hah!”

Bastonul peste cap nu întârzie să apară, Tânărul fusese lovit de către polițistul înalt.

”Mișcă.”

”Bă, dar ce violent ești. Nevastă-ta ce zice?”

În timp ce polițistul se pregătea să-i mai ardă una după cap, tânărul se urni din loc.

”Bine, bine, stai dracului în loc. Ne vedem sus, dragăăăăă…”

Toți îl priveau, în liniște, cum urcă scările și intră în azil. Intrând pe ușă, tânărul se opri pentru a privi în jur și a-i observa pe fiecare dintre pacienți.

”Aia-i tată! Plin de oameni din înalta societate pe aici. Auzi bă!” spuse tânărul către polițistul care-l escorta. ”Ți-am zis-o pe aia când i-am crăpat capul tatălui meu vitreg cu fierul de călcat?”

”Da, de vreo cinci ori…”, spuse polițistul.

”Îți mai zic o dată, că îi amuzant. Deci, era o dimineață de joi, iar eu torturam motanul când m-a prins tata și…”

”Deci el e cel care a pus țara pe alertă?”, întrebă doctorița.

”Da, Alin Oprean. A decapitat zece femei. Știți ce-a zis în instanță, când a fost întrebat de ce a făcut-o?”, zise polițistul. ”Erau prea înalte și a zis că mai taie din ele, dă-le dracu.”

Preotul zâmbi, dar doctorița a rămas la fel de serioasă.

”Înțeleg. O să vreau să vorbesc cu el.”

”Cred că și el.”

***

Alin intrase în celula sa, escortat de cei doi polițiști, precum și de doamna doctor și de preot. În cameră era doar un pat, iar în rest, gratii peste tot.

”Ce frumooooos. Zici că-s într-un hotel făcut de Trump. La fel de căcat le face și ăla.”

”Ia loc pe pat.”, spuse polițistul.

”Hai bă, deja? Măcar cumpără-mi cina și lasă-mă să te cunosc prima dată. Știi, eu încă țin la fosta…”, zise Alin.

Polițistul îi desfăcuse cămașa de forță și îi dădu un baston peste picioare, iar tânărul căzuse jos, lângă pat.

”Bă ce stresată e lumea azi. E de la vreme?”

Doctorița se apropie de el.

”Vai, ia-mă încet că-s timid.”

”Bun venit la institutul nostru, domnule Oprean. Mă numesc dr. Maria Voicu și mă voi ocupa de reabilitarea dumneavoastră. Vă promit că o să vă acomodați repede.”, spuse doctorița.

”Apoi dacă promiți tu, pisi, eu te cred. Hai pe la mine și când nu-s morocănoșii aștia pe aici. Uită-te la ei ce față au, zici că le-a murit câinele.”

Scârbiți de comportamentul lui Alin, lumea părăsi celula sa. Ultima care ieși fusese doamna doctor, care și închise ușa.

”Hai bă, nu plecați! Retrag ce-am zis de vițelul vostru, E simpatic, îmi place.”

Alin auzise cum ușa holului fusese trântită.

”M-au părăsit. Ce porci necivilizați.”

Tânărul se uită atent în celulă și se duse țină spre pat. Îl trase puțin spre ușă, pentru a face loc, iar apoi scoase o cărămidă din peretele din spatele patului. Băgă mâna în gaură și de-acolo scoase un bilețel. Apoi, puse patul la loc.

”Salut și bine ai venit. Ceea ce cauți tu e la mine. Ne întâlnim în sala mare la ora șase.”

Acestea erau cuvintele scrise pe bilețel. Alin se trânti în pat și privi tavanul, zâmbind.

”Și așa începe joaca…hop, hop.”

-Episodul 4-

Alin stătea pe canapeaua din sală, analizând cele două femei ce jucau șah la masa din fața lui.

”Dragele mele, voi chiar știți șah sau dați cu piesele de tablă ca să vorbiți cu fantomele?”

Nu primise răspuns, însă cea bătrână își încrucișă mâinile la piept și începuse să se legene. Prezența lui Alin o făcea să se simtă inconfortabil.

”Om rău...om rău.”, spuse femeia în timp ce își acoperea fața cu mâna.

”I bun. Mi-ai răspuns la întrebare.”, spuse Alin lăsându-se pe spate. ”Plin de handicapați mintal pe aici. Zici că am ieșit la picnic cu familia.”

Alin se uita în jur să vadă ce fel de colegi mai are, sperând că dă de persoana pe care o aștepta.

”Nu puteam și eu să mă duc să decapitez prostime prin Norvegia? Măcar acolo aveam televizor.”

”Te-ai fi plictisit în frigul acela.”, spuse vocea din spatele său.

Alin se întoarse și văzuse un adolescent cam de aceeași vârstă cu el. Era mai solid, cu păr negru, lung până la umăr și un zâmbet ciudat pe față.

”Salut, Alin. Văd că ai acaparat toată canapeaua.” spuse tânărul înainte de a se așeza pe un fotoliu.

”Tu ești Ovidiu?”, întrebase Alin.

”Da, împărate. Am venit sa mi te-nchini.”

”Ha?”

Văzând nedumerirea de pe fața lui Alin, Ovidiu lăsase poezia baltă.

”Nimic, era un banc prost. Iacă ne întâlnim față în față.”

”Da, uau. Ai adus ce ți-am zis?” întrebase Alin.

”Nu.”

”Ha?”

”O am la mine, dar o voi folosi să te șantajez nițel.”

”Știi că te-omor, nu? Îți tai capul și joc fotbal cu el.”, spuse Alin.

”Nu o vei face. În schimb vei deveni amicul meu.”

”Ce mă? Prea mult Eminescu te-o tâmpit?”

Ovidiu nu răspunse.

”Ce mă? Știu de Eminescu și de Scrisoarea a treia. Cititul e hobby-ul meu numărul doi, după belit proști și proaste. Deci, de ce zici că vom fi amici?”

”Mă vei ajuta să ies de-aici.”

Preț de câteva secunde, Alin rămase fără cuvinte. Inițial a vrut să-l lovească pe noul său ”amic”, dar simțea că era ceva dubios în legătură cu el.

”Ia zi, tată. Ce cauți tu în hotelul ăsta de lux?”

”Mi-am omorât părinții și sora. Le-am dat foc.”, spuse Ovidiu în timp ce se uita în ochii lui Alin, care-l privi atent și văzu că nu minte.

Discuția celor doi fusese oprită în momentul în care doamna doctor intrase în sală însoțită de doi asistenți cât ușa. Văzând asta, Ovidiu se ridică și plecă.

”Vorbim. O să te mai contactez eu.”

”Aha, sigur. Pune-ți agentul să-mi sune agentul.”, spuse Alin.

Doamna doctor se îndrepta spre el.

”Vai, dar cu ce ocazie, dragă Maria?”

”Vino cu noi, Alin.”

”Noi? Ăștia doi vin să ne facă galerie?” spuse Alin.

Unul din cei doi asistenți îi dădu o palmă peste cap.

***

”Ce-a discutat Ovidiu cu tine?”

Cei doi erau la ea în birou. Locul era imens și plin flori.

”Frate, am nimerit în Grădina Botanică! Auzi, dragă, zarzavaturi creşti?”

Ea îl privi, serioasă și sobră, apoi continuă cu ale ei.

”Stai departe de Ovidiu. Aduce numai necazuri. I-a dat foc colegului de cameră și a încercat dup-aia să ne incendieze pe toți.”

”Hotărât omul! Cred că o să fim prieteni de nedespărțit. Am auzit că se înțelege bine și cu părinții. Îmi plac ăștia familiști.”

Doamna doctor se uită la el, cu o privire curioasă.

”Creatură dubioasă mai ești...”

”I-auzi! Îmi faci avansuri?”

”Vrei niște apă?”

Maria luase o sticlă de apă plată din frigider, în timp ce Alin se uita dubios la cei doi asistenți care erau în birou cu ei.

”De ce ești așa încordat, mă?”, spuse Alin către unul din asistenți, care era cât dulapul.

”Poftim!”, zise doctorița.

Alin luă paharul cu apă și îl băuse pe tot.

”Povestește-mi despre tine și cazurile tale, Alin.”

”Hai, că știi povestea mea. Ce mai vrei să-ți zic? Am decapitat, am dat foc, m-am descurcat și eu cum am putut în viață.”

”La vârsta de opt ani ai dispărut brusc preț de două luni. Nimeni nu te-a putut găsi, până când nu ai reapărut la fel de ciudat. Unde ai fost în acele două luni?”, întrebă doamna doctor.

”Moaaamă! Ce le știm noi pe toate!”

Văzând fața serioasă a doctoriței, Alin se gândi să răspundă mai serios.

”Nu știu, fă. Nu am multe amintiri despre vremea când eram la vârsta aia. Citește și tu ziarele. Toată lumea a făcut mare tam-tam din asta, atunci.”

”Ziarele spuneau că ai fost răpit de extratereștrii.”

”Ei, fâs. Așa o fi, ce să zic?”, zise Alin.

”În locul unde credea mama ta că te-a lăsat, era o arsură perfect rotundă cu un diametru de cinci metri. Cum explici aia?”

”Am mâncat picant și am avut gaze. Nu știu, tanti, ți-am tot...explicat.”, zise Alin în timp ce simțea că-l părăsește oboseala. ”Uai, atât de mult am vorbit că m-a luat somnul.”

”Să zici că nu știi nu este destul.”, zise Maria. ”Avem nevoie de răspunsuri.”

”Asta...e. Ce...să-i faci?”

Alin căzuse cu capul pe birou, inconștient.

”Stai liniștit! Nu trebuie șă știi răspunsul. Îl voi afla eu, singură.”, zise Maria. ”Duceți-l în laborator.”

Cei doi asistenți îl luară pe sus pe Alin și ieșiră cu el pe ușă. Doctorița se uită, pe geam, la pacienții care fuseseră scoși în curte pentru a face mișcarea zilnică. Aceștia o salutară, iar ea le zâmbi înapoi.

-Episodul 5-

Paul stătea pe teresă, așteptând o anumită persoană, să ia cafeaua împreună. Era nouă dimineața, iar orășelul părea pustiu. Niciodată nu știa ce să creadă despre atmosfera cea seacă. Uneori îi plăcea, pentru că avea liniștea necesară pentru a fi doar el cu gândurile sale, dar alteori i se părea terifiantă.

”Vezi să nu-ți rupi mâna!”, spuse o voce.

Bărbatul se așeză la masă, față în față cu Paul.

”Adică?”

”Păi iar ai căzut pe gânduri. Ce faci mă?”

Andrei era o cunoștință relativ nouă de-a lui Paul. S-au întâlnit dintr-un anume...interes. Chelnerița veni pentru a le lua comanda.

”O cafea cu lapte. Lungă.”, zise Andrei.

”Ai dosarul?”, întrebă Paul.

”Grăbit mai ești!”, răspunse Andrei în timp ce își deschise servieta.

”Păi un detectiv particular ca dumneata ar trebui să știe importanța trecerii la subiect.”

”Astea-s povești. Ia! Ține!”, zise detectivul.

Paul luă dosarul și îl deschise rapid, nemaiputând de curiozitate. Sta câteva minute să-l citească, timp în care chelnerița sosi cu cafeaua lui Andrei.

Acum câteva luni, Paul îl contactase pentru a-i oferi misiunea de a aduna toate informațiile despre personalul azilului. În special despre doamna doctor Maria Voicu.

”A terminat Medicina, nu are copii, necăsătorită. Nu e mare brânză aici.”, zise Paul.

”Nu e mare brânză în general. Parcă tipa e sfântă.”

”Nu mă ajută cu nimic. Caut s-o am cu ceva la mână. Mă doare pe mine în dos că a făcut Medicina.”

Andrei știa că azilul nu e de bun augur, dar văzând determinarea lui Paul, se hotărî să-l ajute și mai mult.

”Ar mai fi ceva, dar e doar un zvon.”, zise Andrei.

”Ce?”

”Acum douăzeci de ani, se spune că simpatica doctoriță a fost prinsă aducând droguri în țară.”

”Ce fel de droguri?”

”Asta nu am găsit. În primă fază aș zice că tâmpenii precum morfina și altecele, dar nu pot fi sigur.”, zise Andrei.

”Crezi că are pile sus puse?”

”Probabil, dar nu le-am găsit nici pe acelea.”

Paul căzuse pe gânduri, apoi privi din nou în dosar.

”Nici despre preot văd că nu ai găsit nimic. Ah! Ba da! Uite! Acuzat că a furat bani de la enoriași pentru a-și face casă, acum zece ani. Vai! Un preot care fură? Cat de șocant, ce să zic.”

Paul trânti dosarul pe masă și se lăsă pe spate, pe scaun.

”Bun!”

”Deci?”, întrebă Andrei.

”Banii o să ți-i virez mâine și mersi pentru informații.”

”Aș fi vrut să te ajut mai mult.”

”E ok. Am tot ce-mi trebuie pentru a începe. În rest, o să mă adaptez cum pică situația.”

Andrei observă hotărârea lui Paul pentru acest caz, lucru care l-a fascinat de când l-a cunoscut.

”Pot să te întreb ceva?”

”Nu știu. Vezi, poți?”, întrebă Paul.

”De unde obsesia asta pentru azilul acela?”

”Zi-mi ce-ai aflat.”

”Adică?”

”Păi sigur mi-ai verificat și mie trecutul și identitatea, așa, din curiozitate.”, zise Paul.

Detectivul zâmbi.

”Cu excepția faptului că ți-ai pierdut ambii părinți când ai fost mic, iar apoi ai tot sărit din orfelinat în orfelinat, nu am găsit nimic altceva.”, zise Andrei.

”Nu este nimic altceva, degeaba mai cauți.”

”Și atunci despre ce vorbim? Dacă e să mă întrebi pe mine, aș spune că e vreo dorință de-a ta de a-ți valida existența.”

”Adică?”

”Copiii care au fost privați de iubirea părinților, deobicei cresc cu un simț foarte mare de realizare. Ei doresc să conteze, mai presus de orice, iar din moment ce nimeni nu a făcut ceea ce planifici tu să faci, mă gândesc că e adevărat.”

”Copiii ce nu au primit iubire de la părinți au obiceiul să ajungă și sociopați, lipsiți de empatie. De unde știi tu că eu nu sunt ceva criminal?”, întrebă Paul.

Andrei râse.

”Da! S-ar putea să fii și un sociopat. Ce să zic? Vedem.”

Cei doi cerură nota de plată, iar apoi plecară fiecare în drumul lui.

”Dacă mai e ceva, să mă suni și te ajut.”, zise Andrei.

”De ce?”

”De ce, ce?”

”De ce ești dispus să mă ajuți?”, întrebă Paul.

”Pentru că ești puțin sărit de pe fix, iar mie-mi plac oamenii ăștia. Orașul ăsta are mult prea mulți oameni seci, lipsiți de viziune. Mai trebuie, din când în când și unul ca tine. Hai noroc!”

Coi doi o luară în direcții diferite. Detectivul îl privi pe Paul cum se îndepărtează și se bucură gândindu-se că lucrurile erau pe cale să devină mai interesante, în orașul lor liniștit.

Andrei își scoase telefonul din buzunar și formase un număr.

”Aaalo!”, zise detectivul. ”Da. Paul a intrat în joc.”

-Episodul 6-

Ajungând acasă, Paul trânti dosarul pe canapea și își luă o doză de bere, ca tot omul.A investit o sumă decentă și timp berechet în garsoniera în care locuia. Și-a redecorat-o după bunul plac, desenând diferite simboluri pe pereți. De la unele ce semnifică libertate până la altele ce reprezintă anarhie. Toate erau acolo. Paul era de părere că un bărbat care se respectă e reprezentat de mediul în care locuiește. Fiecare lucru pe care îl deții e o extensie de-a ta, prin urmare trebuie tratat cu atenție.

Dori să pornească Xbox-ul, dar era prea agitat din cauza informațiilor din dosar, sau mai degrabă lipsei de informații din dosar. Nu știa ce se aștepta să găsească acolo, dar spera, din tot sufletul, să fie ceva ce să-i permită să fie cu doi pași înainte.

Se duse la mini bar și își rezolvă de un pahar de cognac, apoi privin îngândurat, pe geam.

”Tot o scot eu la capăt cumva, băga-s-ar dracu...”

***

Ușa crâșmei se dărâmase când cei doi bărbați trecură prin ea. Cei care se aflau afară, pe terasă, s-au speriat și s-au ridicat în picioare, făcând loc celor doi. Localul era unul decent, situat chiar lângă un lac. Profitând de locația lângă băltoacă, unul din bărbați îl înșfăcă pe celălalt de guler și îl aruncase în lac. Văzând că victima lui știe să înoate, bărbatul se duse la bar pentru a-și plăti consumația.

”Ține, mă! Ia și pentru ușă!”

”De fiecare dată când vii pe aici, strici ceva.”, zise barmanul.

”Ce să zic? Trebuie să mă fac și eu simțit, nu?”

”Hai, du-te dracului. Mai vorbim...”

”Hai pa!”

Bărbatul ieși și se duse la mașina lui. Nu băuse atât de mult încât să nu poată conduce semi-normal, își zise el. Situația era și mai lejeră pentru el, ținând cont că era comisar de poliție.

Adrian Miu petrecea tot mai mult timp prin baruri, de când i-a dispărut soția, acum doi ani. Și-a folosit toate relațiile, dar nu a reușit nicicum să dea de ea. Era ca și cum s-a evaporat de pe suprafața Pământului.

Exact când era pe cale să renunțe complet, auzise zvonuri despre un anume azil și cum că soția lui ar putea fi acolo. A sunat peste tot pentru a putea vizita fiecare cameră a acelui azil, dar mereu a fost refuzat, lucru care i s-a părut dubios.

Nemaivrând să ceară permisiune, Adrian se hotărî să-și facă singur dreptate, luând cu el două pistoale și mergând personal să vadă despre ce e vorba. Urcându-se în mașină, își continuă drumul spre micul orășel ce găzduia *minunatul* institut.

Fiind foarte hotărât în încercarea lui de a ieși din parcare și având câteva beri la bord, Adrian observase cu greu că lovise o doamnă mai în vârstă, când a dat cu spatele. Impactul a fost minor, dar suficient de puternic încât să-i zboare plasa cu roșii a doamnei. Făcându-și griji pentru ea, Adrian se dase jos din mașină.

”Sunteți bine, doamnă?”

Privind în jur, observase că nu erau martori care să fi văzut pățania. Bătrâna nu-i răspunse la întrebare, doar se ridică și plecă. Adrian privea în urma ei.

”Ciudată creatură...”, gândi comisarul.

Se urcă, din nou, în mașină și porni la drum.

***

Sunetul soneriei răsunase în toată casa, timp în care cei doi copii fugeau de colo colo. Femeia coborî scările, în grabă. Deschizând ușa de la intrare, rămase surprinsă să o vadă pe doctorița Maria Voicu.

”Salut, Claudia.”, spuse Maria. ”Nu ne-am mai văzut de ceva vreme.”

Claudia n-a putut să răspundă. Era prea surprinsă.

”Ei, haide! Nu e chiar așa de șocant să-ți vezi sora. Pot să intru?”

”Da. Haide.”, spuse Claudia.

Intrând în casă, Maria privi în jur să vadă arhitectura clădirii. Îi plăcea. Totul era bine și frumos până când copilul se lovise de ea.

”Hopa!”

”Daniel! Cere-ți scuze!”, zise Claudia.

”Scuze.”, răspunse copilul chiar înainte de a o lua din nou la fugă prin casă.

”Energic copil.”

”Da. Seamănă cu tatăl lui. Vrei cafea?”

”Da, te rog.”

În timp ce își aștepta cafeaua, Maria se gândea la copilăria lor și la cât erau de apropiate, înainte ca relațiile dintre ele să se răcească.

”Poftim!”, zise Claudia în timp ce-i puse surorii sale cafeaua pe masă.

Așezându-se pe scaun, în fața Mariei, Claudia începuse cu întrebările.

”Bun! Cărui motiv îi datorez această vizită?”

”Ce? Nu poate o soră să vină în vizită la cealaltă soră?”

Claudia zâmbi.

”Hai Maria, că nu mai avem zece ani. Știu că ești aici cu un scop. Ce dorești?”

Maria puse cana de cafea pe masă și încercă să-și aleagă cuvintele cu atenție.

”Am nevoie ca tu să te oprești să mai studiezi cazul azilului pe care-l conduc.”

”Ah! Asta era...”

”Știu că ai ziar și îți place să faci dreptate și să scoți la iveală tot felul de secrete, dar aici nu este cazul.”, zise Maria.

Claudia dori să se certe, dar simțea că nu se cade, așa că încercă să păstreze conversația pe un ton normal.

”Dacă totul e așa de bine la voi, atunci de ce nu faceți publice infomațiile și istoria despre voi? De ce vă ascundeți? Și de ce numele vostru tot apare menționat în cazurile de dispariție?”

Maria nu răspunse, prefera să asculte.

”Hai să zic că minte o persoană, două, dar când vin deja șase, șapte? Ceva nu e bine. Un sâmbure de adevăr tot există.”, zise Claudia.

”Așa mulți?”, întrebă Maria. ”Nu țin socoteala la calomnii.”

”Am vorbit cu marea majoritate. Cred că mai am vreo cinci. În general toți raportează dispariția unei soții sau a unui soț.”

Văzând liniștea Mariei, Claudia începuse să-și piardă răbdarea.

”Nu ai de gând să zici nimic?!”

”Nu. Nu e treaba acuzatului să se apere. E treaba acuzatorului să vină cu dovezi concrete, iar apoi putem vorbi.”

Văzând că n-are cu cine, Claudia se calmă.

”Mda. Mereu ai fost așa...”

Liniștea se lăsă între cele două, fiecare din ele gândindu-se la trecut.

”Cred că e cazul să plec. O să întârzii la ședințele mele super secrete.”, zise Maria ridicându-se de la masă. ”Mi-a părut bine să te revăd.”

Claudia nu zise nimic și nici nu se ridicase de pe scaun, în timp ce sora ei se îndrepta spre ușă și ieși din casă.

-Episodul 7-

Înainte ca lama macetei să-i atingă piciorul lui Paul, persoana în halat alb căzuse la podea. Cineva îi salvase viața, dar nu putea vedea clar cine a fost.

”Claudia?”

”Mi-a trebuit ceva să te găsesc. Ți-am zis să nu te desparți de noi, tâmpitule!”

Claudia Voicu reuși să-l oprească pe pacientul în halat alb împlântându-i în cap un topor. Trebuia să improvizeze, iar asta a fost prima idee ce-i venise în minte.

”Unde sunt ceilalți?”, întrebă Paul.

”Nu știu. I-am lăsat și am venit după tine, când am văzut că ai dispărut. Stai calm să te dezleg și hai să plecăm de-aici!”

După ce reuși să-l dezlege, cei doi fugiră repede spre ușă. Avântul lor fusese oprit în momentul în care ușa se deschise și Maria, împreună cu trei asistenți, își făcuse apariția.

”Ce avem noi aici?”, întrebase Maria, privind în jur și observând cadavrul pacientului în halat alb.”Îmi iau ochii de pe voi o jumătate de oră și faceți haos în tot azilul. Păi e frumos, Claudia?”

”Du-te dracului de jigodie!”, zise sora ei înainte de a se repezi la ea pentru a o lovi. Nu apucase să facă asta deoarece fusese imobilizată de doi dintre asistenți. Cel de-al treilea scoase o seringă cu somnifer și o injectase în braț. Claudia adormi după câteva secunde.

Privindu-l pe Paul, Maria întrebă.

”Tu ești mai deștept decât proasta de sorămea, nu, domnule jurnalist?”

Paul nu zise nimic.

”Vii de bună voie sau și tu ai nevoie de un imbold?”

Fără să scoată un sunet, Paul făcuse un pas înainte, fiind de acord să meargă în liniște. Doamna doctor îl privea să vadă dacă schițează vreo reacție, dar nu observă nimic.

”Curăță pe aici! Avem inspecție mâine și nu am chef să-mi găsească un pacient cu un topor după cap!”, zise Maria către unul din asistenți.

***

Claudia fusese trezită de un pahar de apă ce îi fusese aruncat în față.

”Hai, trezirea că nu avem toată ziua la dispoziție!”, spuse Maria.

Văzând că sora ei e atât de aproape de ea, Claudia dori să o strângă de gât, dar observă că era legată de un pat.

”Ce dracu?!”

”Mereu am avut probleme cu tine, dragă surioară. Ce să fac, oare?”

”Să-ți tai gâtul? Ce zici? Ai fi dispusă? Te ajut eu dacă trebuie!”

Unul din asistenții din sală o lovise cu pumnul în stomac. Impactul îi tăia respirația Claudiei.

”Cred că trebuie puțină educație. Asta a fost singura metodă de a te domoli, de când te cunosc.”, zise Maria în timp ce puse ceva dispozitive pe tâmplele Claudiei. Aceasta nu-și dăduse seama ce erau.

”Niște electroșocuri nu strică dacă sunt aplicate cum trebuie.”

Auzind cuvântul *electroșocuri,* Claudia începuse să țipe, dar sora ei îi băgă ceva în gură, pentru a nu-și mușca limba.

”Hai, taci, că nu e așa rău precum pare.”

Maria privi spre asistentul care manevra aparatul.

”Eu zic să mărim puțin doza. E o fire mai puternică, iar cea normală s-ar putea să nu fie destul. ”

În timp ce Claudia mormăia, aparatul porni, iar corpul ei fusese paralizat de șoc. Becul din cameră începu să pâlpâie.

”Eu zic să-i mai dăm una, să fim siguri.”, spuse Maria.

Liniștea domnea pe hol fiind întreruptă, din când în când, de pâlpâitul becului.

***

”Pe Claudia au luat-o cu ei.”, zise Paul.

”Crezi că au băgat-o la electroșocuri?”, întrebase Adrian Miu.

”Cel mai probabil.”, răspunse Ovidiu.

Cei trei stăteau pe faimoasa canapea din sala principală și își revizuiau planul de evadare. Paul era curios și foarte atent cu al patrulea lor membru, Alin Oprean, care nu era cu ei acum.

”Unde e țăcănitul tău de prieten?”, îl întrebase Paul pe Ovidiu.

”Da’ ce? Arăt a mă-sa? Pe aici pe undeva.”

”Ce tot puneți voi doi la cale?”

”Hai mă! Mă lași?”

”Gata cu cearta, bă!”, spuse Adrian. ”Nu ajută dacă ne dăm în cap unul altuia.”

În timp ce ei discutau, pe ușă intrară Alin cu Claudia și un nou prieten. Acesta era mic de statură și timid. Nu părea să fie autist, dar rezervarea sa în a aborda oamenii era mai mult decât ciudată.

Văzând-o pe Claudia care abia se ține pe picioare, Paul o luă de braț să o pună pe canapea. Luând loc, aceasta se ținea de cap de parcă aștepta să-i treacă ceva migrenă.

”Ești bine?”, întrebă Paul.

”Da. Mă doare capul puțin.”

”Are nevoie de puțin timp să se dreagă.”, zise Alin.

”Ai ajutat și tu o femeie în loc să-i tai capul. Ce-ai mă, te-ai pocăit?”, întrebă Ovidiu.

”Hai mai dă-te dracu! Ți-am zis că asta mi-e simpatică.”

”Cum stăm?”, întrebă Claudia uitându-se spre Adrian.

”Am găsit niște informații interesante, în biroul ei.”

”Așa...”

”Se pare că doamnei doctor îi place să experimenteze pe oameni.”

”În ce sens?”, întrebă Paul.

”Similar cu Frankenstein, bag de seamă. Ia o mână de-acolo și o pune dincolo. Are câteva poze cu pacienți care te fac să vomiți.”

”Bun, dar asta nu explică de ce s-a chinuit să ne bage pe noi patru în azil!”, spuse Ovidiu.

”Cinci, mă! Cu micuțu ăsta.”, zise Alin punându-și brațul pe după capul noului său prieten.

”Cinci!”, răspunse Ovidiu arătându-i degetul mijlociu lui Alin.

”Ai mai văzut ceva în birou, nu?”, îl întrebase Paul pe Adrian.

Polițistul sta pe gânduri.

”Hai, zi mă! Nu strica distracția pentru lume!”

”Fiecare dintre noi avem un trecut mai...dubios.”, zise comisarul.

”Adică?”, întrebă Claudia.

”Cu toții am scăpat de moarte chiar când nu trebuia.”

Liniștea se lăsă în micul lor grup.

”După ce a murit nevasta, am încercat să mă sinucid, trăgându-mi un glonț în cap. De trei ori! De fiecare dată, pistolul s-a blocat. Am crezut că-i ceva semn de la providență și am decis să nu mai încerc și a patra oară.”, spuse Adrian.

”Eu nu-mi amintesc ceva caz similar.”, zise Claudia.

Unul din pacienții din sală începuse să bată cu unghia în geam și să scoată un fel de sunet ciudat. Acest lucru era semn că venea doamna doctor.

”Hai că vorbim și mâine.. Încercați să stați în viață până atunci!”, spuse Adrian înainte de a pleca împreună cu Paul.

Comisarul se uita insistent la Claudia, care plecă împreună cu Alin și noul lor prieten timid.

”Te gândești dacă e ok să o lăsăm cu Nebunel?”, întrebă Paul.

”Nu. Nu știu ce motiv are, dar simpaticul nostru criminal în serie pare să o protejeze cu viața. S-a fi sucit, mă. Ce crezi? L-ar fi găsit pe Mântuitor?”, întrebase, în glumă, comisarul.

”Hai gata cu glumele tâmpite. Și eu mă gândesc la ce te gândești și tu?”

”La ce, măi cititorule de gânduri?”

”Claudia tocmai a trecut printr-o ședință brutală de electroșocuri. Acest lucru trebuia s-o lase legumă pe viață, dar ea...n-are nimic. Are o migrenă, cel mult.”

Uitându-se la detectiv, văzuse că acesta nu schița nici o emoție. Nu părea deloc surprins.

”Ia zi ce ai aflat despre ea, în biroul stimabilei doamne doctor?”, întrebă Paul.

”Se jucau în gară, ea cu doctorița, când erau mici. Voiau să prindă un porumbel alb, dar acesta zbură pe locomotivă. Claudia a zis că urcă după el, să-l prindă să-l ducă acasă, dar Maria a fost reticentă. Odată ajunsă pe locomotivă s-a dezechilibrat și era să cadă, dar din reflex s-a prins de cablu. Curentul a fost atât de puternic că, preț de câteva secunde, Claudia a luat foc, înainte de a cădea de pe locomotivă. Maria s-a dus după părinți, iar când aceștia au ajuns la locul faptei...”

Paul analiza atent fiecare cuvânt al comisarului.

”Claudia era perfect sănătoasă. Se spăla pe față la o fântână de lângă gară. Hainele erau complet negre, fața la fel.”

”Trebuia să moară.”, zise Paul.

”Nu comenta, deoarece cazul tău , deși recent, e cel mai aiurit dintre toate.”

-Episodul 8-

Întorcându-se de la alergat, Paul se hotărî să mai facă vreo doi kilometri, în plimbare, până acasă. Se gândea non stop la întrevederea cu detectivul precum și la informațiile din dosar.

Privind înspre dreapta sa, observă o mașina neagră. Părea a fi un BMW, dar era la distanță, iar Paul nu se pricepea la mașini. Îi plăcea cum arăta, însă nu putea să savureze priveliștea din cauza gândurilor care nu-i dădeau pace.

Ajuns în fața scării, era puțin surprins că timpul a trecut așa repede în ultimele ore. Intrând în scară observă o mașină neagră în fața blocului. Părea a fi acel BMW de acum câteva minute, dar Paul nu mai era sigur.

"Nu există doar o singură mașină neagră în tot orașul, nu?", gândi Paul în timp ce ignoră evenimentul și urcase scările.

Timpul trecuse, din nou, pe nesimțite, iar Paul era tot cu gândul la infliltrarea sa din azil. Dorind să facă o pauză, se apropie de geam și, spre surprindea sa, văzuse mașina neagră tot în același loc. De data asta, ceva se schimbase, totuși. Din ea ieșiră trei oameni

mascați, mari cât dulapul. Unul dintre ei privi direct geamul unde era Paul.

Tânărul dori să se întoarcă, să meargă la ușă și să o baricadeze, însă tentativa sa fusese oprită când Paul observă bărbatul care stătea la el în mijlocul camerei. Acesta îi zâmbi, iar Paul nu mai putea spune nimic. Nu-și găsea cuvintele.

”Cum și când dracu a intrat?”, gândi Paul.

”Salut, Paul.”, zise bărbatul. ”Am venit să te ajut.”

***

Obișnuindu-și mintea să se calmeze în situațiile șocante, Paul reuși să poarte o discuție relativ normală.

”Adică?”

”Vreau să te sfătuiesc să sari pe geam.”

Paul era tot mai confuz.

”Știi că stau la etajul 8, nu?”

”Da.”

”Dacă pic de-aici, o să usture.”

”Știu că o să mori, dar trebuie să faci ce zic.”, spuse bărbatul.

Nu știa ce să creadă. De ce era un bărbat la el în casă? De unde apărut? Cine e? De ce îl urmăreau un grup de mascați?

Timpul a stat pe loc, preț de câteva secunde. Gândurile lui Paul se opriră, dar mascații s-au împins în ușă, nereușind s-o doboare din prima. Când, totuși, reușiră să o darâme, nu apucară să vadă nimic altceva decât pe Paul sărind pe geam.

Neștiind ce să mai creadă, tânărul a ales să aibă încrede în vorbele bărbatului din imaginația sa, cu toate că logica îi spunea altceva. Nu știa dacă a făcut bine, dar toate incertitudinile sale se opriră în secunda în care se izbi de asfalt și își pierdu cunoștiința.

”Paul! Trezirea!”, spuse vocea bărbatului din apartament.

Deschizând ochii, tânărul văzuse un tavan.

”Ce dracu?”

Capul îl durea, iar corpul îi era amorțit. Uitându-se mai bine în jur observare că era pe un pat, într-o cameră ce părea a fi ca o închisoare.

”M-au dus undeva...”, gândi Paul. *”Trebuie să văd unde.”*

Ceva lovise gratiile uşii, înainte ca aceasta să se fi deschis. Pe uşă intră un bărbat îmbrăcat în costum de gardian.

”Hai bă! Se serveşte masa!”

Fără să spună ceva, Paul se ridicase în picioare şi se îndreptă spre uşă. Ajuns pe hol, văzuse mulţimea de oameni care, îmbrăcată în haine similare cu ale sale, se îndrepta în aceeaşi direcţie.

Neplăcându-i faptul că Paul stă şi se uită, gardianul îl împinse.

”Hai odată!”

Paul mări pasul, iar în tot acest timp, se gândi cum de supravieţui căzăturii. Nu văzuse nicio rană pe el.

Tot mergând înainte, Paul se amestecă printre ceilalţi pacienţi ai azilului.

”Eşti tipul nou, aşa-i?”

Privind rapid spre stânga o observă pe Claudia.

”Adică?”, întrebă Paul.

”Ţine-ţi gura două ore, iar apoi putem vorbi. Eşti în stare?”

”Da. Vorbim peste două ore.”

Claudia mări pasul pentru a se distanţa de el.

Deşi nu înţelegea mai nimic din ce se întâmplase, Paul nu-şi bătea capul cu asta. Prioritatea sa era să

înțeleagă mediul înconjurător, regulile pe care acesta se baza. Privind în jur, avuse impesia că nimeni nu părea nebun, în adevăratul sens al cuvântului, iar acest lucru îl făcuse și mai confuz.

”Mănânc, apoi aflu niște răspunsuri...”

***

Sala era plină. Liniștea domnea, toată lumea fiind ocupată să mănânce. Era o regulă fermă a azilului ca pacienții să se comporte cât pot ei de civilizat, la orele în care se servește masa. Pentru a se respecta regula mergeau atât de departe încât să-i sedeze pe cei gălăgioși.

Paul încerca să înțeleagă ce se întâmplă, analizând tot ce era în jurul său.În timp ce își vedea de supa lui, cineva venise prin spatele său și îi dăduse un pumn, aruncându-l la podea. Adrian Miu, apoi, sări pe el, continuând să-l lovească cu pumnii. Neștiind ce se întâmplă, Paul reuși să țină garda sus. O agitație imensă se porni în toată sala, până când începuse să sune alarma. Auzind-o, toți ceilalți făcuseră liniște instant.

Doamna doctor împreună cu cinci asistenți au intrat în sală și s-au îndreptat direct spre cei doi care își cărau pumni unul celuilalt. Despărțindu-i, ea îi privi pe fiecare, iar apoi se uită spre comisar.

”Iar faci scandal? Aveam speranțe mari pentru tine. Credeam că te-ai vindecat de obiceiurile proaste.”

”Ce să-i faci? Lupul își schimbă părul, dar...tot o vacă ești.”

Unul din asistenți îl lovise peste cap.

”Duceți-l și răcoriți-l puțin.”, spuse doamna doctor.

Ceilalți doi asistenți ce au rămas cu ea, îl ridicară pe Paul în picioare.

Privindu-l în ochi, Maria nu-i spuse nimic.

”Aduceți-l la mine în birou.”, spuse Maria în timp ce porni în viteză spre biroul său.

-Episodul 9-

”Plecați!”, spuse Maria către asistenții care îl aduseră pe Paul la ea în birou.

Doamna doctor merse la minibar și luase o sticlă de whiskey.

”Îmi pare rău pentru comportamentul lui Adrian. Nu l-a mai apucat dorința de bătaie de câteva luni. Am sperat să se fi potolit.”

”Nu-i nimic. Sunt obișnuit cu bătăile, plus că în locul ăsta ar trebui ca astfel de lucruri să fie relativ firești.”, zise Paul.

Maria îl privi cu interes, dar Paul era sceptic. Făcuse actorie în tinerețe și știa să-și ascundă unele emoții, precum și să falsifice prezența altora.

”Ai dreptate, dar putem sta și noi mai bine cu securitatea. Stai liniștit, astfel de evenimente nu vor mai avea loc.”

Îl servise cu un pahar de whiskey.

”Am încredere că tu nu vei cauza probleme, așa-i?”, întrebă Maria.

”Nu am motive.”

Doamna doctor zâmbi.

”Aproape toți nu au motive logice de a face scandal, dragul meu. Păcat că bolile de care suferă, nu sunt pe aceeași lungime de undă. La tine e noroc. A doua ta personalitate e la fel de calmă ca și tine.”

”A doua personalitate?”, întrebă Paul.

Maria îl privi curioasă.

”Da. De-asta te afli aici. Acel om pe care-l tot vezi și în numele căruia vorbești, din când în când.”

Paul își aminti de bărbatul care îi spuse să sară pe geam, acasă la el. Pentru o secundă fusese șocat, dar se adaptă repede.

”Înțeleg...”

”Da? Mă bucur atunci.”

Ușa se deschise și preotul intrase în birou.

”Maria, am ceva de discutat cu tine.”

Se opri din vorbit când îl observă pe Paul.

”Omule, trebuie să înveți să bați la ușă.”, spuse doamna doctor.

”Mda, scuze. Nu e obiceiul meu.”

”Paul, aici se încheie discuția noastră. Te rog să ne lași să vorbim între patru ochi.”

Tânărul se ridicase de pe scaun și porni spre ușă, cu privirea în pământ. În tot acest timp, preotul se uită la el cu interes mare.

”El e Paul?”, întrebă preotul după ce tânărul se distanțase suficient de mult de birou.

”Da.”

”Cum ți s-a părut?”

”Admir la el faptul că știe să mintă foarte bine.”, zise Maria.

***

”Ce te-a întrebat?”, zise Adrian Miu.

”Tâmpenii banale. A vrut mai mult să mă analizeze decât să vorbească.”, răspunse Paul.

Cei doi se plimbau prin grădina azilului, locul prin care pacienții, rareori, primeau dreptul să-și facă veacul pentru o jumătate de oră.

”Ție ce ți-au făcut? Știu că violența între pacienți e strict intersiză, dar răsplătită tot cu violență.”

”Ca de-obicei. Ținut cu capul în apă până mor, de vreo zece ori, iar apoi...muzică tare și proastă.”

Au trecut câteva zile de când au aflat că, orice ar face, nu pot să moară. La început toți s-au speriat și nu au crezut că este posibil, dar acum s-au adaptat situației. Doreau să afle răspunsuri, răspunsuri pe care le credeau prezente în acest azil.

Așezându-se pe o bancă, Paul căzu pe gânduri.

”Știi? Nu mi-ai spus povestea ta.”

Adrian îl privi curios, iar apoi se hotărâse să-i spună, neavând altceva mai bun de făcut.

”Împușcat în cap, înnecat, înjunghiat. Astea le-am încercat și, după cum vezi, sunt tot aici.”

”Ai încercat să te sinucizi?”

”De prea multe ori. La început ți-e frică, probabil din cauza rahatului religios care spune că ajungi în Iad dacă-ți iei viața. Sigur că da. După ce încerci de vreo câteva ori, apoi devine o joacă. Sinuciderea a fost pentru mine cel mai amuzant hobby pe care l-am avut.”, spuse detectivul cu un zâmbet pe buze. ”Ce vremuri...”

Liniștea se lăsă între cei doi, timp în care Adrian își aduse aminte de toate evenimentele prin care trecuse, în ultimii ani. Văzându-l necomunicativ, Paul dori să schimbe subiectul când fusese întrerupt.

”Călcat de mașină la vârsta de doisprezece ani.”, zise Adrian din senin.

”Poftim?”

”O mașină a trecut peste mine,lăsându-mă într-o baltă de sânge. Șoferul a fugit de la locul faptei. Nici

măcar nu a oprit maşina, a continuat să conducă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic."

Paul asculta cu atenție.

"Am intrat într-un fel de comă, pentru nu știu câtă vreme. Aș zice jumătate de oră, dar poate a fost o oră, poate au fost cinci. Când ești în comă, nu le mai ai cu percepția timpului. După ce m-am trezit, m-am ridicat și am fugit, speriat, acasă. Nu le-am zis nimic alor mei. C-ar fi trebuit să zic? Am murit, dar nu prea?"

"Și cum te-ai obișnuit cu gândul?", întrebă Paul.

"Distracție. Sinuciderea a devenit un hobby. Am făcut tot felul de tâmpenii să văd dacă chiar nu pot să mor. După cum vezi, sunt încă aici."

Adrian se uită în jur, pentru a vedea dacă cineva îi urmărește sau ascultă.

"Am venit aici după soția mea."

Paul fusese șocat, dar nu o arătă, deoarece știa că detectivul trebuia să aibă un motiv puternic pentru care să vină la azil. La fel cum avea și el.

"A dispărut acum ceva vreme și am aflat că ar putea fi ascunsă aici. Am căutat peste tot, dar nu am găsit-o. Nu știu unde ar putea s-o țină, dar nu mă dau bătut."

Zgomotul asurzitor al alarmei se auzi. Aceasta anunța faptul că e momentul ca pacienții să părăsească grădina și să se întoarcă în camerele lor.

În celula sa, Alin Oprea se trânti în pat, pregătit să tragă un pui de somn. Căzând într-o liniște profundă, se gândi la cele întâmplate în ultimele zile.

”Oare cât mai durează până vin? Nu mai am răbdare să stau după curu’ lor...”

Liniștea se lăsa în toată incinta, cu o oră inainte de culcare. Nici unul cu excepția paşilor grăbiți, din beci. Sub pământ se aflau camere imense prin care îşi făcea loc apa de canalizare. Șobolanii erau locatarii permanenți ai acestei minunate zone a azilului, de care nu știa foarte multă lume.

Tânăra fugea, disperată, căutând un loc de ieşire. Simțea că se învârte în cerc, în interiorul acelui labirint de țevi.I se părea că vede o lumină şi se îndreptă disperată spre ea. Ajunsă în capăt, se lovi de un grilaj de metal. Simțindu-se prinsă într-un loc fără ieşire, disperarea se putea citi pe fața ei. Dorind să fugă înapoi, neavând altă soluție, se trezi cu un glonț în stomac. Femeia căzuse în genunchi, cu sângele ieşindu-i pe gură. Privind spre trăgător, dori să spună

ceva, dar fusese întreruptă de un alt glonț care îi trecuse prin cap. Tânăra a căzut pe spate, moartă.

Preotul își puse la loc pistolul și se duse spre cadavru.

”M-ai tot fugărit prin tot azilul, femeie idioată!”

O prinse de picioare, pentru a o lua de-acolo și a o ascunde. Preotul observă ceva sclipitor, în apa de la picioare. Era un lanț cu un medalion ce se deschidea.

”Ce dracu e și asta?”

Deschizând medalionul, observa poza dinăuntru. Era tânăra împreună cu comisarul Miu.

”Ah, soțul tău. Vai, ce romantic!”, zise preotul înainte de a arunca medalionul afară, prin grilaj.

-Episodul 10-

Acum că liniștea se așternuse prin tot azilul, Maria hotărî să facă o plimbare, cu un pahar de whiskey în mână.

Atmosfera nopții era în total contrast cu cea din timpul zilei, deși ea se obișnui cu toate, după atâtea lucruri prin care trecuse de când conducea instituția.

Se sperie de sunetul vasului ce se sparse.

Uitându-se în direcția din care se auzi sunetul, observă pe cineva. Un pacient.

”Ce naiba?”, zise Maria. ”Hei! Tu!”

Pacientul privea, nemișcat, la cioburile vasului de lângă geam. Era prietenul tăcut al lui Alin, care-l ajutase cu Claudia. De cinci ani de când era în azil nu a scos o vorbă. Toți au ajuns să creadă că e mut.

Doamna doctor se apropia de el, cu viteză și nervi. Dori să-l lovească peste cap.

”Ce dracu cauți tu afară? Trebuia să fii la tine în cameră!”

Maria nu apucase să-l lovească deoarece fusese aruncată în spate vreo cinci metri. Nu a știut ce-o lovise, nu era nimeni acolo înafară de cei doi, iar

băiatul sigur nu avea puterea fizică deoarece era subnutrit grav.

Doamna doctor nu-şi găsea cuvintele.

”Nu-i frumos să mă deranjezi, gâsco.”, zise băiatul. ”Aşa îţi spunea beţivul de taicăto, înainte de a vă părăsi pe voi şi pe mama voastră, nu?”

Mariei nu-i venea să creadă.

”Ce, credeai că acest copil e mut?”

Tânărul se apropie de doamna doctor, care era căzută pe podea. Ceva era diferit la el, de data asta. Părea să aibă ochii galbeni.

Fiind faţă în faţă cu doamna doctor, zise ceva în latină. Văzând că Maria ştie latină şi înţelese ce zise, tânărul zâmbi.

”Continuă-ţi munca, draga mea, iar eu mi-o voi continua pe a mea. În ciuda părerii care ţi-ai format-o, acum, despre mine, mie-mi place de tine şi te admir. Amândoi suntem demoni, fiecare în felul lui.”

Tânărul plecase, lăsând-o pe Maria pe podea, confuză şi speriată.

***

Rare sunt serile în care predomină liniștea completă. În toți anii de existență a azilului, preotul nu poate să-și amintească mai mult de două astfel de nopți, precedente. Partea hilară și interesantă este că de fiecare dată când, în trecut, astfel de atmosferă a prevestit o mare calamitate. Prima zi după prima seară calmă, în azil, s-a lăsat cu un incendiu, iar a doua, cu douăzeci de sinucideri în lanț.

Nimeni nu găsi sursa incendiului, iar nimeni nu a putut explica valul de sinucideri și de ce tocmai douăzeci s-au hotărât așa, brusc.

”Ce mai e și de data asta?”, gândi preotul.

Oricât ar fi încercat cineva să găsească o explicație sau un indiciu, nimeni nu a putut să bănuiască nici în cele mai urâte coșmaruri, tragedia ce urma să aibă loc.

***

”Nu putem ieși nicicum?”, întrebă Claudia.

”Mai stăm cinci minute, să fim siguri că au trecut de noi.”, răspunse Alin.

Cei doi erau ascunși într-un dulap. Fugind de cei ce-i urmăreau, nu au găsit altă alternativă. Nemaiauzind nimic, au decis să iasă la iveală.

”Trebuie să ne întâlnim cu ceilalți. Hai!”

Începeau să se obișnuiască cu numeroasele încăperi ce se aflau în nivelul subteran al azilului. Cine ar fi crezut că, sub acel loc frumos aranjat pentru ochii lumii, se află un spațiu de trei ori mai mare? Locul colcăia de secrete, dar niciunul nu a fost la fel de șocant ca acel când prietenul mut al lui Alin se dovedi a fi posedat. Venise la azil cu o misiune, și anume, cea de a se distra, iar în distracția lui se hotărâse să mai cheme câțiva prieteni de-ai săi, din adâncuri. Acei prieteni au parazitat sufletele câtorva din angajați ai azilului și au început să-i terorizeze pe toți. În această clădire, Răul putea crește cu o viteză enormă. Acum, toată lumea încerca din răsputeri să scape din acest loc blestemat.

Ajungând la locul stabilit, o mică încăpere de care demonii încă nu știau, Claudia și Alin au fost surprinși să o vadă pe Maria, legată cu mâinile la spate și în genunchi, în mijlocul unei mulțimi nervoase ce doreau să o rupă bucăți. Acum că ordinea și conducerea din azil s-a schimbat și a picat în mâna creaturilor din

adâncuri, toți ceilalți erau în aceeași oală. O mare parte din asistenții neposedați au fost torturați până la moarte fie de către cei posedați, fie de pacienții furioși. Nicicum nu a fost bine pentru ei. Preotul dispăruse, parcă a intrat în pământ. Nimeni nu a putut da de el, iar doamna doctor se afla acum în mâinile celor cărora le-a făcut viața un iad, ani de zile.

”Da-ți-i foc la jigodie!”, urlase un pacient.

Adrian și Paul se aflau și ei acolo, dar deciseră să stea deoparte și să lase karma să-și facă efectul.

”Să-i taie odată capul și să nu mai urle atât, că ne aud și dacă ne găsesc, atunci avem probleme.”, zise Adrian uitându-se la Paul și observându-i starea gânditoare. ”Nu?”

Paul nu răspunse.

”Ce se întâmplă aici?”, întrebase Claudia.

”Colegii noștri vor să facă grătar din sora ta. Unde-i Ovidiu?”

”Nu știu. L-am căutat, dar nu l-am găsit. Nici pe el și nici pe preot.”, zise Alin.

”Hai tu și taie-i capul!”, zise un pacient către Claudia. ”E sora ta, tu ar trebui să faci onorurile, nu?”

”I-auzi! Ce onoare! Du-te!”, zise Adrian.

Claudia ezitase câteva secunde, dar în cele din urmă, se duse la sora ei. Luase cuțitul din mâna pacientului și se pregăti să-l folosească. Privind-o pe Maria, care era cu capul plecat, era surprinsă să vadă că aceasta era calmă.

”Tot n-ai de gând să-mi dai o explicație? Nici acum?”

Maria zâmbi.

”Tot ce-am făcut a fost pentru a încerca să împing civilizația cu câțiva pași înainte.”

”Și a meritat să experimentezi pe oameni și să le provoci suferință?”

”Progresul merită totul. Mereu ai fost prea proastă ca să înțelegi asta.”

Auzind cuvintele acestea, Claudia se pierduse cu firea și ridicase cuțitul, pentru a-și omorî sora, când...mâna ei fusese prinsă de Paul.

-Episodul 11-

”Ce dracu faci?”, zise Claudia

Paul o privi, fără să scoată un cuvânt.

”Dă-mi drumul.”

”Dă-mi cuțitul și ia loc.”

”Poftim?”

”Locul ăsta e putred. Ne transformă pe toți în niște animale. Dacă o omori, vei fi exact la fel ca ea. Dă-mi cuțitul odată!”

Claudia înțelese prea bine morala.

”Mereu ai fost slabă.”, zise Maria.

”Ar fi util pentru tine dacă ți-ai ține gura. Nu ești într-o postură care să-ți permită mofturi.”

Doamna doctor îl privi pe Paul.

”Oricum nu mai are rost. Nu am niciun regret și știu că ceea ce am făcut a fost pentru binele umanității. Puteți face ce vreți.”

”Chiar crezi că..”

Întrebarea lui Paul fusese oprită de țărușul care trecuse prin capul doamnei doctor. Aceasta căzuse la pământ.

”Băi, câte polemici, să-mi bag p*la!”

Alin se săturase să audă dezbateri şi se hotărâse să pună capăt discuţiilor pe care le credea inutile. Mulţi din sală l-au aplaudat pentru ceea ce a făcut, în timp ce Paul îl privea cu silă.

”De ce te uiţi aşa urât la mine? Nu-mi spune că ai şi uitat motivul pentru care am venit în văgăuna asta. Pe lângă asta, mi-am promis că eu voi fi cel ce-i pune capăt zilelor stimabilei doctoriţe.”

Alin se apropie de Paul.

”Suntem în Iad, dragul tatii. Aici nu-i vreme de polemici morale. Aici e legea junglei, fie omori fie mori. Adaptează-te sau ne vei trage pe toţi în jos.”

Paul dori să zică ceva, dar fusese oprit de Adrian.

”Ţin să-i dau dreptate, ţăcănitului. Trebuie să acţionăm noi primii, iar mila nu ne ajută deloc.”

Unul din pacienţi se plimba prin încăpere, fiind total pe lângă situaţie.Era în lumea lui, ignorând complet mediul înconjurător. În loc să participe activ la dezbaterea nou apărută, domnul de faţă prefera să bată cu pumnul în uşă. Nu se putea opri. Toată lumea din încăpere era prinsă în discuţie, iar nimeni nu-l supraveghea.

Dintr-odată i s-a părut că aude că cineva a bătut în uşă, de afară. Începuse o joacă de ciocănituri, de

fiecare dată când bătea, primea răspuns de după ușă. Era foarte încântat că a găsit pe cineva cu care să se joace acest joc al său.

Ușa avea o mică fereastră ce putea fi deschisă. Era folosită pentru a se servi mâncare prin ea și era destul de mare ca să-ți bagi mâna. Lucru pe care pacientul l-a și făcut, crezând că ar putea să-l atingă pe cel cu care se ”juca”.

Cearta dintre Paul și Adrian fusese oprită de strigătul de durere. Dezmeticiți toți din mica lor dezbatere, priviră spre ușă și-l văzură pe pacientul căruia îi plăcea jocul cu bătutu la ușă, fără o mână. Căzuse la pământ, iar hemoragia era puternică.

Claudia fugi spre el să-l ajute, dar se opri când auzi bubuitura ce îndoi ușa.

”Ne-au găsit! Valea!”, țipase Adrian.

Toți s-au împrăștiat precum potârnichile, în timp ce ușa fusese smulsă din balamale. Doi dintre pacienții posedați își făcură apariția. Privindu-i pe oameni cum fug, disperați, s-au hotărât să-i vâneze ca pe niște animale.

”Stați!”

Un al treila îți făcuse apariția. Era preotul.

”Lăsați-i să fugă, speriați, ca șoarecii.”

”Avem ordine să-i omorâm pe toți.”, zise unul din cei doi.

”Corect. Asta vom face, dar nu a zis nimeni că nu-i putem tortura psihologic, mai întâi. Avem tot timpul din lume, nu vor pleca nicăieri.”

Atenția sa a fost atrasă de pacientul fără o mână, care se afla la podea. Preotul s-a îndreptat spre el.

”Cum te pot ajuta, suflete chinuit?”

”Doare...tare.”, zise pacientul.

”Înțeleg. Atunci mă voi ruga pentru tine.”

Părintele i-a pus mâna pe cap și începuse să vorbească în latină. Părea că zice o rugăciune. Cu fiecare cuvânt scos pe gură, strânsoarea mâinii devenea tot mai puternică și mai dureroasă.

”Au!”

Pacientul încerca să scape, dar nu reuși. Privind în ochii părintelui, observă că aceștia erau...galbeni. Înainte de a apuca să scoată un cuvânt și să-și exprime nedumerirea, capul pacientului fusese zdrobit.

Părintele își folosi patrafirul pentru a-și șterge mâna de sânge.

”Gata! S-a rezolvat! Acum nu-l mai doare mâna. Eu v-am zis că rugăciunile ajută. ”

Întorcându-se spre ceilalți, părintele zâmbi.

”Am o idee. Căutați-i pe toți ți băgați-i în celula lor. O să ne jucăm un joc.”

Zis și făcut. Nu a durat mai mult de două ore ca marea majoritate să fie capturată. Toți erau la ei în ”cameră” cu excepția Claudiei și a lui Ovidiu.

Preotul privea cu satisfacție cum toate ”oile” erau pregătite de abator. Fusese abordat de unul din oamenii lui.

”Lipsesc doi.”

Privindu-l nervos, răspunse.

”Păi găsește-i, dracului!”

”N-o să-i găsiți niciodată!”, zise Paul de la el din celulă.

Preotul zâmbi și merse la el.

”Poftim?”

”Am zis că nici măcar voi n-o să-i puteți găsi, jigodiilor!”

”Ah, deci bag seamă că voi știți unde se află și nu vreți să ziceți. Voi ăștia cinci minunați, ce numai nu puteți muri. Sărmanilor. Măcar știți adevărul?”

”Ce adevăr?”, întrebase Paul.

Preotul zâmbi.

”Vorbești aiurea, fără să știi!”

”Probabil. Și zici că nu vom afla niciodată locația celor doi amici ai voștri?”

”Puteți încerca, dar nu vom zice nimic, nici sub tortură.”

”Vai, câtă loialitate. Păcat că nu e împărtășită.”

”Adică?”

”Vă zic eu unde se află cei doi.”, zise o voce.

Privind în dreapta, Paul îl văzu pe Adrian. Șocul era imens, deoarece mereu a avut impresia că cel ce va trăda va fi Alin.

”Vai, detective, ce generos din partea ta! Ești bun să ne arăți calea?”

Privindu-l pe Paul, Adrian nu zise nimic.

”Ce dracu faci, boule?!”, zise Paul, dar nu primi răspuns.

”Veniți după mine.”

Demonii îl urmară.

”Adi! Vino înapoi! Adi!”

Strigătele erau în zadar.

-Episodul 12-

Paul stătea ghemuit pe podeaua încăperii în care se afla. Nu se gândea la nimic, pentru că nu mai avea idei. Credea că începea să înțeleagă totul, dar situația îi dovedi contrariul. Acum asculta liniștea. Atmosfera era în contrast cu cea de la început, în primele zile când sosise.

”De ce ești supărat?”

Auzind vocea, Paul ridică privirea din pământ și observare bărbatul care se afla la el în cameră. Unul din pacienții posedați care a fost însărcinat să-i supravegheze pe pacienți trecuse pe lângă încăperea lui Paul, dar nu-l observase pe bărbatul în costum negru.

”Te miri? Ți-am zis că doar tu poți să mă vezi.”

”Ce vrei?”, întrebase Paul.

”Am venit să văd cum ești, nu trebuie să fii așa ostil.”

Paul plecă privirea în pământ, din nou.

”Cine sunt eu?”

Bărbatul în costum îl privi contrariat.

”Ai buletin pentru asta, prietene.”

Ignorându-l, Paul continuă.

”De ce nu pot muri? Ce caut aici?”

”Mai ai puțină răbdare și totul se va termina în curând.”

O ușă se auzi deschizându-se. Ridicând privirea din pământ, Paul observă că bărbatul în costum dispăruse. Se ridică în picioare și se grăbi la ușă.

Auzi pași.

”Ovidiu? Unde-i Claudia?”

Ovidiu fusese prins în ascunzătoarea la care Adrian îi conduse pe demoni, însă lipsea Claudia. Se opri în fața celulei lui Paul, iar privirea lui era una șocată. Părul său deveni complet alb.

”Ce-ai pățit?”, întrebă Paul.

”Au luat-o.Cu ei.”, zise Ovidiu.

Paul era confuz.

”Ce, mă? Cine?”

”Au luat-o cu ei.”

Ovidiu se repetă, iar apoi porni la drum, îndreptându-se spre camera lui.

”Bolborosește ca un cretin.”, zise preotul.

”Ce i-ați făcut?”

”Asta-i partea interesantă. Nu i-am făcut nimic. Așa l-am găsit, iar tipa se pare că a dispărut.”

Preotul plecase după Ovidiu.

”Voi afla niște răspunsuri.”

Confuzia deveni tot mai mare.

***

Era noapte spre dimineață, însă Paul nu putea dormi. Nu-și putea scoate din cap imaginea lui Ovidiu cu părul alb ca varul precum și dispariția Claudiei. Simțea oboseala cauzată de stres și era pe cale să adoarmă când auzi ușa că se deschise.Dezmeticindu-se din starea de somnolență privi spre ușă și vedea cum se deschide tot mai larg.

Din curiozitate, se apropie de ieșire cu precauție. Privind pe hol, observă că nu e nimeni. Nici pacient, nici demon, nici nimic. Doar liniște.

Atenția îi fusese atrasă de femeia în halat alb, ce se afla în capătul coridorului. Îi făcea cu mâna, chemându-l la ea.

”Claudia?!”

Fugi repede spre ea, necrezându-și ochilor. Femeia intră într-o încăpere și închise ușa. Ajuns la ușă, Paul o deschise rapid și intră în cameră. Privind în jur nu văzuse nimic. Tresărise la auzul ușii închizându-se singură. Privi în spate să vadă ce s-a întâmplat. Negăsind nimic, își întoarse privirea în față și o văzuse

pe Claudia stând în fața lui. Paul se sperie și căzuse în fund.

”Cla...Claudia?”

Femeia zâmbi.

”Ridică-te de pe jos, deșteptule.”

Nu părea deloc diferită, față de cum era când o văzuse cu o zi înainte.

”Pe unde ai fost? Au zis ăștia că ai dispărut.”, zise Paul, ridicându-se de la podea.

Claudia zâmbi din nou.

”Au venit după mine.”

”Cine?”

”Părinții noștri, Paul! Cei din Ceruri!”

Lui Paul i-au trebuit câteva secunde să se dezmeticească de cap, în urma cuvintelor spuse de ea. Uitând-se nedumerit la ea, întrebă.

”Ai...băut carbid? Ce tot bolborosești acolo?”

Claudia zâmbi și încercă să explice din nou, pe o tonalitate mai calmă.

”Ei, haide. La câte ciudățenii ai fost martor în ultimul an chiar ți se pare ciudat să auzi de extratereștrii?”

Paul nu știa ce să mai spună. Dori să scoată un cuvânt pe gură, dar rămase cu gura căscată.

”Motivul pentru care nu putem muri este că...nu e momentul.”

Văzând că Paul tot nu zice nimic, Claudia continuă.

”Ei ne supraveghează mereu. Gândurile, mișcările, deciziile, evoluția. Când lucrurile se abat de la plan, atunci ei intervin.”

”Plan? Ce plan?”, întrebă Paul.

Claudia, din nou, zâmbi.

”Acesta diferă pentru fiecare dintre noi. Trebuie să ți-l afli singur.”

Paul își scutură capul și privi, isteric, în toate direcțiile. Se întoarse cu spatele la Claudia ca să poată gândi limpede. Dacă era să-i spună cineva teoria asta acum un an, ar fi aruncat cu halba de bere după el, dar acum...acum era diferit, având în vedere toate prin care trecuse. Întorcându-se spre ea, dori să-i pună o întrebare, dar fusese surprins de ceea ce văzuse.

”De ce...ai părul alb?”, întrebă Paul.

Claudia zâmbi fără să răspundă, apoi își continuă teoria.

”Găsește-ți menirea, Paul. Spune-le și celorlalți să facă la fel. E singura noastră salvare.”

”Bă! Mă enervezi deja cu bolborositul tău!”

”Liniștește-te și ascult-o.”

Vocea veni din spatele lui, așa că Paul se întoarse repede și-l văzu pe bărbatul care-i tot bântuia imaginația.

”Tu? Ce cauți aici?”, întrebă Paul.

”Am venit să te calmez. Ascult-o, că știe ce zice.”

”Iar eu zic să-l asculți pe el când îți zice să mă asculți.”, zise Claudia.

”Poți să-l vezi? Cum?!”, întrebă Paul.

”Toate răspunsurile vor fi primite, când toți veți fi aliniați.”

Confuzia crescuse, iar Paul simțea că nu mai are energie pentru puzzle-uri. Dori să tragă un pui de somn însă starea de somnolență îi sări când simți ceva înțepătură, în spate. Nu se mai putea mișca. Și-a întors capul, cum a putut, pentru a vedea ce s-a întâmplat și ceea ce văzuse îl șocase și mai tare. Mâna bărbatului din imaginația sa îi străpunse spatele. Nu mai înțelegea nimic și privi bărbatul în ochi.

”Ce...dracu?”

”Taci, că te ajut.”

Paul își pierduse cunoștiința.

-Episodul 13-

Găleata de apă îl trezi.

”În sfârşit s-a trezit frumuseţea!”, zise o voce.

Paul era ameţit şi încerca să se trezească.

”Bun. Duce-ţi-l la el în cameră. Îl voi chestiona mai târziu.”, zise preotul.

Paul fusese târât înapoi în celulă şi aruncat pe podea. Simţea furnicături în tot corpul. Auzea demonii care l-au escortat vorbind între ei, dar nu înţelegea nimic. S-a chinuit să prindă un cuvânt două, iar spre norocul său, a înţeles exact partea importantă.

”...deja avem doi cu părul alb. O fi trend?”

Auzind asta, Paul depuse eforturi mari pentru a se ridica în picioare şi a se îndrepta spre oglindă. Se simţea ca după o beţie cruntă, dar trebuia să-şi vadă reflexia.

Sprijinindu-se de chiuvetă reuşi să ajungă la oglindă, iar, spre surprinderea sa, observă.

Paul avea părul alb ca varul.

”Vai! Ce frumos ne-am vopsit! Ca o prinţesă.”

Alin se aflase în celula de vis-a-vis.

”De ce te mişti aşa încet? Ai băut? Porcule.”

Paul se aşeză pe pat.

”Tu nu erai în altă celulă?”, întrebă Paul.

”Ba da. M-au mutat aici după ce i-am mușcat fața la unul dintre simpaticii noștrii paznici. Dup-aia au încercat să mă omoare, dar planul nu a mers așa bine. Tot înviam până s-au plictisit. E mișto chestia asta cu nemurirea, nu crezi?”

Paul nu răspunse, ci căzuse pe gânduri.

”Plictisitor ești, mă posomorâtule!”, zise Alin.

”Vai, eu nu cred asta.”

Preotul interveni în discuție, apropiindu-se de celula lui Paul.

”Eu zic că-i chiar interesant. Atât de interesant că am venit să povestim așa, *casual*.”

Ajungând în fața celulei, zâmbi.

”Ce faci, Paul? Ești bine?”

”Se putea mai bine, mulțumesc frumos.”

Ușa celulei se deschise, iar preotul intrase.

”Păi putem face să fie mai bine, dar asta depinde de tine și de ce răspunsuri îmi dai.”

”Răspunsuri? La ce?”, întrebă Paul.

”Păi, de pildă, ce căutai în debaraua în care te-am găsit?”

”Aur.”

Preotul zâmbi, forțat.

”Ciudat este că nu ai apărut pe camere, deloc. Te-ai plimbat lejer peste tot, dar camerelenu te-au reperat. Ca şi cum ai fi fost ceva fantomă.”

”Păi tu ar trebui să ştii mai bine despre asta.La voi în Iad nu sunt fantome?”

”Îmi pierd răbdarea.”, zise preotul în timp ce ochii îi deveniră complet galbeni.

Paul căzuse pe gânduri. Îşi aminti că se întâlnise cu Claudia şi că vorbise cu ea despre originile lor. Printre amintiri, primea flash-uri de memorie. Nu le putea discerne, încă. O durere de cap îl cuprinse.

”Astăzi! Nu am vreme toată ziua!”

Paul începuse să respire greu.

”Lasă-mă un minut să-mi amintesc!”, ţipase Paul în timp ce becul din celulă puşcase. Uşile tuturor celulelor de pe palier începuseră să se mişte. Zgomotul infernal deveni asurzitor. Preotul privi în jur, dar nu înţelegea nimic. Vrând să întrebe ce se întâmplă, nu apucă deoarece fusese ridicat în aer şi lipit de perete, de o forţă invizibilă.

Pe faţa lui Alin, care era martor la toată discuţia, se citi un şoc imens.

”Uai, frate, ce tare! Haha!”, zise Alin zâmbind.

”Ce naiba faci?”, întrebă preotul.

Privind spre Paul, observă că acesta are ochii albi, luminoși.

”Trebuie să fie doar cum vreți voi, așa-i? Noi nu contăm. Noi suntem doar pioni, pentru voi, pentru amuzamentul vostru!”, zise Paul. ”Până când?! Cât credeți că o puteți ține așa!”

Preotul începuse să urle ceva în limba latină. Paul începuse să zâmbescă, iar apoi spuse ceva, tot pe latină.

”Nimeni nu va veni în ajutorul tău, drace.”

Alin fusese surprins să-l audă pe Paul vorbind latină. A recunoscut câteva cuvinte, deoarece era o limbă ce-o învățase în liceu.

Paul își îndreptă degetul arătător către preot și,tot în latină, zise.

”Ieși afară!”

Din gura preotului ieșise un fum negru, care dispăruse în aer, iar corpul preotului căzuse la pământ. Alin privi toate acestea, cu gura căscată.

”Ce dracu ai făcut, bre?”, întrebă Alin.

”L-am trimis înapoi unde îi e locul.”

”L-ai exorcizat, bre. Cum?!”

Alin fusese și mai șocat, să-i vadă ochii albi ai lui Paul.

”Ce....naiba?”

Paul se îndreptă spre ușă, o atinse cu palma, iar aceasta se deschise.

”Bă, frate! Fă și mie!”, zise Alin.

Paul se opri în mijlocul holului.

”Alo! Auzi ce zic?”

Ușa din capătul culoarului se deschise și trei dintre demoni veniră pentru a-l imobiliza pe Paul.

”Repede, bă! Deschide și mie ușa!”, zise Alin. ”Te-ajut să-i omorâm!”

”Nu.”, zise Paul. ”Totul se termină aici.”

Paul își întinse mâinile și deschise gura. Prin ochi și pe gură ieșise o lumină orbitoare. Alin își acoperise ochii însă lumina s-a extins peste tot. A ajuns în fiecare celulă, fiecare etaj până când a dat de fiecare demon.

Lumina a fost atât de puternică încât s-a văzut la câțiva kilometri distanță de oraș, Toți locuitorii orașului și-au îndreptat privirile spre rău-famata clădire.

Când lumina se domoli, Alin și-a luat palmele de pe ochi. Era liniște, iar fiecare ușă din întreg azilul fusese deschisă. Paul și pacienții posedați erau la pământ, după ce-și pierduseră cunoștiința.

-Episodul 14-

”Domnule președinte! Începem în zece minute.”

”Vin imediat.”

Aranjându-și papionul pe care îl ura din suflet, Paul se privea în oglindă. Nu-i venea să creadă că au trecut douăzeci de ani de la evenimentele acelea. Acum, un tânăr reporter dorea să îi ia un interviu. Nu suporta reporterii, din simplul fapt că a crescut prea mult printre ei, însă tânărul acesta, care era de aceeași vârstă cu el când a mers să documenteze cazul azilului, îi amintea de el. Ambițios, naiv...tânăr.

Când azilul a fost închis, majoritatea informațiilor au fost făcute publice cu excepția evenimentelor la care nici Paul nu avea răspuns.

Se auzi o bătaie la ușă.

”Of, am zis că vin imediat!”

Noua lui asistentă era cea mai ambițioasă de până acum, dar și cea mai insistentă.

Paul ieși pe ușă și se îndreptă spre camera interviului, gândindu-se la ceea ce o să zică. Cu fiecare pas, îi treceau prin minte toate întâmplările ciudate și toate rezultatele macabre ale răposatei doamne doctor Maria Voicu.

Paul luă loc pe scaun. În fața sa era reporterul, iar echipamentul era bine setat prin toată camera.

”Începem într-un minut.”

”Emoții?”, întrebă reporterul.

Paul zâmbi.

”Puțin.”

Echipajul de filmare semnala începutul. Cinci, patru, trei, doi...

”Bună ziua! Sunt Paul Oroș și astăzi îl am invitat alături de mine pe Președintele României, care ne va spune despre experiența sa din cadrul azilului doctoriței Maria Voicu.”, spuse reporterul privind spre Paul. ”Ne bucurăm să vă avem alături de noi.”

”Și eu mă bucur să vă văd.”

”Dumneavoastră sunteți o figură națională importantă care este menționată de fiecare dată când se vorbește despre azil. Cum ați ajuns prins în toată povestea asta?”

Președintele zâmbi.

”După cum știi, cândva, eram și eu în locul tău.”

”Da. Mi s-a spus că ați fost un reporter foarte ambițios.”

”Exact. Am crescut într-un mic orășel din Transilvania. Atmosfera de acolo era tipică. Într-un

oraș de genul acela e liniște și pace, însă nu poate oferi senzațiile tari necesare unui tânăr care simte că poate să cucerească lumea. Așa eram eu atunci, iar azilul mi-a oferit oportunitatea necesară."

"Ați decis să faceți un caz despre el?"

"Da. Toată lumea se ferea de acea locație, din cauza zvonurilor, însă eu am văzut oportunitatea perfectă de a-mi face un nume, așa că am acționat. Și așa începe povestea."

"Am înțeles că, înainte de a merge la azil, ați discutat cu un anume detectiv privat care v-a oferit anumite informații."

"Da. M-am văzut cu el, dar ce mi-a dat el au fost lucruri ce le puteai găsi oriunde."

"Cum explicați situația curentă a detectivului?"

"Te referi la faptul că e într-un azil de nebuni? Da, mereu mi s-a părut ironică situația. L-am vizitat la un an după ce-am fost scos din azil. Când mi s-a spus unde e, nu mi-a venit să cred, iar apoi...l-am văzut cu ochii mei. Slab, speriat de orice sunet. Bolborosea cuvinte aleatorii, nu am putut înțelege nimic. Mi s-a făcut milă."

Abilitățile de jurnalist rămân cu tine pentru toată viața, mai ales cea de improvizat. În timp ce își

potrivea minciuna, Paul își aminti tot ceea ce zise detectivul, când s-au văzut, și își aminti că înțelese tot.

”Au venit...după voi...salvați lumea...”

Acestea erau cuvintele care tot îi răsunau în cap, de la întâlnirea cu el până în ziua de azi.

”Cum era atmosfera din azil?”

”Cea de fațadă era una curată, care îți dădea impresia că lor chiar le păsa de pacienți. Sărmanii...”

”S-a dovedit ulteriori că o bună parte din pacienți au fost oameni complet sănătoși, dar au fost trimiși la azil pentru a li se închide gura. Știați?”, întrebă reporterul.

”Pe vremea aceea, nu. Nu m-am gândit la toți cei prinși acolo. Eram tânăr, mă gândeam doar la mine.”, spuse Paul.

Interviul a continuat. Paul reușea să mintă cu un calm rar întâlnit. Știa că unii pacienți au fost oameni sănătoși și că azilul i-a declarat morți doar pentru a-i ține acolo. După închidere, familiile celor dispăruți au fost șocați să-i vadă pe toți în viață, dar...altfel. A durat o vreme, câteva luni, până când cei deținuți s-au obișnuit cu societatea, din nou, iar exact când lucrurile era pe cale să revină la normal...toți și-au revenit brusc, în aceeași noapte. Specialiștii nu au putut găsi un

răspuns, așa că au speculat că poate au fost sub influența unui drog căruia i-au trecut efectele. Nimeni nu știa adevărul, nimeni nu știa că a fost mâna Claudiei, care i-a vindecat pe toți la fel cum Paul i-a exorcizat pe asistenții azilului. Cât despre Claudia, ea era noul cancelar al Germaiei. Vorbea zilnic cu Paul, de fapt, urmau să se vadă după interviu.

”Ce s-a întâmplat cu acel pacient căruia nu-i găsim nicăieri numele?”

Reporterul se referea la primul dintre posedați, care a inițiat tot haosul. Când poliția îl găsi, acesta era răstignit pe o cruce improvizată. Se pare că a fost un pas necesar procesului de a-și chema prietenii din adâncuri.

”El? Nu mi-a atras atenția cu nimic special cât timp eram acolo. L-am văzut de vreo trei ori și atât. A durat o vreme până când să-i aflu nume.George Mihnea.”

”Cred că un lucru comun care se întreabă telespectatorii noștri este părul alb? Ce ne puteți spune despre el?”, întrebase reporterul.

Paul zâmbi.

”Mă tem că nu foarte multe. Pe parcursul a două zile,la toți cinci ni s-a schimbat părul. Nici unul dintre noi nu a știu de ce, așa că am bănuit că afost rezultatul

unui experiment. Nu e așa rău, ne stă bine la toți, mai ales Claudiei”.

Cei doi râseră.

”Aș dori să vă întreb despre Alin Oprean.”

”Vai de mine!”

”Da, el e cel mai mare șoc dintre voi toți. A trecut de la a fi considerat cel mai mare criminal din țară, la miliardar. El e cel mai bogat conform Forbes, corect?”

”Corect. Statistic vorbind, are o valoare netă de o sută cinci zeci de milarde de euro. Ce să zic? Mereu a fost un tip inteligent, deși excentric. După ce a ieșit din azil și a fost declarat nevinovat pentru crime, s-a apucat de făcut roboți, iar apoi și-a făcut un imperiu din asta.”

”Da. Îmi amintesc haosul creat în țară atunci când a fost declarat nevinovat. Dumneavoastră credeți că a comis crimele?”

”Nu cred. Alin îmi e prieten și ne-am salvat viața unul altuia, când am fost ținuți ostatici.”

Paul știa clar că Alin fusese vinovat. Când l-a confruntat, pe vremea când erau colegi de suferință, l-a întrebat de ce a făcut-o. Alin, la rândul lui, l-a întrebat dacă știe ce-i aia eugenie. Paul credea că se referă la acel clasic tip de biscuite, dar Alin a zis că vorbește

despre fenomenul de a omorî persoanele care nu sunt demne să ducă genele mai departe. Femeile ucise urmau să dea naștere unor copii care, când ar fi crescut, ar fi băgat România într-un dezastru din care nu putea să mai iasă. Țara ar fi avut o soartă cruntă, iar femeile acelea trebuiau omorâte. Paul nu i-a crezut tâmpeniile, dar înainte de a se lua la bătaie, Alin i-a pus mâna pe cap, iar Paul fusese trimis într-o iluzie, o viziune despre o nouă lume.

”Ce văd aici?”, întrebă Paul.

”Lumea noastră. Lumea pe care noi cinci o vom face. Pe care *trebuie* s-o facem.”, răspunse Alin.

”Nu înțeleg.”

”Vai, tot timpul ai fost ăla mai bătut în cap dintre noi. Bă!”, zise Alin în timp ce-l prinse pe Paul de umeri. ”Noi am fost aleşi să ducem civilizația la următorul nivel.”

Paul era confuz. Uitându-se în jur, vedea mașini zburătoare, oameni fericiți,sănătoși, zâmbitori.

”Îți amintești că fiecare dintre noi a avut un moment în care am murit, nu?”

”Așa...”

”Păi...am cam murit pe bune. Apoi au venit domnii cu nava spațială și ne-au luat la ei, făcându-ne un fel de

supraoameni care să conducă planeta asta tâmpită.”, zise Alin.

”...”

”Ți-l mai amintești pe nenea pe care-l tot vedeai și aveai impresia că ai înnebunit?”

”Da!”

”Fiecare dintre noi aveam un gardian, nu doar tu, iar când momentul a venit, acel gardian trebuia să declanşeze în noi gena noastră mai...specială..”

Discuția a continuat cu Alin prezentându-i lui Paul noua lume în cel mai mic detaliu.

”Da, Alin a ajutat lumea cel mai mult dintre noi ceilalți.”, zise Paul reporterului.

”E un concurs între voi, să vedeți care aduce progresul mai mare?”

”Ceva de genul.”

Interviul a continuat cu întrebări banale, însă Paul își pierdea interesul tot mai mult, în timp ce-și amintea toate detaliile de acum douăzeci de ani. După ce totul s-a terminat și echipajul plecase, Paul a rămas singur și și-a turnat un pahar de vin. Telefonul personal îi sunase. Nu recunoștea numărul.

”Alo! Iar ți-ai schimbat numărul?”, întrebă Paul.

”Am și eu măsurile mele de precauție. Vino la locul de întâlnire.”

Era Adrian. Venea din când în când prin țară,pentru a se vedea cu Paul.

-Episodul 15-

”Vai! Te-ai deghizat ca o marmotă. Ce-i cu peruca aia, mă?”, întrebă Adrian.

”E fashion.”, zise Paul. ”Tot hotelul e al tău? Cum de e așa liniște?”

”L-am rezervat doar pentru a mă vedea cu tine.”

”Du-te mă! Așa bine îți merg afacerile cu chinezii?”

”Toate-mi merg bine. Lanțul ăsta hotelier, l-am cumpărat acum șase luni.”

”Nu-i rău.”

”Și tu poți fi la nivelul ăsta. Ești singurul dintre noi care a rămas în țară.”

”Păi parcă știm cu toții că aici e misiunea mea.”, zise Paul.

”Corect. Bun! Motivul pentru care te-am chemat e că vreau să ne întâlnim cu toții la vechea cabană. Au trecut vreo cinci ani de când nu ne-am mai văzut și am zis că e frumos.”

”*Ei* vor să ne strângem pentru a ne spune sau a ne da ceva, așa-i? Cu tine și cu Alin comunică cel mai des, dar cu Alin n-am apucat să vorbesc.”

”Da, *ei* vor să ne vadă.”

Paul își aprinse un trabuc.

”L-am găsit pe preot.”, zise Adrian.

”L-ai omorât?”

”Am vrut. Când am aflat că el e cel ce-mi ucise soția îmi venea să-l rup în bucăți.”

”Puteam să fac eu asta, când l-am exorcizat, dar m-am gândit să nu-ți fur bucuria. Și? Nu l-ai omorât.”, zise Paul.

”Știi vorba aia? Scapi de dracu și dai de taicăso?”

”Da.”

”Degeaba l-ai exorcizat că tot acolo a ajuns. Am dat de el la muntele Athos,la o mănăstire. Călugării de-acolo încercau să-l exorcizeze. Până la urmă au reușit să-l scoată pe dracu din el,dar nu înainte ca acesta să-și rupă gazda în bucăți. Sincer, mi-a plăcut să-l văd pe preot împrăștiat pe toți pereții.”

”Nu te-ai enervat că demonul ți-a furat șansa de a te răzbuna?”

”Eu doream să-l împușc în cap. După ce m-am gândit, am ajuns la concluzia că ar fi fost prea sec. În schimb, rupt în bucăți și împrăștiat de colo colo a fost mai interesant.”, zise Adrian.

Liniștea se lăsă întrei cei doi, iar fiecare căzuse pe gânduri.

”M-a ajutat Claudia să vorbesc cu ea.”

”Cu soția?”

”Îhî.”

”Da, dintre noi cinci, ea e singura care poate vorbi cu morții. Nu poate să-i și învie?”, întrebă Paul.

”Nu. Șefii au zis că nu ne lasă să rupem bariera dintre morți și vii. Doar comunicare.”

”Înțeleg. Am făcut o lume interesantă noi cinci, nu crezi?”

”E încă haos. Gândește-te că noi încă ne suprimăm. Noi toți am putea vindeca orice boală, am vindeca foamea de peste tot în doar câteva zile, dar asta ar speria toată planeta. Trebuie s-o luăm treptat, o invenție nouă după alta.”, zise Adrian.

”Mda. Fiecare creeați ceva doar eu dorm.”

Paul căzu pe gânduri și o urmă de tristețe se vedea pe fața lui.

”Ți-e ciudă că n-ai inventat nimic?”

”Se pare că mi-au fost date o grămadă de talente, dar o afininitate spre știință, nu.”

”Cască ochii. Dintre noi toți, tu mereu ai fost acela de care toată lumea ascultă și pe care toată lumea îl idolatrizează. Aici, în România, ai suportul întregii țări. Ai fost votat de 100% din cei cu drept de vot. Așa ceva

nu s-a pomenit niciodată, în nici o țară. Ai făcut un singur partid. Se poate spune că țara e monarhie absolută, acum. Nu e un lucru mic, ce-ai făcut aici.”

”Da. Ăsta e talentul meu. Absolut oricine intră în contact cu mine, devine fan de-al meu. Fără excepție.”, zise Paul.

”Nu-i adevărat. Eu te urăsc.”, zise Adrian.

”Persoanele de față se exclud.”

Cei doi râseră.

Privind spre cer, Paul observase un robot zburător al cărui rol era să afișeze reclamă pe ecranul cu care venea în dotare.

”Alin ăsta. Face roboți și în somn.”

”Vai! Așa nu suport prostiile alea cu reclame. S-au ciocnit doi în aer și unul mi-a picat pe mașină.L-am sunat pe Alin și i-am tras niște sfinți. Și-a cerut scuze și mi-a luat altă mașină zicându-mi să nu mă mai agit așa că mi-a pușca o venă. Dobitocul dracului.”

Paul râse.

”Da, el mereu a avut umorul acela bolnav. Crezi că face roboți pentru a conduce lumea cu ei? La cât e de excentric, nu m-aș mira.”

”Ei, nu face el prostii de-alea. Ăsta e zvonul pentru că s-a folosit de roboți pentru a scăpa de organizațile

teroriste și nu neg ca are o cea mai puternică forță militară din lume, dar nu distruge el nimic. El se joacă. Pentru el totul e o joacă."

Telefonul lui Adrian sunase.

"Da? Acum? Ok."

Paul îl privea nedumerit.

"Hai! Plecăm."

"Unde?", întrebă Paul.

"M-a sunat Alin. Ne vedem toți astăzi."

"Of! Trebuie să dau un telefon."

"Bine, dar găbește-te."

Cei doi își făceau ultimele planuri, anunțând pe cine trebuie că vor lipsi pentru restul zilei. După ce-au terminat, s-au urcat amândoi în limuzina lui Adrian.

"Îți place, mă? Am televizor, fii atent."

"Nu-s fan TV. Majoritatea știrilor au rol să te facă mai idiot decât ești.", zise Paul.

"Ei, lasă. Nu mai dramatiza atât."

"Despre ce e vorba? Din moment ce întâlnirea e atât de...grăbită."

"Ovidiu știe. În ultimele două luni a fost doar pe nava *lor*. Cică l-au ținut în ședință. Mă distrează că se oftică din cauză că nu le poate citi gândurile.", zise Adrian.

”Normal. Și-au pus și *ei* măsuri de precauție.”

Dintre toți cinci, Ovidiu era singurul care avea abilitatea de a citi gândurile. S-a folosit de ea cu inteligență, plecând în Las Vegas și făcând bani buni cu noul său ”talent”. A încercat să nu iasă nici în evidență, câștigând, după termenii săi, ”doar cât trebuie.” Folosindu-și suma adunată, a pus bazele unui imperiu petrolier. În doar câțiva ani, deținea monopolul lumii în materie de petrol, lucru care l-a ajutat să aibă la mână majoritatea țărilor importante. Ca avere, nu era departe de Alin, lucru care li se potrivea, fiind prieteni foarte buni.

”Hai s-o luăm pe drumul de lângă pădure. Acela mai izolat puțin.”, zise Paul.

”De ce? Te-ai prins și tu că suntem urmăriți?”

”Mda. Ea e reporterița de care-mi tot zici?”, întrebase Paul privind prin parbrizul din spatele mașinii.

”Da. E insistentă și are niște craci...”

Paul zâmbi.

”Ok, facem manevra aceea. Spune-i șoferului să meargă pe un drum izolat.”

”N-am șofer. E automată. Cadou de la Alin. Așa se scuză el când e prost.”

Maşina reporterei îi urmări câțiva kilometri buni. Era unul din puținii oameni care nu avea deloc încredere în cei cinci și care credea în teoria conspirațională că ei ar avea de-aface cu extratereștrii. Dac-ar știi...

Maşina ei se opri.

Era șocată să vadă limuzina lui Adrian cu toate ușile deschise și pe cei doi, leșinați. Se gândi să sune după ajutor, dar nu dori să rateze șansa de a le inspecta limuzina sau hainele. Poate ar fi găsit informațiile de mult căutate.

Se apropie, cu precauție, de Paul. Nu putea să ghicească ce-ar fi putut păți cei doi, dar nu-i păsa. Voia neapărat să afle răspunsuri. Ajungând lângă el, observă că Paul nu mai respirase. Încerca să profite de situație, furându-i portofelul.

”Încet, să nu se trezească.”, gândi domnișoara reporter.

Paul o prinse de încheietură, iar reportera țipase, din reflex. Chiar înainte de a-și pierde cunoștiința privea în ochii lui Paul și observă că aceștia emanau o lumină albă. Leșină. Cei doi se ridicaseră de la pământ.

”Bine că mi-am murdărit costumul pentru mica ta farsă.”, zise Adrian.

”Lasă că nu mori, nu te mai tot miorlăi.”

”Ce i-ai făcut?”

”I-am reconstituit câteva amintiri. Nu o să ne mai deranjeze.”

Paul căzu pe gânduri.

”Știam că avea o aură familiară. E sora detectivului care m-a ajutat cu cazul azilului.”

”Ăla care e internat la nebuni acum?”, întrebă Adrian.

”Da.”

Paul o luă în brațe și o urcase în limuzină.

”O luăm cu noi?”

”Da. Am un plan.”, zise Paul.

Se urcară în mașină și porniră spre elicopter.

***

La cabana unde sunt programați să se vadă, Claudia și Alin erau deja ajunși și serveau un pahar de vin, privin lacul.

”Ia zi! Cum de te-ai împrietenit cu mine, atunci? Având în vedere că eram criminal.”, zise Alin.

Claudia zâmbi.

”Dintre noi toți, eu am fost prima care știam planul. Pe mine m-au contactat prima, exact cu un an înainte de a fi trimisă la azil.”

”Știai că sora ta te va trăda?”

”Da.”

”Chiar! Ce-ți mai face copilul?”

”Și-a făcut firmă de IT.”

”Da? Zi-i să-mi scrie, poate rezolvăm ceva.”, zise Alin.

Liniștea se lăsă între cei doi.

”Ce-i cu lanțul de la gât, primit de la Ovidiu?”, întrebă Claudia.

”Vai, cum le vezi tu pe toate.”, spuse Alin zâmbind. ”Cu Ovidiu sunt prieten de câteva mii de ani, iar într-o viață anterioară am pierdut lanțul acesta, primit de la tatăl meu de pe vremea aia. Ovidiu l-a găsit și mi l-a înapoiat.”

”Asta-i ceva glumă între reîncarnați?”

”Oarecum, dar nu-ți bate capul. Doar eu cu Ovidiu ne amintim viețile anterioare, voi nu.”

”Când mi l-ai prezentat pe ăla micu, știai că e posedat și că avea să facă acel haos?”, întrebă Claudia.

”Da. Mi-ai pus o întrebare retorică, știi că pot vedea viitorul.”

Sunetul unui elicopter se auzi.

”Uai, în sfârșit au sosit. Mi se topea fundul pe scaun.”, zise Claudia. ”Stai! De ce sunt trei în elicopter?”

Claudia putea să simtă oamenii înainte de a-i vedea și și-a dat seama că Paul o luase pe reporteriță cu ei.

”O să vezi.”, zise Alin.

Cei doi stăteau și priveau cum elicopterul aterizase și Paul împreună cu Adrian se apropie de ei.

”Vreți ceva de băut?”, întrebă Alin.

”Nu.”

”Da.”

”Bine...vrem.”, zise Paul.

”Ce mă? Te pomenești că ai de condus.”

”Cine e persoana din elicopter?”, întrebă Claudia.

”Noua jucărie a lui Paul. Să vedeți ce craci are.”, răspunse Adrian.

Toată lumea privi spre Paul.

”Mai dă-vă dracului! E sora detectivului care a ajuns la nebuni din cauza mea.”

”Și nu-l poți vindeca?”, întrebă Alin.

”Nu, am încercat, dar singur nu pot. Aparent a fost munca stimabililor noștri *părinți*. Ce fac ei, eu n-am puterea să desfac.”

”Unde-i Ovidiu?”, întrebă Adrian.

”E cu *ei*. Vine imediat.”, zise Alin.

”Bă! Când îmi plătești ușa ce mi-ai stricat-o?”

”Of, mă. Tot cu aia îmi freci capul? Cât te-a costat? Trei beri?”

Adrian se enervase.

”Patru?”, întrebase Alin.

Cei doi aveau o istorie în care Alin își testa noile prototipuri pe Adrian și mereu ajungea să-i strice ceva prin casă. De multe ori era cu intenție.

”Criminalul dracului...”

”Bine! Scoate-mi ochii și tu cu o greșeală.”

”Chiar! Ți-ai abandonat teoria biscuitelui?”, întrebase Paul.

”Eugeniei, incultule. Da, am abandonat-o. M-au contactat șefii și mi-au dat peste mână. Mi-au reprogramat creierul să nu mai omor decât în legitimă apărare.Ce țărani...”

”Bine, dar...”

Înainte de a-și termina propoziția, cei patru fuseseră cuprinși de o lumină orbitoare. Când aceasta a trecut, s-au trezit cu toții într-o încăpere ce avea un geam imens. Pe geam se vedea planeta. Ori de câte ori vedeau

priveliștea, niciodată nu se săturau de ea. O admirau în liniște.

”Știu că vă place că am spălat geamul, dar imediat începe ședința.”, zise Ovidiu.

”Ia-l-ai! Ce faci, bre?”, întrebă Alin.

”Mă plimb și eu prin spațiu. E liniște. Deci, veniți? Suntem așteptați.”

”Ovidiu.”, zise Paul.

”Da.”

”Am o mică rugăminte pentru *ei*.”

***

În institutul în care era internat, detectivul continua să privească pe geam, sec. Nu gândea nimic, nemaiputând, după ce a trecut printr-un proces similar cu cel de lobotomizare. Îi plăcea ce vedea pe geam. Păsări, copaci, ceilalți pacienți care se plimbau prin grădină.

Punctul luminos din cer i-a atras atenția. Pe măsură ce se tot uita la el, avea impresia că devenea tot mai mare. Dintr-odată deveni orbitor pentru el, iar detectivul fusese cufundat în ea. Dispăruse.

Se trezi, tresărind.

Era acasă, la el în pat. Privind ceasul, văzuse că e ora trei dimineața.

”*Nu mai pot să dorm* .”, gândi el.

Deschise o bere și se puse la un film, două, trei...

Telefonul sunase.

”Da.”

Era sora lui.

”Sunt bine. Am avut un coșmar, iar și m-am trezit ca să mă uit la filme.”

Observase cu surprindere că e ora zece. Cei doi au continuat să povestească despre lucrurile obișnuite, sănătatea detectivului și cariera respectiv viitoarea nuntă a surorii sale.

Apelul se terminase, iar Andrei a continuat să se uite la știri. Era un interviu, în reluare, cu președintele Paul.

Ascultând cu atenție, detectivul își aminti tot ceea ce se petrecuse și...zâmbi împăcat.

SFÂRȘIT

2 LA RĂSCRUCE DE REALITĂȚI

-Episodul 1-

Recepționerul citea ziarul în momentul în care observă mașina parcând în fața castelului. Părea a fi una de lux, însă nu era obișnuit cu mașinile tinerilor din ziua de azi. Îi se păreau prea complicate și mai ales prea scumpe. Pe vremea lui totul era mai simplu.

Din mașină se da jos un tânăr. Nu părea a avea mai mult de douăzeci și un pic de ani. Sărutase tipa care era la volan, cam de aceeași vârstă cu el, brunetă, creață, iar apoi mașina se întoarse din drum și porni în direcția din care veni, lăsându-l pe tânăr singur cu un geamantan mare cât el.

Se îndreptă spre ușa castelului.

Tânărul avea o figură și o privire plăcută, foarte veselă, foarte vie. Văzându-l pe recepționer, care se uita la el cu o curiozitate aparte, se îndreptă spre el.

”Bună ziua!”

”Bună ziua. Ați venit să vă cazați?”

”Corect. În ce cameră stau?”

”În care vreți, din moment ce dumneavoastră ați închiriat tot castelul.”, zise recepționerul. ”Sunteți primul, în ultimii douăzeci de ani, care a închiriat totul pentru el. Pot să vă întreb de ce?”

Tânărul zâmbi.

”Vedeți cartea aceea de pe masă?”

”Da. E un roman polițist, scris de un autor autohton. Îmi place mult cum scrie.”

”Mulțumesc. E a mea.”

Recepționerul se făcuse că nu aude.

”Poftiți?”

”Eu sunt autorul. Mă rog, scriu sub un pseudonume.”

Recepționerul luă cartea și o deschise la o pagină, la nimereală.

”Cristina privi stelele și se gândi la cele petrecute în ultima săptămână, de când a aflat că...”

Tânărul zâmbi, din nou.

”tatăl ei a fost un criminal în serie. Se gândea dacă obiceiul e ereditar și dori să știe dacă mai sunt și alte fete într-o situație similară.”

Recepționerul zâmbi, iar apoi cei doi începură să râdă.

”Paul Enache.”, zise recepționerul întingând mâna.

”Andrei Apostol.”, zise autorul.

”Sunt un mare fan al cărților dumneavoastră.”

”Știu. De aia am și ales castelul ăsta.”

Sărit ca ars, Paul își aminti că trebuie să-și ajute oaspeții să se cazeze.

”Veniți să vă arăt camera! Vă duc eu bagajul.”

”Lăsați, e ok. N-am treabă cu hernia încă.”

Îndreptându-se spre cea mai mare cameră din tot castelul, Paul continuă cu întrebările.

”Câți ani aveți?”

”Douăzeci și cinci.”

”Autor de succes la o vârstă așa fragedă.Mă bucur. Ce vă aduce pe aici?”

”Scriu o nouă carte, iar de fiecare dată când fac asta, caut locații mai...neconvenționale. Mi-au plăcut zvonurile care circulă în jurul castelului acestuia, plus că am aflat că dumneavoastră sunteți fan. Sunteți și recepționer și owner, nu?”

”Da, da. Zvonuri? Ce zvonuri?”

”Ei, vă prefaceți că nu știți. Fantomele și mai ales mica pată neagră din istoria castelului.”

”Adică incendiul de acum zece ani în care au murit nouă oameni.”

”Exact. Oamenii...normali...ca să nu le zic idioți, se feresc de asftel de locuri. Eu n-am treabă cu ele.”

”Nu vă plac superstițiile?”

”După cum am zis, sunt pentru idioți.”

Cei doi au ajuns în fața unei uși imense.

”Aici, domnule Apostol, se află camera dumneavoastră.”

”Uau. Doar ușa camerei e cât casa mea de la țară.”

Cei doi râseră, iar apoi Paul deschise ușa.

”Vai de mine!”

Camera era imensă, patul și balconul la fel. Priveliștea ducea spre lac, iar șemineul a fost pus în așa fel încât să nu fie strident. Totul părea a fi pus la punct la perfecție, însă Andrei nu era interesat de stilistică. El avea un fix cu priveliștea către lac. Putea scrie acolo, toată ziua.

”Sper că minibar aveți.”, zise Andrei privind spre Paul. ”Le cam am cu *beutul*. Sunt scriitor, ce dracu.”

”Avem. ”, spuse Paul.

Andrei se duse și își trânti geamantanul pe pat, iar apoi a mers direct pe balcon.

”Ah, da! Ăsta e încă un motiv prin pentru care v-am ales casteul. E unul din puținele care au privelişte spre un lac.”

”Ziceați la telefon că veți rămâne tot weekendul aici, nu?”

”Da. Nu eram sigur, dar acum sunt. Îmi place.”

”Bine, atunci vă las să despachetați. Dacă aveți nevoie de ceva, sunați și vin.”

”Ok.”

Paul părăsi camera lăsând ușa deschisă, iar Andrei rămase tot pe balcon, parcă hipnotizat. Era genul care iubea petrecerile, însă, atunci când lucrurile deveneau serioase și trebuia să lucreze la o nouă carte se izola undeva unde era liniște. Cu cât mai multă cu atât mai bine.

Ușa camerei se trânti, sperindu-l pe Andrei.

”Uai, să-mi bag.”

Începuse să râdă.

”Da. O să-mi placă aici.”

-Episodul 2-

Andrei deschise ușa. Odată ce intrase în cameră, a fost izbit de-o lumină puternică. Auzise vocea tatălui său.

”Tată?”

Lumina se domoli și văzuse un scaun. Privind în jur observă că mobila camerei era similară cu cea din camera pe care o avea la vârsta de zece ani. De fapt, totul era similar. Din direcția scaunului auzise un cântec. Era acela pe care tatăl lui i-l cânta ca să adoarmă.

Andrei se îndreptă spre scaun.

”Tată?”

Nu primi răspuns. Putea să vadă că cineva stă pe scaun și fredonează.

”Tată?”

Ajunse în spatele persoanei și îi puse mâna pe umăr. Cel de pe scaun își întoarse fața spre Andrei.

Era tatăl lui.

Zâmbi pentru o secundă, timp în care privirea de pe fața tânărului era una de șoc, deoarece știa că tatăl său murise acum zece ani. Șocul deveni teamă în momentul în care sângele începuse să-i curgă prin

ochii tatălui său. Acesta sări de pe scaun şi îl prinse pe Andrei de gât. Începuse să-l stranguleze.

”Tu eşti de vină! Doar tu!”

Andrei se trezi, respirând cu greu.

Era confuz, neştiind ce să înţeleagă. Privind pe geam, observă că era dimineaţă. Telefonul de pe noptieră sunase, lucru care-l făcuse pe Andrei să tresară. După ce se calmă şi-şi dăduse seama că e în siguranţă, ridicase receptorul.

”Da?”

”Bună dimineaţa, Andrei. Te aşteptăm jos pentru micul dejun.”

Vocea aparţinea unei femei.

”Bine. Vin imediat.”

Căzuse pe gânduri, deoarece nu văzuse pe nimeni altcineva în afară de Paul, în tot castelul, când ajunse. Mai trase o dată aer în piept şi se ridică din pat.

”Cafea. Îmi trebuie cafea.”

După ce-şi luă halatul pe el, coborîse.

În drum spre mâncare şi cafea, încerca să-şi dea seama câte zile trecură de la ultima dată când avuse coşmarul respectiv. Era cel puţin un an.

”Domnule Apostol, ce matinal sunteţi.”, zise Paul.

Andrei zâmbi.

”Da. Ce face foamea din om. M-a sunat cineva să-mi spună să cobor la masă, era voce de femeie.”

”Dana. E afară la piscină, acum.”

”Face plajă?”

Paul începuse să râdă.

”Are aproape cincizeci de ani, nu cred că e pe gustul matale. Nu, nu face plajă. E treaba ei să verifice dacă totul e bine în aripa respectivă.”

”Mda. Lipsa cafelei e de vină.”

Andrei se puse la masă.

”Luați loc, bem o bere.”

”Nu beau în timpul serviciului, dar la o cafea nu zic nu.”

Andrei își frecă ochii.

”Am avut un vis de tot rahatul.”

”Despre.”

”Tata. Aparent, undeva în subconștientul meu cretin, cred că e vina mea că a murit.”, zise Andrei.

”De ce zici asta?”

”Coșmarurile și visele au legătură cu subconștientul și, în general, când un părinte moare la o vârsta la care copilul nu prea înțelege mare lucru, atunci copilul crede că e vina lui cumva.”

”Freud?”

”Ceva de genul.”

”Ai încercat să stai de vorbă cu un psiholog?”

Andrei râse.

”Nu-mi plac. Am luat eu o grămadă de cărți și am studiat de unul singur.”

”De ce nu vă plac psihologii?”

”Am eu o mică teorie. Aceasta spune că înainte de a predica ceva, trebuie să stai tu bine cu subiectul respectiv. Dacă tu ca persoană ai o viață de o calitate superioară, atunci da, poți să dai sfaturi. Dacă ești banal, mai bine taci și-i lași pe alții.”

”Interesant punct de vedere.”

”În ziua de azi, toată lumea își dă cu părerea. Trebuie să fim foarte atenți de cine ascultăm.”, zise Andrei.

Privi spre pădure. Era bucuros că se afla într-un loc liniștit, în natură, unde își putea începe noul roman.

”Despre ce e cartea nouă?”, întrebă Paul.

”O familie chinuită de un poltergeist.”

”Cărțile tale mereu au subînțeles. De data asta care e?”

Lăsându-și ceașca de cafea jos, Andrei răspunse.

”Depresia. Demonul reprezintă depresia în care protagonistul cade după ce-i moare soția.”

Telefonul de la recepție sunase.

”Trebuie să plec. Mai povestim.”, zise Paul.

”Sigur.”

După ce rămase singur la masă, Andrei se gândi că ar fi o idee bună să dea o tură prin tot castelul, din moment ce-l închiriase. Privirea îi fusese atrasă de tânăra care spăla geamul unei camere de la etajul trei.

Roșcată, ochi frumoși, însă puțin cam mică de statură. Lui îi plăceau cele înalte. Fusese trezit din visare de găleata cu apă ce se răsturnă.

”Mă scuzați.”

Era Dana, doamna care-l sunase, să-l cheme la masă. Andrei era conștient că era mai aerian din când în când, dar era foarte convins că vocea ce-l telefonase aparținea unei domnișoare. Să-și fi închipuit?

Terminând de mâncat, se ridică de la masă.

”Bun! Hai că dau o tură prin împrejurimi.”

Văzându-l cu chef de plimbare, Paul zâmbi.

”Mișcarea de dimineață?”

”Da,da. Dau o tură prin castel, să văd ce aveți pe aici. Dacă tot e al meu pentru weekendul ăsta.”

”Sigur. În fiecare cameră este un telefon. Puteți să-l folosiți pe oricare, să ne sunați, dacă doriți ceva.”

”Bine. Mersi.”

În timp ce Andrei se depărta, Paul o privise pe Dana, iar amândoi începură să zâmbească.

***

”La fix am nimerit!”, zise Andrei privind spre statuia de vârcolac.

Etajul întâi era plin de astfel de sculpturi. Armata de de statui de vârcolaci era întreruptă, din când în când, de statuile de gargoil.

”Zici că e o clădire la care eu i-am făcut planul.”

Ușa din spatele lui se trânti.

Întorcându-se speriat, tresări și mai mult la auzul telefonului ce veni din camera din stânga sa.

Luându-și câteva secunde să se calmeze, Andrei intră în cameră. Pașii îi deveneau din ce în ce mai precauți.

”Alo.”

”Alo. Cum merge explorarea castelului?”, zise Paul.

”Mă, e bine. Dacă n-ați avea curentul care să tot trântească ușile, ar fi și mai bine.”

”Da? Noi îl considerăm un element necesar pentru atmosfera cu care ne lăudăm că o avem. Bine! Atunci vă las să vă continuați explorarea.”

Andrei puse telefonul în furcă și porni să iasă din cameră.

”Ciudat individ mai e și ăsta.”, zise Andrei, cu un zâmbet pe buze. ”Nu că aș fi eu mai normal.”

Telefonul sunase din nou.

”Hai mă! A uitat să-mi zică noapte bună sau ce?”

Ridicase receptorul.

”Daaaa?”

”Sper că ești pregătit. Nu ca ceilalți.”

Andrei era confuz. Era acea voce feminină, care-l chemase la masă.

”Ce mă? Cu cine vorbesc?”

Nu mai auzi nimic. Punând receptorul, din nou, la loc, în furcă, Andrei căzuse pe gânduri.

Se calmă, crezând că totul merge cum a plănuit și porni să iasă din cameră. Se opri când în fața lui se trezi cu tipa roșcată.

-Episodul 3-

”Îți place să sperii oaspeții?

”Lasă că nu ți-am făcut nimic. Nu te tot plânge.”

Cei doi râseră.

”Andrei.”

”Ioana.”

”Îmi pare bine.”

”Tu eşti cel ce-a închiriat tot castelul, să înțeleg.”

”Da.”

”Ți-am citit primele două cărți. Ai o imaginație bogată. Cam prea bogată.”

”Să înțeleg că nu ți-au plăcut.”

”Prima da, a doua nu. I-ai omorât pe toți.”, zise Ioana.

Andrei râse.

”Nu sunt fan al finalurilor fericite, unde totul e roz şi toți se țin de mânuță, dansând.”

”Adică eşti mai cinic, de felul tău.”

Ioana merse să spele geamul, în timp ce Andrei îi răspundea la întrebare. Privirea de pe fața ei deveni una serioasă, în momentul în care îl observă pe Paul afară, în curte. Acesta, o chemă la el. Îşi adună lucurile şi ieşi pe uşă.

”Trebuie să plec.”

Andrei era confuz.

”Ai spălat un geam din trei. Ce? Ai obosit?”

Ioana ieși din cameră, în viteză. Andrei înțelese că poate văzuse ceva ce nu-i picase bine. Mergând spre geam, îl observă pe Paul, care îl saluta făcându-i cu mâna. Andrei răspunse cu același gest.

Ciudățeniile din castel, deveneau tot mai multe și din ce în ce mai de neînțeles și mai frecvente, dar Andrei își continuă drumul prin clădire.

***

Era aproape miezul nopții, iar Andrei stătea în pat privind tavanul. Ziua de azi a avut evenimentele ei, însă s-a bucurat enorm când a ajuns sus, la ultimul nivel. De acolo vedea totul, așa că a decis ca de mâine să-și ducă biroul sus. Își luă telefonul de pe noptieră, din reflex, pentru a-și verifica mesajele, însă observă că nu are semnal. Primul gând a fost de surprindere, dar apoi își aminti discuția pe care o avuse înainte de a veni la castel.

”În momentul în care calci acolo, vei fi doar tu și ei. Nimic tehnologic nu-ți va merge. Nimic de-al tău. Ale

lor vor funcționa perfect. Când intri acolo, în acel loc uitat de Dumnezeu..vei fi singur.”

Acestea erau cuvintele ultimei persoane care a stat singură în castel, pe perioada unei luni pline.

”Ah, da. Luna plină.”

Andrei privi pe geam, pentru a vedea corpul celest, în toată splendoarea sa, în timp ce-și amintea toată discuția cu acea persoană.

”Zi-mi, te rog, de ce vrei să mergi acolo singur?”

”Să caut răspunsuri.”

”La ce?”

Andrei tresări la auzul vasului care se sparse, afară pe coridor. Zâmbind, ieșise pe ușă. Văzând vasul spart se îndreptă spre el, iar apoi privi în jur, sperând că poate vede...ceva.

Nimic. Nu era nimic.

Dezamăgit, Andrei se întoarse la el în cameră și se trânti în pat. Supărat și epuizat, adormi rapid.

***

Bătăi la ușă.

Andrei se trezi, buimac.

Privi ușa, așteptând încă o bătaie, pentru a se convinge că nu e doar în imaginația lui. Bătaia veni, iar autorul se da jos din pat.

”Vin în vacanță, ca să dorm mai puțin decât într-o zi normală. Ce poate fi mai minunat de atât?”

Deschise ușa, iar Paul îl întâmpină.

”Neața.”

”Neața.”

”Am observat că s-a spart un vas de flori.”, zise Paul.

”S-a fi împiedicat o fantomă de el.”

”Poftim?”

”Scuze. N-am dormit și-mi bubuie capul.”

”Hai cu mine la o plimbare, pe lângă lac.”, zise Paul.

Andrei era obosit din cauza somnului prost plus că era și șapte dimineața.

”Sigur. De ce dracu nu?”

Îmbrăcându-se mai gros, fiind frig afară, Andrei ieși cu Paul la o mică plimbare de dimineață. Pregătindu-se psihologic pentru bolboroselile noului său amic, Andrei nu-și putea lua gândul de la micile evenimente ce aveau loc în castel. Nu era nimic concret, dar situația era cel puțin dubioasă.

”V-a făcut Ioana vreun fel de problemă?”

Paul se opri din mers pentru a pune întrebarea asta.

”Problemă? Nu. Chiar dimpotrivă, tipa e simpatică. Pitică, dar simpatică.”

”Înțeleg. Ea are un istoric de a fi mai rebelă și de a speria musafirii. Ce să fac? E nepoata mea, până la urmă.”

”Îi bun...”, gândi Andrei.

”Ca să n-o mai lungim.Vreți să spuneți că nepoata dumneavoastră face tot posibilul pentru a alimenta zvonurile horror ale castelului.”

Paul zâmbi.

”Deci de-asta ai venit la noi.”

”Ei, am zis să investighez și eu. Oricum, zvonurile sunt motivul principal pentru care castelul are succesul pe care-l are, nu? Marketingul bubuie.”

Paul îl privi cu înțelegere și compasiune. Andrei îi amintea de el.

”Crezi în Diavol?”, întrebă Paul.

”Da da, e pe lista mea chiar lângă Zâna Măseluță și Dumnezeu. Hai să lăsăm căcaturile religioase, că n-am chef. Nu mi-am băut cafeaua.”

Se vedea că Andrei are o oarecare obsesie, însă Paul nu putuse să ghicească natura acesteia. Se hotărî să lase timpul să le rezolve pe toate.

”Se servește masa imediat. Hai să-ți bei cafeaua dacă tot zici că ți-e dor de ea.”

Cei doi se întoarseră spre castel. Ziua a decurs ca oricare alta, doar că de data asta a fost mai multă liniște. Fiecare din rezidenții castelului era cu gândurile sale. Andrei se trezi că analizează fiecare geam, neștiind de ce. Probabil, la nivel de subconștient, speră să găsească...ceva. Seara asta avea să fie ultima, în castel. A scris o bucată bună din noua carte, însă era dezamăgit de lipsa de evenimente speciale. Urma să-și ia la revedere și să meargă la culcare. Mâine dimineață avea de împachetat.

”Ne vedem mâine. Noapte bună.”

”Noapte bună.”, zise Paul.

În timp ce Andrei se îndrepta pe scări, evitând liftul, Paul o privi pe Dana și amândoi semnalaseră căderea de acord, printr-un simplu gest.

Ajungând în pat, Andrei privi tavanul, din nou. Se gândi că se mai întâmplă ca lucrurile să nu meargă cum te aștepți și că, poate, data viitoare va avea noroc.

Luna plină răsări, iar Andrei adormise.

-Episodul 4-

Andrei fusese trezit de bătăile la ușă.

Tresări.

”Ce dracu mă?! Ăștia n-au somn?”

Bătăile fiind insistente, se dase jos din pat si merse la ușă. Era Paul.

”Neața.”

”Neața.”

”Am observat că s-a spart un vas de flori.”, zise Paul.

Andrei îl privi, nedumerit.

”Daaaa. Ieri.”

”Ieri a fost vineri, iar vasul abia ajunsese aici.”

”Ieri a fost...sâmbătă.”, zise Andrei.

Paul se uită la el la fel cum te-ai uita la o persoană nebună.

”Astăzi e sâmbătă.”, zise Paul.

”E duminică. Ieri a fost sâmbătă, astăzi e duminică, iar eu trebuie să-mi fac bagajul și să plec.”

Un moment de liniște apăruse între cei doi.

Fără să zică ceva, Andrei se duse la telefonul mobil pe care-l avea pe noptieră, pentru a vedea data de astăzi. Era...sâmbătă.

Văzându-l foarte confuz, Paul se oferi să ajute.

”Am venit să vă chem la o plimbare pe lângă lac. Face bine la sănătate plus că oferă o priveliște minunată. Știu că e șapte dimineața, dar acum e cel mai bine.”

”Vin...vin imediat.”, zise Andrei.

”Bine. Vă aștept.”

Se așeză pe pat pentru a înțelege ce se întâmplă, dar nu găsise nici o explicație.

Zâmbise sec, iar apoi se îmbrăcă pentru a porni la plimbarea programată. Era curios despre modul în care se va desfășura ziua.

”V-a făcut Ioana vreun fel de problemă?”, întrebase Paul.

”Problemă? Nicidecum. E simpatică. Pitică, dar simpatică.”

”Înțeleg. Ea are un istoric de a fi mai rebelă și de a speria musafirii. Ce să fac? E nepoata mea, până la urmă.”

Andrei îl privi cu atenție, încercând să-și aducă aminte de conversația de ieri.

”Deci ea e responsabilă pentru reputația castelului? Sau doar contribuie și ea cum poate?”

Paul zâmbi.

”Deci de-asta ai venit la noi.”

”Ei, am zis să investighez și eu. Oricum, zvonurile sunt motivul principal pentru care castelul are succesul pe care-l are, nu? Marketingul bubuie.”

Paul îl privi cu înțelegere și compasiune. Andrei îi amintea de el.

”Crezi în Diavol?”, întrebă Paul.

”Da da, e pe lista mea chiar lângă Zâna Măseluță și Dumnezeu.”

Andrei nu-și mai aminti restul replicilor. Începu să-și blesteme memoria scurtă ca de pește. Improvizase.

”Haideți înapoi la castel, să ne bem cafeaua și să stăm la povești, ca tot omul normal.”

”Domnule Apostol.”, zise Paul apropiindu-se de Andrei. ”Vine un moment în viața fiecăruia din noi, în care trebuie să decidem de partea cui suntem și care sunt valorile care ne definesc și ne guvernează viața. Până când nu facem asta, trăim în același haos care continuă să se repete.”

Lui Andrei i se părea că Paul face aluzii la posibilitatea ca ziua respectivă să fie, într-adevăr, o repetare a celei de ieri. Dori să zică ceva, să ofere un răspuns, dar Andrei zâmbi și schimbase subiectul.

”Cafea. Acum!”

Cei doi s-au întors la castel.

Ajunși înapoi, se puseră la o masă de pe terasă, iar Dana le servi cafeaua.

”Mâine te întorci acasa?”, întrebase Paul.

”Da. Dacă mâine e duminică, atunci da.”

”Cum adică *dacă* mâine e duminică?”

”Ei, bolborosesc și eu aiurea.”

Paul îl privi, derutat.

După ce-și termină cafeaua, Andrei se hotărâse să urce pe acoperiș, să scrie de-acolo, înainte de a fi loviți de valul de căldură de după ora unu.

Ajuns la destinație, a rămas șocat să vadă că tot ce-a scris cu o zi înainte, nu mai era. Documentul era gol. Îi trebui câteva secunde pentru a accepta situația, iar apoi decise să inspecteze clădirea. Trecând din cameră în cameră, nu observă nimic ieșit din comun. S-a plimbat cu orele, dar tot nimic.

Sunet de lanțuri.

Părea să vină de pe hol, așa că Andrei ieșise din cameră. Privind în stânga și-n dreapta, nu văzuse nimic. Trăgând concluzia că i s-a părut, ignoră evenimentul și decise să se întoarcă la ale sale, însă, cu coada ochiului, îl observă pe bărbatul ce stătea

nemișcat în capătul holului. Era un tip masiv, ce părea a avea un lanț în mână. Nu prea îi se vedea fața.

”Bună. Vă...pot ajuta cu ceva?”

Bărbatul nu răspunse.

”V-ați pierdut?”, zise Andrei în timp ce încerca să se apropie de el.

Bărbatul porni într-o fugă spre Andrei. Văzând asta și neștiind motivul pentru care bărbatul se afla pe palier, tânărul decise să o taie și el din loc. Se întoarse înapoi în camera din care veni. Nu înțelegea ce e cu...domnul de pe palier.

Liniștea cuprinse încăperea.

Andrei își puse urechea pe ușă în speranța că nu va auzi nimic și că bărbatul a plecat, când cuțitul trecuse prin ușă. Andrei se sperie și căzuse în fund. Ridicându-se în picioare, privi în jur pentru a putea găsi ceva cu care să se apare, însă când se uită, din nou, la ușă...gaura făcută de cuțit dispăruse.

Fiind precaut, deschise ușa și scoase capul pe coridor, dar nu văzuse nimic și înțelese și mai puțin de atât. S-a așezat pe pat pentru câteva secunde de respiro. Își puse mâinile pe fața și rămase așa o vreme. Privind spre tavan, încerca să înțeleagă ce s-a întâmplat dar, nimic. Se gândi că poate Paul știa ceva despre acel

individ și că ar fi bine să-l întrebe, dar gândurile sale fuseseră oprite de acel sunet de plâns. Andrei încremeni, deoarece venea din aceeași cameră în care era și el.

Ridicându-se încet de pe pat, văzuse, lângă geam, o femeie. Dori să o întrebe dacă este bine, dar se temea să nu aibă aceeași reacție ca și domnul cu lanțul. Femeia se întoarse cu fața spre el. Era frumoasă, ochii verzi atrăgându-i atenția tânărului. Andrei zâmbi, însă femeia se aruncă pe geam, totul derulându-se foarte rapid. Neînțelegând ce s-a întâmplat, Andrei fugi repede spre geamul care dădea spre parcare, dar femeia nu era de găsit.

Bătându-și capul pentru a înțelege cele întâmplate, Andrei nu reușea să ajungă la concluzie.

”Calm...calm. Abia ai început. Stai calm.”, gândi scriitorul.

Telefonul sunase.

”Da?”

”Masa de după-masă s-a servit acum două ore, dar dumneavoastră n-ați fost aici.”, zise Paul.

”Ce după masă? Am plecat de la cafea acum o oră. E ora opt.”

După o pauză scurtă, Paul continuase.

”Este ora trei.”

Andrei se uită la ceasul de pe perete care arăta ora trei și un sfert.

”Da, scuze. M-am lăsat cărat cu treabă.”, zise Andrei. ”Am o întrebare. Mai sunt și alte persoane înafară de noi, aici în castel?”

”Nu. Doar eu, dumneavoastră, Dana și Ioana. De ce?”

”Mi s-a părut că mai văd pe cineva, dar cred ca am confundat. În fine. Legat de masă, voi mânca mai târziu. Nu mi-e foame acum.”

”Bine.”

Apelul se termină, iar Andrei da să iasă din cameră, însă privirea lui fusese captată de ceva ce se afla sub pernă. Ridicând perna, găsi un fel de agendă, dar mai veche.

O manevră cu atenție. Deschise la întâmplare și citi prima propoziție pe care o găsi.

”Cu toții au murit. Am rămas doar eu, dar știu că-mi vine și mie rândul.”

-Episodul 5-

Jurnalul era dubios. Începea cu o multitudine de descrieri, care-l făceau pe Andrei să înnebunească, deoarece nu-i plăceau. După zeci de pagini de descrieri, urmau câteva albe, iar apoi...mâzgăleli. Scrisul frumos și ordonat de la început devenise un haos de cerneală, creion, iar pe alocuri, sânge.

”Ce dracu a pățit fata asta?”

Sperând că va înțelege ceva doar din haosul de pe la mijlocul jurnalului, Andrei se dase bătut și decise să înceapă cu prima pagină.

”Astăzi este ziua cea mare!”.

Asta era prima frază din jurnal, urmată de o descriere amplă a conacului unde locuia fata. După modul de formulare nu părea să aibă mai mult de doisprezece ani. Andrei crezuse că dase de Dracu când observă că e plin de descrieri, dar, spre surprinderea sa, erau foarte bine alcătuite. Începuse să-i placă, când a înțeles că fata urma să meargă într-o călătorie. Întorcând pagina să afle despre ce călătorie era vorba, Andrei observase că totul era...alb. Toate cuvintele dispăruseră, din restul jurnalului. Nu se mai găseau nici mâzgălelile.

Obișnuindu-se să se aștepte la orice, scriitorul se calmă și decise să meargă până la baie. Încercând să se ridice în picioare, căzuse în genunchi. Privind geamul, văzuse că noaptea veni și își aminti că nu mâncase nimic toată ziua. Spălându-se pe față, porni spre bucătărie, luând cu el și jurnalul.

Liniștea cuprinse tot castelul, iar ceasurile de pe pereți indicau ora unsprezece.Andrei privea jurnalul cu fascinație și se gândea ce fel de zi îl așteaptă mâine, uitând că cea prezentă încă nu s-a terminat și nu e sigur că nu vor mai avea loc întâmplări.

Ajunse în bucătărie, unde te puteai servi cu ce doreai. Pentru mic dejun și prânz aveau meniuri prestabilite, dar cina ți-o preparai singur. Alegându-și ceva la nimereală, Andrei se puse la masă și încerca să lege toate evenimentele de astăzi.Neputând să ajungă la o concluzie, deschise jurnalul.

”De ce-i gol? Dracu să-l ia! Trebuia să-l citesc de la coadă la cap!”

Lovise jurnalul cu palma, iar apoi se lăsase pe spate, pe scaun, pentru a se calma. Închise ochii și își încetini respirația.

”Ai știut ce te-așteaptă, așa că nu te văicări și caută o soluție.”

Își aminti fragmente din discuția pe care o avuse cu persoana care-i spuse despre castel. Încercase să ia discuția de la început și să analizeze fiecare replică, dar fusese oprit de sunetul de lanțuri.

Deschise ochii și văzuse bărbatul care-l fugări pe hol. Andrei încremeni de spaimă.

Reflexele i se treziră când bărbatul își duse mâinile la spate, pentru a ridica o armă. Nu văzuse ce fel de armă era, dar sări de pe scaun ca fript și începuse să fugă. Privind în urmă observă cum toată masa fusese distrusă de acea coasă, iar apoi se opri. Văzuse jurnalul la poalele bărbatului, care porni în fugă după el. Andrei își continuă și el fuga, lăsând jurnalul în urmă, fiind bucuros că bărbatul care-l urmărea nu l-a văzut.

Andrei era mai rapid și avea un avans considerabil în fața urmăritorului. Căuta ceva, undeva unde s-ar putea ascunde. Intrase în prima cameră pe care o văzuse, odată ce era sigur că urmăritorul nu-l mai vedea. Se trânti sub patul imens. Încerca din răsputeri să-și scadă ritmul respirației și...așteptase. De pe hol se puteau auzi lanțurile bătându-se de podea. Bărbatul le avea, de data aceasta, legate la glezne. Se opri în fața camerei. Deschise ușa lovind-o cu piciorul. Pe Andrei curgeau transpirațiile ca Amazonul, însă știa că nu

trebuie să scoată un sunet. Urmăritorul se duse la dulap și îl lovi cu coasa,făcându-l bucăți, însă, spre dezamăgirea sa, ținta lui nu era acolo. Privi în jur, iar fără a mai sta pe gânduri, se pregăti să lovească patul cu toată puterea.

”Destul! Faci prea multă mizerie.”

Andrei privi spre ușă și observă încă o pereche de picioare.

”Cine e?”

Urmăritorul se calmă și lăsă coasa jos.

”Vino. Soarele va răsări imediat.”

”Soare? E doișpe noaptea!”, gândi Andrei.

Persoana din ușă și urmăritorul ieșiră din cameră. În momentul în care nu mai auzi lanțurile, Andrei se uită la telefon și văzuse că era ora șase dimineața. S-a pus să mănânce la ora unsprezece și, aparent, urmărirea a durat aproape șapte ore.

”Ce dracu se întâmplă?”

Apoi își aminti.

”Jurnalul!”

Ieșise de sub pat și porni, în fugă, spre bucătărie.

Când ajunse acolo, rămase uimit să vadă că masa era întreagă, iar jurnalul era pe masă. Își aminti clar că

masa fusese distrusă de către cel ce-l urmărea și că jurnalul picase pe podea.

”Ce...dracu?”

Acceptând situația cum era, luase jurnalul și se duse la el în cameră. În acea noaptea nu dormise mai mult de două ore. De frică, de curiozitate, din dorința de a răspunde la întrebări.

***

Bătăi la ușă.

Andrei se trezi și porni, în viteză, spre ușă, deschizând-o. Era Paul.

”Neața.”

Andrei nu zise nimic. Simțea o dorință arzătoare de a-i rupe capul.

”Am venit să vă chem la o plimbare pe lângă lac. Face bine.”

”Aș mai dormi puțin.”, zise Andrei.

”Înțeleg. Știți ceva de acel vas spart din capătul holului.”

”Nu.”

Văzând că nu are chef de vorbă, Paul se decise să-l lase în pace.

”Bine, atunci vă las să mai dormiți. Cafeaua e jos, pentru când vreți să vă faceți.”

Paul porni în direcția lui, în timp ce Andrei depunea eforturi mari pentru a se calma.

”Azi e sâmbătă, nu?”, întrebase Andrei.

”Firește. Ce-ar putea fi?”

”Mda. Firește...”

Andrei se duse înapoi la el în cameră, în timp ce Paul și-a continuat drumul fiind surprins de proasta dispoziție în care era autorul.

”Poate n-a dormit bine.”

Trântindu-se pe pat, Andrei simțea că-și pierdea mințile. A zbierat cât a putut de tare, pentru a se calma. Înainte de a veni la castel, avea încredere că va putea deține controlul pe parcursul întregului proces, dar acel control s-a dus dracului într-un timp scurt.

Ceva fusese împins pe sub ușa camerei.

Ridicându-se de pe pat, Andrei a văzut ceva hârtie lângă ușă. Se duse s-o ridice.

”Vino lângă lac. Eşti în pericol.”, citise Andrei. ”Ce mai e acum?”

Deschizând ușa și ieșind pe hol, nu văzuse pe nimeni.

-Episodul 6-

”Ioana? Tu mi-ai scris?”

Cei doi se întâlniră lângă pădurea de lânga lac, la o distanță relativ mare față de castel, pentru a nu putea fi observați.

”Trebuie să pleci.”

”Da, m-am prins și eu. Ce se întâmplă aici?”

”A câtea oară ți se repetă ziua?”

Andrei rămase uimit și blocat.

”Zi mă! A câtea oară?!”

”Nu știu. A treia, poate. Stai că mi-e greu să mă calmez, că n-am dormit. M-a tot urmărit handicapatul cu coasa.”

”Cine?”, întrebase Ioana.

”Este unul care are o coasă și tot vrea să-mi facă o freză nouă. Are și lanțuri la picioare.”

”În fine. Realitatea se modelează în funcție de subiect. Cum ai aflat de locul ăsta?”

Andrei ezitase, dar Ioana nu se lăsă.

”În ultimii douăzeci de ani, doar trei oameni au rezolvat misterul. Doi dintre ei au murit de bătrânețe, înseamnă că ai vorbit cu al treilea.”,zise Ioana.

”Da...”

”Bun! Înseamnă că ai o idee generală despre locul ăsta. Ți-a zis că e un fel de răscruce de realități, nu?”

”Poftim? Ce? Nu!”

”Ascultă, acum o mie de ani...”

Ioana fusese oprită de glonțul care-i trecuse prin cap.

Trezindu-se împroșcat cu sânge, Andrei se sperie și se blocase. Se urni din loc în momentul în care un alt glonț fusese tras în pământ, ca semn de avertisment. Tânărul fugi înapoi spre castel. Văzând asta, trăgătorul ieșise de printre copaci și se îndreptă spre cadavrul Ioanei.

”De ce îl ajuți?”

Vocea era similară cu aceea care-l oprise pe bărbatul cu coasa să distrugă patul.

”E al doilea pe care-l ajuți, de o mie de ani de când existăm. De ce? Care-i lucrul care te atrage la ei?”

Ochii Ioanei se mișcară și privirea i se concentra pe trăgător.

Ridicându-se de pe jos, își curăță hainele de praf.

”Mă împuști în cap? Serios?”

”Păi dacă nu vrei să taci din gură.”,zise vocea.

Cei doi priviră în zare pentru a-l vedea pe Andrei cum intră în castel, în fugă.

”Deci? De ce-l ajuți?”

”Treaba mea! Hai să mergem. Avem o grămadă de lucruri de făcut.”

Cei doi se pierdură în pădure.

***

Andrei intrase în castel, aproape spărgând ușa de geam. Dana îl privi cu șoc.

”Ioana-i moartă....glonț....cineva!”

Nu putea să vorbească și abia respira. Se duse la Dana și o prinse de umeri.

”Sună la poliție.”

”Domnule Apostol! S-a întâmplat ceva?”

Paul era acolo, deasemenea. Andrei nu știa cum de nu-l observase.

”Da. Ioana e moartă. Împușcată!”

”Ioana? Ce Ioana?”

”Hai mă că n-am chef acum de jocurile voastre. Nu vezi că-s plin de sânge?”

Andrei se uită la hainele sale. Erau perfect curate.

Fugi la baie. Ajuns acolo, se uită în oglindă.

Era perfect curat. Nici un strop de sânge pe el. Se prinse de chiuvetă și căzuse pe gânduri.

”Sunteți bine?”, întrebase Paul, care stătea în ușă.

”Am nevoie de câteva minute.”

Paul dădea să plece, pentru a-l lăsa pe autor în liniște.

”Numele ”Ioana” nu vă sună deloc cunoscut?”, întrebă Andrei.

”Îmi pare rău, dar nu. În tot castelul suntem doar eu cu Dana și dumneavoastră. Nu mai e nimeni care să spele geamuri pe aici.”

”Înțeleg.”

Paul închise ușa băii, iar creierul lui Andrei mergea la maximum, încercând să dea de capăt acestui loc.

”Stai!”, zise autorul ridicând capul și privindu-se în oglindă. ”De unde știe boul ăsta că Ioana spăla geamuri? Eu nu i-am zis nimic.”

Ieșind din baie, porni să-l caute pe Paul.

”Bă!”

Nu era nimeni în jur.

”Paul! Alo! Cineva!”

Nimeni nu răspunse. Andrei era singur.

Fugi la el în cameră, pentru a citi din jurnal. Simțea că ceva...se schimbase.Deschizând ușa camerei, în forță, luă jurnalul și îl deschise.

Primele pagini era albe.

”Iar, mă?!”

Întorcând fiecare pagină, cu nervi, observase că pe la jumătatea jurnalului apăreau cuvinte aleatori. Exact ca în prima zi, când găsise caietul.

”Fugi...scapă...i-a omorât pe toți...criminalul....eram eu.”

Acestea erau cuvintele pe care le tot vedea.

”Ce dracu, mă?! Nu înțeleg nimic!”

Nervii i se transformară în șoc când se uită la dată. Pe toate paginile era aceeași.

”18 Mai, 1763.”

Jurnalul era ca nou, lucru care l-a făcut pe Andrei să creadă că aparținea clienților care au venit înaintea lui.

Ridicându-și privirea din jurnal, observase o...oglindă.

”De când am eu o oglindă în cameră?”, gândi Andrei.

Reflexia zâmbi.

Speriindu-se, Andrei scăpă jurnalul și făcuse doi pași în spate. Și-a scuturat capul, ca la mahmureală, iar apoi privi, din nou, reflexia.

Oglinda dispăruse.

Păstrându-și calmul, cum putea mai bine în condițile date, observă că scăpase jurnalul pe podea,

așa că se aplecă după el. Când puse mâna pe el, aceasta îi fusese prinsă de altă mână care venise de sub pat.

Andrei se sperie și făcuse câțiva pași în spate, dezechilibrându-se și căzând în fund.

De sub pat mai ieși încă o mână, iar apoi...toată persoana.

”E al meu. Nu ai voie.”

Părea a fi o adolescentă, îmbrăcată în haine de epocă. Era curată și aranjată, dar avea o urmă la gât. Doar atât observase Andrei înainte ca tânăra să-și ia jurnalul și să se arunce pe geam. Andrei porni după ea, dar când ajunse la marginea balconului și privi în jos...nu era nimic. Exact ca data trecută.

Întorcându-se, pentru a analiza camera și locul de unde tânăra a ieșit, Andrei văzuse jurnalul. Era pe pat.

Împietri. Nu mai înțelese nimic.

Telefonul mobil îi sunase. Fusese șocat deoarece, până acum, nu avuse semnal nicăieri pe proprietatea castelului. Privind numărul, făcuse ochii mari.

Numărul care-l suna, era numărul lui. Se decise să răspundă.

”...alo?”

”...și așa începe joaca...”

Era vocea lui.

Andrei trânti telefonul mobil de perete și zbierase cât îl țineau plămânii.

Căzuse în fund, lângă perete și își strânse genunchii la piept.

”Trebuie să fie un răspuns. Dacă el a putut, și eu pot. Trebuie să fie un răspuns! Trebuie!”

Își aminti ultimul schimb de replici dintre el și persoana care-i spuse despre castel.

”Fără un suflet împăcat, nu o să scapi de-acolo. Vei muri ca orice altă victimă banală.”, zise bărbatul.

”Stai liniștit, bătrâne. Am psihicul tare. Nu-s ușor de doborât.”

Andrei începu să râdă, isteric, gândindu-se la acel dialog.

”Am psihicul tare, pe p*zda lu’ mă-sa!”

Trase, de câteva ori, aer în piept.

”N-am bătut atâta drum doar ca să clachez acum. Hai!”

Telefonul din cameră sunase, iar Andrei sări să răspundă urgent.

”Ce? Iar cu mâncarea?”

”Vai, dar ce intuiție aveți. Da, este ora prânzului. Vă așteptăm jos.”, zise Paul.

”Bine!Vin imediat!”

”Domnule Apostol.”

”Da?”

”Ați rezolvat misterul cu acea persoană...Ioana parcă i-ați spus, nu?”

”Da, l-am rezolvat.”, zise Andrei.”Nu mai contează.”

-Episodul 7-

Dana turna supa în farfurie, iar Andrei încerca să stea treaz, nedormind mai mult de-o oră, cu o noapte înainte.

”Permiteți-mi să vă spun că arătați oribil. Nu puteți dormi?”, întrebă Paul.

”M-a deranjat stomacul aseară și m-am tot fâțâit.N-am dormit decât o oră.”

”Păi nu-i bine. Depuneți efort mintal în timpul zilei și aveți nevoie de somn.”

”Da, eu sunt mai rebel de felul meu.”

Andrei privi letargic pe geam, în timp ce Paul îi analiza fiecare gest.

”Am impresia că sunteți o persoană puternică psihic. Ce vă mână?”

”Ha?”

Andrei nu mai avea energia necesară pentru politețe.

”Ce vă ambiționează?”, întrebă Paul.

”Faima.”

”Ei, nu cred.”

”Nu, serios. Aia e pe primul loc, restul le joc în funcție de circumstanțe.”

”Am observat că autorii mari au avut în comun dorința de afirmare. Am mai avut un scriitor care a stat aici peste weekend, știați?”

Andrei făcuse ochii mari, dar îi era prea lene pentru a întreba despre cine era vorba. Știa deja că era vorba despre cel ce-l sfătuise să vină aici.

”Anul trecut. Am uitat cum îl chema ceea ce înseamnă că nu a ajuns foarte cunoscut, dar și el a închiriat castelul din același motiv ca și dumneavoastră.”

”Prea mulți bani și prea mult timp liber?”

Cei doi râseră.

”Nu, ca să scrie un roman. Zicea că va fi primul său roman.”

Andrei își întinse mâinile pe masă ca să-și pună capul pe ele.

”Dacă vă e somn, puteți merge în cameră. Nimic nu vă ține aici.”, zise Paul.

”E ok. Nu o să adorm.”

Știind că va adormi, Paul decise să-l lase în pace. Îi făcuse semn Danei să plece și ea, ca să nu facă gălăgie.

***

”Tu eşti de vină!”

Andrei se trezi din acelaşi coşmar. Se adaptă mai repede de data asta din cauza evenimentelor stranii prin care trecuse.

”Stai.”

Privi pe geam. Era noapte.

Ceasul de pe perete indinca ora unsprezece şi patruzeci. Luă cuţitul de pe masă, pentru că ştia ce urma să se întâmple. Bărbatul cu lanţurile va veni după el.

Se ridică în picioare şi privi toate uşile. Nu venea nimeni, lucru care era ciudat. Deobicei pe la ora asta fugea de castel de nu mai ştia de el.

”Te-agiţi degeaba. Azi nu vine, că i-am dat zi liberă.”

Vocea venise de la o masă din spatele său. Era aceeaşi voce pe care o auzi când stătea ascuns sub pat.

S-a întors rapid, pentru a fi sigur că nu va fi atacat, dar ce văzuse îl impietrise.

Era...el.

”Salut. Socheres?”

Acest Andrei era îmbrăcat într-un costum negru și mult mai aranjat, din toate punctele de vedere. Stătea cu picioarele pe masă, și lângă el era o sticlă de vin.

”Nu sta ca lemnul! Hai, ia loc!”

”Ce dracu se întâmplă aici?”, întrebă Andrei.

”Ia loc, că e mult de zis. Sau preferi să-l chem iar pe nenea cu coasa să te fugărească?”

Fiind șocat, dar curios, Andrei decise să ia loc la masă. Celălalt îi turnă un pahar de vin.

”Poți să bei liniștit. Nu am pus nimic în el, dacă de asta te temi.”

”Ești chiar eu? Care *eu?* Din viitor?”, întrebă Andrei.

”Ai intuiție bună, dar nu. Eu iau forma celor care vin aici. De data asta, arăt ca tine. Problema e că a trebuit să fac o schimbare vestimentară, pentru că gusturile tale sunt de tot rahatul.”

”Ce-i locul ăsta?”

”Cum? Nu știi? Ai insistat să vii aici, te-ai documentat ce ți s-ar putea întâmpla, iar acum tot n-ai răspunsuri? Ai știut din start despre nenea cu coasa, ai știut despre fantomele ce tot au chef să plonjeze pe geam. De jurnal, nu. De ăla nu cred că ți s-a zis. Mihai

nu l-a găsit când a venit aici. Cu Mihai ai vorbit, nu? El ți-a zis informațiile.”

”Da. Când am dat de el era aproape nebun. I-am zis de castel și parcă și-a revenit, dar temporar. A fost destul încât să-mi zică ce am vrut.”, zise Andrei.

”Da, Mihai a fost simpatic. A fost al doilea care a scăpat de-aici și încă în același secol cu primul.”

”Secol?”

Văzând că are multe întrebări, copia se decise să-l ajute puțin.

”Existăm de șapte mii de ani.”

Andrei căscase larg ochii.

”Pe lângă asta, o dată la o mie de ani, ne schimbăm locația.”

”Și ce vreți?”

Copia se aplecă peste masă pentru a se apropia de Andrei.

”Nu, prietene. Întrebarea e ce vrei *tu?*”

Andrei nu înțelese, iar, văzând că face pe prostu, copia zâmbi.

”Amândoi știm motivul pentru care vrei să vezi dacă bariera dintre vii și morți poate fi ruptă. Să ceri iertare tatălui tău? Serios? Părerea mea e că e penibil, dar *ei* i se pare firesc. În fine...”

Copia se lăsă pe spate și își scoase un trabuc din buzunar.

”O să vin să te omor cu tot ce am.”, zise copia, privindu-l în ochi pe Andrei. ”Acum e o discuție amicală, dar de mâine, singurul motiv al existenței mele e să te văd mort.”

”De ce? De ce eu?”, zise Andrei.

Celălalt zâmbi.

”Pentru că pot.”

Rânjetul de pe față i dispăruse în momentul în care glonțul i trecuse prin cap.

Andrei tresări și își împinse scaunul mai departe de masă. Cineva i puse mâna pe umăr. Privind în spate, o văzuse pe Ioana.

”Hai cu mine!”

”Tu? Ești în viață?”

”Nu-i vreme de povești acum. Vino!”

Andrei se ridică de la masă și o urmări pe Ioana. Privind în urma ei, Ioana zâmbi.

”Ți-am întors-o, boule...”

Copia se ridică de pe jos, buimăcit de cap, după ce primi un glonț. Văzând că cei doi au fugit, se întristă.

”Ce urât. Iar eu voiam să bem toți un pahar de vin.”

Făcuse un scurt stretching.

”Bine! Hai să zicem că am meritat-o.”
Lanțuri se auziră din spatele său.
”Du-te după ei. Adu-mi capul lui pe tavă.”

-Episodul 8-

Andrei se trezi din cauza bătăilor la ușă.

”Ioana!”

Fugi la ușă, o deschise și-l observă pe Paul.

”Neața. Am venit să...”

Nu apucase să-și termine propoziția, pentru că Andrei îi trase un pumn în nas. Paul pică pe podea.

”Gata! Mi-a ajuns! Zi-mi ce se întâmplă aici.”

Paul se uita la el, șocat.

”Nu mai fă pe prostu, că acuma chiar că nu am chef. Știu adevărul despre locul ăsta idiot.Cu fantomele voastre, cei șapte mii de ani de existență și alte rahaturi. De ce mă urmărește dezaxatul cu coasa? Unde e Ioana?”

”Așa deci...”, zise Paul în timp ce se ridica de pe jos.

”Așa ce?”

”Sunt șocat că stăpânul ți-a dezvăluit acele informații. Se pare că-i place de tine.”

”Mă place? Ăla vrea să mă omoare! Bă! Sunteți nebuni?!”

”Să te omoare? Nu, n-ar face asta decât dacă dai greș. Cum a făcut cu restul.”

”Ce dracu tot bolborosești acolo?! Vrei să te mai pocnesc o dată?”

Andrei nu apucase să mai zică nimic, deoarece lovitura în cap, ce veni din spate, îl lăsase inconștient.

Privind atacatorul, Paul era nedumerit.

”Tu până la urmă îl ajuți sau îl omori?”

”Nu-i treaba ta!”, răspunse Ioana. ”Ajută-mă să-l car jos, că nu pot singură!”

”E adevărat ce-a zis? Că stăpânul i-a dat detalii.”

”Da, și încetează să-i mai spui ”stăpânul”. E penibil.”

Ioana îl prinse pe Andrei de picioare.

”Mă ajuți să-l car jos sau o să stai toată ziua cu ochii beliți la perete din cauză că minunatul tău stăpân și-a găsit o nouă jucărie favorită?”

Paul se aplecă și îl luase pe Andrei de mâini.

***

Lumina se vedea în ceață. Andrei clipea des, încercând să-și facă văzul mai clar. La scurt timp după ce se trezi realizase că lumina era un bec și că el se

aflase pe un pat. Ridicându-se, se trezi într-o celulă. Merse la grilaj și începuse să țipe.

”Bă! Lăsați-mă să ies! E ilegal ce faceți! Bă!”

”Ilegal? Ce amuzant...”

Paul se îndreptă spre celula lui Andrei. Avea ceva în mână.

”Crezi că va veni cineva după tine?”

Îi întinse lui Andrei un ziar.

”E de ieri. Citește.”

Titlul principal spunea că hainele autorului Andrei Apostol fusese îngropat ieri, după un an de căutări eșuate.

”Ce-i asta?”

”Exact ce vezi. Toți te cred mort, nu te mai caută nici dracul. Mă rog, poate dracul e singurul care te caută acum.”, spuse Paul.

Andrei dăduse să-l prindă pe Paul de gât, dar acesta se trase.

”Când ies de aici, îți scot inima!”, zise Andrei.

Paul zâmbi.

”Baftă îți doresc. Pa.”

”Stai! Bă! Ce vreți de la mine?!”

Nu primise răspuns.

”Bă! Ce dracu vreți?!”

Văzând că Paul a plecat fără să-l bage în seamă, Andrei se puse pe pat și zbieră cât îl țineau plămânii, lovind cu pumnii perna. A simțit ceva tare sub aceasta.

Băgând mâna sub pernă, Andrei simți un fel de caiet.

Era jurnalul.

Deschizându-l, observase că e complet. Toate cuvintele erau la locul lor, fără nici o lipsă. Crezând cu disperare că scăparea sa se aflase în acel jurnal, Andrei citi.

***

”Eram singură în tot castelul. Nu găseam pe nimeni din familia mea, doar eu și...oglinda. Retrăiesc aceeași zi de sâmbătă pentru a douăzecea oară. Sau a treizecea? Nu mai știu. Mi-e dor de mami...”

Tânăra a trecut prin același tipar de evenimente prin care a trecut și el, doar că ea nu părea a fi urmărită de bărbatul cu coasa.

”Cineva e în grădină, îngrijând florile. Nu mi-a venit să cred că am văzut pe cineva.Alt...om. Am fost să o salut pe doamna, să-i cer ajutorul dar...când m-am

apropiat de ea, a luat foarfeca pe care o folosea să tundă florile și a venit spre mine. M-am ferit în ultimul moment, dar m-a zgâriat pe mână. M-am speriat și am fugit. Nimic nu mai are sens..."

Cuvintele deveneau începețoșate. Andrei era obosit, nu mai vedea bine.

"Ce doamnă cu foarfece?"

Nu văzuse pe nimeni care să corespundă acestei descrieri.

Evenimentele ce au urmat să fie descrise în jurnal spuneau despre zile banale și multe. Nimic ciudat nu s-a mai întâmplat în viața tinerei, decât crâncena plictiseală și pierdere a calmului. Ea nu mai putea face față singurătății și presiunii psihologice. Andrei credea că ar putea fi o legătură între bărbatul care-l urmărea și doamna cu foarfeca, dar în cazul tinerei a fost doar o singură întâlnire.

"Nu mai pot. E peste tot..."

Autorul găsi ceva ce rupse tiparul banal.

"Trebuie s-o fac. Asta îmi spune mereu. O văd peste tot. De ce arată ca mine? Ce vrea? Nu mai pot...îmi pare rău."

Acestea erau ultimele cuvinte scrise în jurnal înainte ca tânăra să se spânzure. Întorcând pagina, să vadă dacă mai e ceva.

”Tu urmezi.”, scris cu sânge.

Aruncase jurnalul în capătul celălalt al celulei și căzuse pe gânduri.Asemeni lui și tânăra se întâlni cu cineva care semăna cu ea și, la fel ca și el, fusese urmărită de cineva care dorea să o omoare.

”Ce înseamnă tot rahatul ăsta?”

Îl durea capul, așa că se întinse pe pat, să se odihnească puțin. Simțea că-și pierde speranța.

Adormise.

Ușa era din nou în fața lui, iar lumina de după ea îl atrase suficient încât dori s-o deschidă. Simțea că poate nu trebuie, dar era prea curios.

Era camera în care și-a petrecut copilăria. În mijlocul acesteia se aflase un scaun, iar pe scaun stătea cineva.

Andrei se apropie doar ca să rămână șocat când văzuse că pe scaun se afla tatăl său.

”Tată? Ce cauți aici?”

Îndreptându-și privirea spre fiul său, un zâmbet și o bucurie enormă se citiră pe fața sa.

”Am venit să te văd...”

-Episodul 9-

”E vina mea că ai murit.”, spuse Andrei ținând capul plecat.

”De ce?”

”Ai intrat în clădire să mă scoți pe mine din flăcări, dar inima nu ți-a făcut față. Dacă nu eram eu, atunci tu erai încă în viață.”

”Așa e.”

Ridicând capul pentru a-și privi tatăl, Andrei se sperie și sări de pe scaunul pe care era, când văzuse că în locul tatălui său era un cadavru complet ars. Fugi spre ușa de la intrare, plângând și, când ieși din cameră, se trezi la el în pat.

Stând pe terasăși privind lacul, își golise toate gândurile.

”Totul e ok? N-ați zis două cuvinte de când ați venit din cameră.”, zise Paul.

Andrei privi spre el și zâmbi. Paul nu apucase să înțeleagă nimic pentru că fusese lovit în cap cu un ghiveci de flori, pierzându-și cunoștiința. Andrei se ridică de pe scaun și intrase înăuntru, mergând țintă la Dana.

”Tu! Treci încoace!”

Doamna se sperie și făcuse câțiva pași înapoi.

Andrei luase un cuțit de pe masă.

”Tu n-ai zis nimic de când sunt aici. Ce știi?”

Dana nu scoase o vorbă.

”Dacă nu zici ceva, îți tai gâtul. Răspunde, dracului!”

Femeia începuse să se panicheze.

”Abordarea asta nu ajută.”

Privind în stânga, Andrei își văzuse copia jucându-se cu un pahar de vin. Îndreptase cuțitul spre el.

”Ce vrei?”, întrebase Andrei.

”Las-o pe Dana în pace. Nu poate să-ți răspundă nici dacă vrea.”, zise copia, punând paharul pe masă. ”I-am tăiat limba acum ceva vreme.”

Copia se ridică de pe scaun.

”Grija ta ar trebui să fie fuga pentru că e noapte, nu crezi?”

Andrei privi afară și, într-adevăr, era beznă. Ceasul de pe perete arătase ora unsprezece jumate. Se obișnui cu ciudățenile și porni imediat la fugă, la auzul lanțurilor care se îndreptau spre el.

Dana și copia îl priveau cum fuge. Cu o tristețe și plină de compasiune, Dana își privi stăpânul.

”Ce? Ți-e milă? Te-ai săturat să trecem prin același rahat secole la rând? Vrei să poți să te duci împăcată în lumea cealaltă? Crezi că eu nu?!”

Copia răsturnase o masă, de nervi.

”Crezi că eu nu-s sătul? Dar nu putem! Suntem prizonierii castelului ăstuia de căcat!”

Ușa terasei se deschise și Paul își făcuse apariția. Capul îi sângera din cauza loviturii.

”De ce sunt el cel pe care-l lovește mereu?”

”Papionul ăla tâmpit e de vină.”

Atmosferă se calmă când cei doi începură să râdă.

”Credeți că el ne poate salva?”, întrebase Paul.

”Sincer? Nu. Nu eu l-am ales.”

”Atât vă mai văicăriți!”

Ioana își făcuse aparția în încăpere.

”Va fi bine. Aveți și voi încredere.”

***

Andrei stătea ascuns într-un dulap. Lanțurile urmăritorului zgâriau podeaua camerei.

”N-are cum să nu mă găsească. Nu m-am ascuns bine!”

Un zgomot se auzi de afară. Bărbatul ieși, crezând că e Andrei. Încercând să iasă din dulap fusese tras în spate de mâna care-l prinse de umăr.

Interiorul dulapului se deschise și Andrei se trezise adus într-o nouă cameră. Una secretă.

Privind persoana care l-a tras a fost șocat să vadă ca era tipa al căreia era jurnalul. În spatele ei, mai erau și alții. Camera era imensă.

Ridicându-se în picioare, Andrei nu știa ce să zică.

”El e noua victimă? Nu-mi place. E prea pricăjit.”, zise unul dintre cei din spate.

”Gata! A fost ales de Ioana.”, zise fata.

”Ce-i cu voi?”, întrebase Andrei. ”Cine sunteți?”

”Mihaela. Îmi pare bine.”

”Andrei.”

Cei doi își dădură mâna.

”Ce-i cu noi? Am fost și noi ca tine, doar că am dat greș și acum suntem morți și blestemați să ne facem veacul prin castelul ăsta, vânați mereu de temerile noastre.”

Andrei o privi, confuz.

”Nu înțeleg. Și voi sunteți vânați de dobitocul cu coasa?”

”Nu. Pentru fiecare dintre noi are o formă diferită. Ai citit despre doamna din grădină, nu?”

”Din jurnal? Da.”

”La tine e ciudat, totuși. Tu ești mai special. Pe noi ne-a urmărit doar o dată la câteva zile, însă văd că după tine vine zilnic. Castelul nu te place, se teme de tine.”

”O clădire se teme de mine? De ce? Că-i dau igrasie?”

Mihaela râse.

”Da, văd de ce Ioana te-a ales. Îți păstrezi calmul foarte bine.”

”Ok, îmi explică și mie cineva ce mama dracului se întâmplă aici?”, zise Andrei pe un ton grav.

Văzând că e cu răbdarea la limită, Mihaela sărise directla subiect.

”La început impresia e că acest castel e bântuit de spirite malefice,dar e fix invers. Castetul e malefic și toți de aici suntem obligați să trăim după regulile lui și să-i jucăm jocul. Noi cei de-aici am fost ca tine, am ajuns, am jucat, am murit, am pierdut, iar acum nu suntem lăsați să plecăm să ne vedem familiile pe lumea cealaltă. Cei care mor aici și nu sunt aleși să joace jocul, cum a fost familia mea de exemplu, sunt lăsați liberi, însă cei care mor și sunt aleși, nu. Cât despre cei

de-afară, Paul, Dana și Ioana, au fost și ei oameni, dar cu mult timp în urmă. Sunt primii care au pierdut jocul și pedeapsa lor e să aibă grijă de castel. Zilnic, în ultimele mii de ani.”

”Și copia?”, întrebase Andrei.

”Fiecare lucru în Univers are un echilibru. Acea...entitate, e pusă acolo să te ajute, într-o proporție mică. Însă ajutorul scade, în funcție de ceea ce faci.”

”Ha?”

”Ai observat că uneori noaptea vine în câteva minute, nu? În acele zile, ai fost violent?”

”Da, îl tot pocneam pe Paul.”

”Oferi negativitate, primești negativitate. Castelului nu-i place asta, în general. Dacă mai adaugăm că nu te place nici pe tine, nu ajungem la o concluzie favorabilă.”

Andrei se așeză pe un scaun din apropiere și se prinse de cap.

”Mi-e rău.”

”De ce ești mai special decât noi ceilalți?”, întrebase Mihaela.

”A venit aici de bună voie.”, zise o voce din mulțime.

Întorcându-se, Mihaela văzuse o fetiță.

”I-am auzit vorbind. El a venit aici de bună voie.”

”Ce?”, întrebase Andrei confuz.

”Înțeleg. Cu toții am ajuns aici neștiind ce ne așteaptă, dar tu ai știut. De ce ai venit? De ce ai căutat-o cu lumânarea?!”

Lama unei coase trecuse prin ușa dulapului prin care Andrei fusese adus.

”Pleacă! Ne ocupăm noi.”

”Unde? Ce?”

”Răspunsul se află în motivul pentru care ai venit aici. Gândește-te bine! Pleacă, am zis!”, spuse Mihaela împingându-l pe Andrei.

Autorul fusese escortat de fetița ce-l recunoscuse.

”Du-te odată!”

Bărbatul cu coasa sparse ușa și intră.

-Episodul 10-

”Păreți foarteobosit, n-ați dormit aseară?”, întrebă Paul.

Andrei era într-o stare de apatie față de orice.

”Asta trebuie să fie cea mai interesantă zi de sâmbătă din viața mea.”

”Haideți cu mine până la subsol. Vreau să vă arăt ceva ce o să vă placă.”

Amintindu-și că exact acolo a fost dus și ținut ostatic, ultima dată când a făcut haos, Andrei nu era prea încântat de idee, dar...nimic nu mai conta. Voia o zi liniștită și era destul de enervant pentru el să știe că la ora unsprezece va trebui să fugă, din nou, ca un bezmetic.

”Bine. Vin.”

Andrei păși încet și făgă vlagă.

”Oare și pentru el se tot repetă ziua? Știe că mi-a dat ziarul care mă declara mort? Că m-a închis în subsol? Dar...mai contează? Din ce mi-a zis Mihaela toți amărâții ăștia sunt blocați aici ca și mine.Ca să nu-mi facă viața un iad, trebuie să nu le-o fac nici lor. Ce pot să fac?”

Paul deschise ușa subsolului.

Înăuntru erau butoaie.

”Ce-i aici?”

”Praf de pușcă. Îl folosim pentru festivalurile în care simulăm lupte.”, zise Paul.

”Nu-i cam prea mult?”

”Am decis că e mai bine să avem mai mult decât deloc. Cine știe? Poate pică bine.”

Andrei îl privi pe Paul și avea impresia că îi fusese oferită o oarecare aluzie pe care nu o înțelegea.

”Doar tu poți face ceva în privința situației în care ești, noi suntem doar pioni pe o tablă de șah, neavând voie să ridicăm mâna asupra castelului.”

”Adică să fiu suficient de drăguț încât să mă arunc în aer. Nu mersi, las asta pentru arabi.”

”Sau poți să te spânzuri și să te alături nouă. Castelul va deveni noua ta casă, dacă tot i-ai cunoscut pe toți.”

Andrei nu știa dacă Paul încerca să-l ajute sau să încerce să-l convingă să se sinucidă.Asul său din mânecă era că știa cum a scăpat cel dinaintea lui, dar prețul era mare. A scăpat viu din castel, dar cu psihicul făcut praf. Decât să ajungă o legumă, probabil era mai bine să moară aici și să ajungă precum restul. Măcar nu era singur.

”Pleacă!”

Paul îl lăsase singur.

Andrei ieși din subsol, închise ușa și se îndreptă spre geam, căzând pe gânduri. Nu știa ce să facă. Să arunce totul în aer ar rezolva problema, dar l-ar omorî și pe el. Pe de altă parte nu vedea nici o altă ieșire și începuse să se obișnuiască tot mai mult cu ideea de a rămâne aici, de a deveni...de-al casei. Se înțelegea cu toți, împărtășea aceeași tragedie cu ei și singurul lucru negativ era cel ce-l urmărea, însă poate și de el scăpa odată ce accepta decizia castelului.

Doar că ceva nu-l lăsa să moară, nu încă.

Nervos, luă vasul de flori de lângă el și-l aruncă pe geam. Nerealizând nimic cu asta, Andrei se calmă și decise să meargă să vorbească cu Paul. Întorcându-se pentru a porni la drum, atenția sa fusese atrasă de lumina ce venise de sub ușa de la capătul holului.

Fiind curios, se duse la ea.

Pe măsură ce se apropie, își amintise că seamănă cu cea din coșmarul pe care-l are.

Ajuns în dreptul ușii, neștiind ce se află după, avuse emoții, dar era și nerăbdător. Deschise ușa. O lumină orbitoare îl păli. Când aceasta se diminuase, Andrei se

trezi în camera copilăriei. Aceeaşi cameră precum cea din vis.

Ştia că pe scaunul din cameră se aflase tatăl lui. Privind în urma sa, văzuse holul. Ştia că nu e un vis, probabil o iluzie, dar Andrei ştia că nu doarme.

Se duse la scaun.

Tatăl său era acolo. Arăta la fel cum şi-l aminti.

Andrei rămase blocat pentru câteva secunde. A exersat mult ce avea să zică dacă s-ar fi întâlnit cu tatăl său, din nou.

”Îmi pare rău.”

Tatăl său nu schiţase nici un gest şi nu zise nimic. Stătea şi privi pe geam.

”Nu zic asta pentru că mai cred că a fost vina mea că ai murit. Ştiu că a fost un accident şi eu nu puteam face nimic, dar...îmi pare rău că n-am petrecut mai mult timp împreună.”, zise Andrei.

”Nu te aude.”

Andrei privi spre uşă. Era Ioana.

”Ce cauţi aici?”

Ioana ridică din umeri.

”Sunt menajeră, am cheile fiecărei cameri.”

”Nu asta te-am întrebat! Vreau să ştiu...”

Înainte ca cearta să izbunească, țipătul unui copil fusese auzit din spatele lui Andrei.

Tatăl său se ridică și merse la patul în care era copilul.

Văzând că se îndreptă spre el, Andrei salută, din nou.

”Tată...”

Tatăl său trecuse prin el. Ajuns la pat, luă în brațe copilul care plângea.

”Ce se întâmplă?”

Ioana se apropie de el.

”Acel copil ești tu, iar tatăl tău te-a iubit mult.”

”E o iluzie?”

”Poți să-i zici așa, doar că și eu o văd. Asta e ceea ce noi numin șansa finală.”, zise Ioana.

”Adică?”

”Ai o decizie de făcut, care e urgentă. Cu privire la tine și cu privire la castel. Ai experimentat tot ce era de experimentat și acum trebuie să te pronunți.”

Andrei îl privi, din nou, pe tatăl său cu copilul în brațe.

”Castelul nu e o poartă spre lumea celor morți, nu?”

”Nu, e doar o închisoare pentru suflete.”, răspunse Ioana.

Obiectele din cameră începeau să se piardă, iar mica iluzie a lui Andrei, să se disipeze.

Aplauze începură să se audă venind dinspre ușa de la intrare, care era încă deschisă.

Era copia.

”Bravo. Ce film! Ce senzație! Coloana sonoră a fost genială!”

”Ce cauți aici?”, întrebă Ioana.

”E castelul meu. Plus că am decis să mă plimb ca să nu fac varice. Deci, dragă scriitorule, ce zici despre toată treaba asta?”

Andrei zâmbi.

”Oamenii pot fi idioți câteodată.”

”Ce?”, întrebase copia.

”Am fost dispus să renunț la tot pentru a putea să-i spun tatălui meu că-mi pare rău. În loc să mă maturizez și să trec peste asta, m-am băgat într-un rahat din care nu mai pot ieși.”

Andrei se îndreptă spre ușă.

”Dă-te, să trec.”

Văzând calmul din privirea sa, copia decise să-l lase să treacă.

Andrei își continuase drumul către ușa de la intrare. Toți care ieșiseră din castel, folosiseră metoda clasică

de a apăsa pe clanță, cu o mică condiție. Dacă ieși pe ușă, sufletul avea să-ți rămână în castel,transformându-te într-o legumă. Ajungeai înapoi acasă, dar nimeni nu putea să explice motivul pentru care erai doar umbra celui ce a plecat.

Ajungând la intrare, Andrei se oprise când îl văzu pe bărbatul cu coasa că blochează ușa prin care trebuia să iasa. Realizând că era împăcat cu decizia pe care o făcuse, Andrei continuă să se îndrepte spre ușă.

Când a ajuns în dreptul celui ce l-a urmărit vreme de câteva zile bune, acesta l-a privit, iar apoi s-a dat din drumul său.

Privind în urmă, Andrei i văzuse pe toți cu care se întâlnise în castel încă din prima zi. S-au adunat, curioși, să vadă ce va face tânărul.

Zâmbind, în stilul său caracteristic, Andrei împinse ușa și fusese cuprins de-o lumină orbitoare.

***

”Te miști și tu mai repede, mă? N-avem toată ziua.”

Prietenii lui îl așteptau, în mașină.

Andrei se trezi afară din castel, cu bagajele lângă el, pregătit de plecare.

”Cred că ești așteptat.”,zise Paul care venise să-l escorteze.

”Da. E timpul să plec, nu?”

Andrei luă bagajul de lângă el și porni la drum.

”A, da! Era să uit.”

Paul se puse față în față cu Andrei și zâmbi.

”Ce e?”, întrebă Andrei.

Răspunsul nu venise sub forma unor cuvinte ci sub forma unui pumn în gură.

Andrei căzuse la pământ.

”M-ai pocnit de cinci ori, mă gândeam să-ți mai scad din datorie.”

Tânărul făcuse semn cu mâna prietenilor săi să stea liniștiți și să nu intervină între ei, timp în care Paul si întinse mâna pentru a-l ridica de la pământ.

Cei doi se treziră față în față.

”De unde ai știut cum să ieși din castel?”, întrebase Paul.

”N-am știut. M-am împăcat cu ideea morții tatălui meu, mi-am îngropat regretele și am decis că nu mai vreau să moară nimeni. N-am vrut să las castelul să câștige.”

Paul trecuse de la zâmbet la un râs puternic care deveni isteric.

”Eşti ok?”, întrebase Andrei.

”Da. Mă amuză teribil gândul că atât de mulţi oameni au încercat să rezolve enigma şi vine scriitorul lui peşte şi le-o ia înainte.”

”Bine că eşti tu mai deştept, dă-te dracului.”

De data aceasta, Andrei începuse să râdă.

”Vrei să spui că ăsta nu e decât un test de care, dacă treci, eşti liber să pleci şi dacă nu, mori şi rămâi blocat o eterninate?”

”Da.”, zise Paul.

Se auzea claxonul maşinilor care-l aşteptau pe Andrei.

”Trebuie să plec.”

Cei doi dădură mâna.

”Aş vrea să zic că mi-a părut bine să vă cunosc, dar nu sunt sigur că o zic din suflet.”

”Nici eu nu te-am plăcut extrem de mult.”, zise Paul.

Luându-şi rămas bun în stilul său aparte, Andrei merse la maşină, îşi salutase prietenii cerându-şi scuze pentru întârziere şi se îndreptă spre casă.

Ioana şi copia îl priveau printr-un geam.

”A fost interesant.”, zise Ioana.

”A scăpat doar pentru că l-ai ajutat tu, altfel nu știu ce să zic.”

”Lasă, mai trebuie un ghiont din când în când.”

Mașinile dispăruseră după o curbă.

”Ce facem acum?”

”Mergem în Franța.”, zise copia. ”Mi-e dor de vinul lor.”

Printre copaci, Andrei se adâncea tot mai mult într-ale sale gânduri și în experiențele prin care trecuse.

”Cum a fost la pensiune?”, îl întrebase unul din prieteni.

”Castelul a fost...memorabil, din mai multe motive.”

”Castel? Auzi la el, bă...castel. Așa numești tu bodega aia cu trei camere?”

Crezând că amicul său bate câmpii, Andrei insista să-l corecteze.

”E ditamai castelul, ce drac de pensiune visezi? Uite!”

Întorcându-și privirea spre castel...nu văzuse decât o amărâtă de pensiune.

Vrând să zică ceva, Andrei se gândi de două ori și decise să-și țină gura. Își aminti că Ioana a menționat

faptul că acel castel și-a tot schimbat locația,de o mie de ani de când era.

”Deeeci? Ce castel?”

”Nu contează.”, zise Andrei.

Prietenii lui începură să râdă.

”De-acum înainte pensiunea asta de cinșpe stele se va numi Castelul, botezat de scriitor.”

Prietenul său îl lovise, în joacă, cu pumnul în umăr.

”Zi, mă! A fost o experiență cum ai vrut? Suficient de memorabilă pentru a căpăta inspirație?”

Andrei zâmbi.

”Da. A fost...”

SFÂRȘIT

2 COLEGUL NOU

-Episodul 1-

”Clasă, el e noul vostru coleg.”

În acea zi de luni, toți elevii clasei a 6-a C erau plictisiți și fără vlagă. S-ar putea da vina pe începutul de săptămână, dar de data asta părea a fi altceva. O altfel de atmosferă ciudată își făcuse apariția la ei în oraș. Această plictiseală trecuse, temporar, când noul lor coleg de clasă fusese prezentat.

Un copil slăbuț, păr șaten și un zâmbet pe față, care atrase atenția tuturor, inclusiv a lui Dan, cel mai timid dintre toți.

”Bună! Mă numesc Alex Pop și mă bucur să vă fiu coleg.”

Toți fuseseră surprinși de politețea sa. Erau câțiva cărora li se părea o idee bună să-l îngâne, dar n-o făcură. Erau prea prinși de carisma lui Alex.

”Spune-ne câteva lucruri despre tine.”, zise doamna profesoară.

”Sigur. Hobby-urile mele sunt baschetul și cititul. Am auzit că aveți echipă de baschet. Mi-ar plăcea mult să fac parte din ea.”

”Despre asta poți vorbi cu băieții și vedeți voi. Bine! Poți să iei loc lângă Dan.”

Acel lor era mereu liber, deoarece nimeni nu dorea să stea lângă...copilul ciudat. Lui Alex îi surâse ideea mai mult decât ar fi trebuit.

”Ok.”

Se duse la Dan și își întinse mâna în semn de salut.

”Alex.”

Colegul timid se chinui să răspundă cu același gest.

”Dan.”

Strânsoarea mâinii fusese mult mai slabă decât se aștepta Alex. Îl văzuse ca fiind timid și izolat, dar nu se gândea că era așa grav.

Luând loc, Alex își concentrase atenția pe doamna profesoară.

Ora începuse.

***

”Mamă! Mă duc! Mă întorc seara.”

”Bine.”

Mihai era unul din cei ce alcătuiau echipa de baschet a clasei. Ei se întâlneau de patru ori pe săptămână, după ore, pentru a exersa.

Stând relativ aproape de teren, Mihai ajunse repede la destinație, mai ales că avea și pasul mare. Restul erau acolo, pentru că el era cel ce întârzie.

Toți erau adunați în cerc iar în mijloc era...Alex. Păreau că râd și se simt bine, lucru care l-a făcut și mai curios pe Mihai.

”Salut.”

”Hei!Te așteptam. Colegii tăi mi-au zis că stai aproape, dar mereu întârzii.”, zise Alex.

Ceilalți au râs.

”Da, sunt mai leneș.”

”Leneș, dar talentat cică. Aș vrea să văd. Am vorbit cu echipa și cu căpitanul și ne-am decis că azi dau un mic test, iar dacă e ok atunci devenim colegi și de baschet.”

Mihai îl privi pe Darius, căpitanul, care dase din cap în semn de aprobare.

”Ok.”

”Hai, fraiere, să jucăm.”, zise Darius.

Toți se ridicaseră și se pregătiră de meci.

După împărțirea pe echipe, unde Alex îl avuse pe Mihai ca și coechipier, jocul începuse.

Alex se pregăti să primească mingea.

”Aici!”

Lucian, cel ce începuse, i pasase. Odată avută în mână, lui Alex îi trebuiseră cinci secunde să-i dribleze pe toți și să fie la coșul celălalt.

Marcase.

Toți au rămas impresionați, dar și șocați.

”Hopa! M-am lăsat dus de val.”, zise Alex.

”Băăă! Pe bune?!”

Jocul a continuat, iar Alex n-a încetat să domine. Pasa foarte rar, fiind prea încrezător în forțele proprii, însă baschetul e un sport în echipă, drumul celui egoist nu durează. Acestea erau gândurile lui Dan, care privea meciul de la geamul de la etaju doi, din fața bibliotecii.

”Ce faci?!”

Dan se sperie.

Privind în spate, o văzuse pe Alexandra, amica sa din copilărie. Ea era una din puținele persoane cu care el era confortabil.

”Am venit să returnez o carte și acum mă uit la meci.”

Alexandra își făcuse și ea loc pentru a privi.

”Tipul nou e ciudat, nu?”, întrebase Dan.

”Fetelor le place. De ce zici că e ciudat?”

Dan nu oferi o explicație.

”Mă duc acasă. Ne vedem mâine.”

În drum spre ieșire, Dan fusese oprit de către profesoara de matematică.

”Bună ziua.”, zise Dan.

”Bună. Cum merge studiul?”

”Nu prea...am avut timp în ultimele zile.”

Dan își mută privirea în pământ, părându-i rău.

”Olimpiada e săptămâna viitoare. Trebuie să te pui serios pe treabă.”

”Am înțeles.”

Ieșind din școală, Dan se decise să meargă jos până acasă. Îi plăceau plimbările.

”Prinde!”

Din reflex, Dan prinse mingea de baschet ce fusese aruncată spre el, dar era să-i cadă ochelarii.

Era Alex. Meciul se terminase.

”Salut, colega. Încotro?”

”Merg acasă.”

”Hai că vin și eu într-o plimbare. Încă am energie.”

Alex își luase mingea înapoi.

”Interesant oraș aveți aici. Eu vin dintr-unul mai mic.”

”Acolo unde au fost găsite cadavrele, nu?”, întrebase Dan.

Alex fusese surprins.

”Ai citit ziarele văd că. Da, pe scară cu mine, într-un apartament, s-au găsit morți membrii unei familii. Părinții și cei doi copii. Fuseseră masacrați. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Dup-aia am decis să plecăm în alt oraș, pentru că era prea mare haosul și presiunea.”

”Cum a fost? Să vezi oameni morți?”, întrebase Dan.

”M-am speriat și n-am mai putut vorbi cum trebuie o săptămână. Am fost și la psiholog și tot tacâmul.”

”Ăia-s doctori pentru cap?”

Alex râse.

”Da, le poți zice și așa. Sunt de treabă. Te analizează și te întreabă despre trecutul tău. Apoi îți tot arată niște desene tâmpite pe care nu le-am înțeles niciodată.”

”Și te-au ajutat?”, întrebase Dan.

”Pot să dorm acum, ceea ce e ok...cred.”

”Aici stau.”

”Am ajuns? Bun. Mi-a plăcut să vorbim, sper să fii la fel de vorbăreț și de mâine în colo, că mi-au zis colegii că ești extrem de tăcut.”

Dan nu zise nimic decât un banal salut şi intrase la el în bloc.

”Ciudat mai e şi ăsta.”, gândi Alex.

Începuse să bată mingea, la fiecare pas făcut.

”Mi-e foame.”

-Episodul 2-

Noaptea veni peste oraș. Alex bătea mingea pe un teren, singur. Adora baschetul și avea o oarecare vechime în a-l practica, chiar și pentru un elev de clasa a 6-a. Ciudat la el era că juca la fel de bine noaptea ca și ziua.

Telefonul mobil îi sunase.

”Sebastian? Ce mai vrea acum?”

Răspunse.

”Daaaaa?”

”Domnule Alex, pe unde sunteți?”

”Serios, câteodată ești mai rău ca mama. Sunt pe teren, bat mingea de asfalt. De ce?”

”A sosit noaptea și e timpul să vă întoarceți acasă.”

”Bine! Vin...”

”Vă aștept.”

Băgându-și telefonul în buzunar, Alex luă mingea și se porni la drum.

”Băăăi, dar mi-e foame de crăp. Văd că senzația apare tot mai des, că am mâncat recent.”

Se opri când văzuse un grup de patru băieți care stăteau pe trepte, în fața unui bloc și care discutau, mâncând semințe și bând bere.

”Hmm. De ce nu? Ar merge orice acum.”, gândi Alex.

Continuând să bată mingea, Alex se apropie de grup. Cei patru erau prinși în discuțile lor și nu-l observase cum se apropie decât doar când a fost lângă ei.

”Ce-ți trebuie?”, întrebă unul din cei patru.

Alex zâmbi.

”Mi-e foame...foarte.”

”Păi du-te și mănâncă, dobitocule.”

Alex stătea pe loc, zâmbind și jucându-se cu mingea. Nu scotea nici un cuvânt pe gură .Era prea ocupat să-i analizeze pe toți.

”Bă, tu n-auzi? Pleacă de aici.”

Unul din băieți se apropie de el și dori să-l împingă, dar înainte de a reuși, Alex luase mâna de pe minge și îl lovise cu pumnul suficient de tare încât acesta pică pe spate. Două secunde, ceilalți rămaseră șocați, iar Alex zâmbi din nou, apoi o luă la fugă.

Cei patru porniră după el. Nu-l puteau ajunge din urmă, însă nici nu-l scăpaseră din ochi.

Alex o luase la stânga și intrase într-o fundătură. Privind în jur nu văzuse nici un geam. Nu era nimeni decât ei.

”E aici! L-am prins!”

Unul din cei patru ajunse primul și se repezi asupra lui Alex încercând să-l lovească în gură cu pumnul.

”Au intrat pe aici.”

Ceilalți erau la câteva secunde în spate, când un țipăt drăcesc se auzi de după colț. Ajunși la destinație, fuseseră împietriți de ceea ce văzuse.

”E prea gras. Nu-mi plac ăștia, dar mi-e prea foame.”

Alex mușca din mâna dreaptă a celui care încercase să-l lovească. I-o smulse de la loc, iar apoi îi rupse gâtul.

Ceilalți stăteau precum statuile, nevenindu-le să creadă.

”Sper ca voi să aveți gust mai bun, că altfel mă enervez și nu e bine să fiu nervos. Plus că nu am vreme să vânez alții că iar mă ceartă Sebastian că întârzi.”

În timp ce Alex se îndrepta spre ei, devenea din ce în ce mai clar faptul că avea unghiile mai mari și mai ascuțite decât trebuie precum și...colți.

Unul din ei se dezmeticise și o luase la fugă.

”Hopa. Degeaba fugi că oricum te prind.”

”Aaaaaah!”

Pierzându-și cumpătul, băiatul care se aflase la doi metri de Alex încercase să-i dea o lovitură de picior, dar acesta îi prinse piciorul și i-l smulse la fel de ușor cum un om normal ar lua o frunză de pe o creangă. Adolescentul dori să zbiere de durere, dar Alex îi tăiase beregata cu ghearele.

”Nu-mi place gălăgia, așa că te rog să nu zbieri ca un animal, țărane.”

Întorcându-și privirea spre cel ce rămase nemișcat, Alex zâmbi.

”E interesantă adrenalina pe care o ai când știi că vei muri peste cinci secunde, nu?”

***

”Pe bune? Ce dracu?!”

Tânărul fugea cât de tare îl țineau picioarele, neînțelegând ceea ce se întâmplase acolo. Instinctiv, știa că trebuie să ceară ajutorul, dar nu știa nici măcar cum să formuleze.

Se împiedicase și căzuse din cauza vitezei și panicii.

Ridicând capul văzuse un om, în capătul aleii pe care fugea. Bucurând-se că are cui să ceară ajutorul, fugi spre el.

Ajuns în dreptul bărbatului începuse să plângă.Nu putea formula corect nici măcar o propoziție. Bărbatul se uita la el cu o privire seacă.

”Ajutor...am fost atacați...”

Înainte de a avea timp să poată formula cum trebuie, cuțitul în inimă îl luase prin surprindere.

Bărbatul se distanță de el, iar tânărului începea să-i curgă sângele tot mai mult, pătându-i haina. Slăbit, căzuse la pământ.

”Sebastian? Ce cauți aici?”

Privind sus, îl văzuse pe Alex că stă pe unul din felinare.

”Am venit după tine, dacă tot întârzii.”

”De ce l-ai omorât? Aia voiam eu să fac.”

”Câți au fost?”

”Patru. Mi-a fost foame, ce să fac?”

”Unul îți era destul ca să te saturi. Așa faci mereu. Mănânci minimul necesar apoi restul omori din pur amuzament.”

”Să nu-i spui mamei, ok?”, zise Alex. ”Ultima dată m-a ținut închis în turn zece ani. Nu mai suport să văd cameraaia.”

”Nu-i spun, dar mă ajuți să curăț.”

”Bine, bine. Sunt sătul să mă tot mut din oraș în oraș din cauza asta.”

”Dacă ai fi mai cumpătat și nu ai mai omorî tot ce prinzi, atunci nu am fi nevoiți să ne tot mutăm.”

Alex sări de pe stâlp, lângă Sebastian, pentru a-l ajuta cu cadavrul.

”Nu-l poți mânca și pe ăsta? Altfel tebuie să-l tăiam bucăți și să-l ascundem.”

”Nu îmi mai e foame.”

”Bine. Ia-l și hai să-l punem în mașină. Restul?”

”Pe unu ți-am zis că l-am păpat, iar pe ceilalți doi i-am făcut bucăți. Avem de strâns după ei.”

Nu a durat mult pentru a pune rămășițele în mașină. Cei doi au trecut prin procesul ăsta de nenumărate ori în ultimele secole.

”Cum e la școală?”, întrebase Sebastian.

”Sunt în clasa a șasea pentru a treizeci și cincea oară, din câte îmi amintesc. E la fel ca până acum. Îmi place echipa lor de baschet, ce-i drept.”

”Nu asta întreb. Ți-ai găsit ținta?”

”Da. Trebuie doar să aşteptăm luna plină.”

-Episodul 3-

”Cum a fost la școală?”

”La fel de idiot și inutil ca până acum. Nu o să fie mai bine așa că nu mă mai tot întreba.”

Așa începea o discuție între Dan și mama sa când aceasta ajungea acasă după ore.

Dan se duse la el în cameră.

Fără să-și schimbe hainele, se așeză în fața calculatorului și începuse să caute informații despre cazul pe care i-l descrise Alex.

Era exact cum i s-a descris. Membrii unei familii fuseseră găsiți făcuți bucăți,la ei în casă. Cadavrele aveau urme de gheare și de dinți, iar poliția suspecta un urs, dar nimeni nu a putut să dovedească asta. Nu erau nici semne de intrare forțată, lucru care sugera fie că atacatorul a fost adus de bună voie în casă fie că a știut să deschidă ușa fără cheie. Din lipsă mare de dovezi, cazul fusese închis.

Vizionase un video în care fratele mamei, unchiul copiilor jurase că nu se lasă până nu află criminalul.

”Dacă poliția n-a găsit, nu vei avea tu șanse mai mari.”, gândi Dan.

Căutase cazuri similare, dar nu zări nimic. Privi pozele necenzurate de la locul crimei și își dăduse seama din prima că nu era vorba de urs. Urmele erau prea mici.

Ceva nu era în regulă.

Telefonul sunase.

Dan nu era obișnuit să primească apeluri telefonic, fiind curios cine e. Privind ecranul, nu recunoscuse numărul.

”Alo?”

”Saluuut. Alex la telefon.”

”Salut.”

”Am sunat să te chem mâine la o bere, după ore. Măcar o bere bei și tu, nu?”

Dan căzuse pe gânduri, dar dorea să afle mai multe despre acel caz.

”Hai că vin. E ceva local prin apropiere.”

”Perfect. Ne vedem.”, zise Alex.

”Insistent individ.”.

După apel, Dan căutase informații despre unchiul care continua să investigheze cazul, aparent fiind singurul rămas să ancheteze. Nu găsi informații recente.

***

Elevii erau ieșiți în pauză. Unii la fumat, alții la bârfe, iar alții dădeau la coș.

”De ce era așa multă poliție la tine la scară, bă?”

”Cică lipsesc unii. Probabil au fugit de acasă, că am auzit că e vorba de Vasile ăla din 9 E. Nu ar fi prima dată când fuge de acasă cu zilele.”

Stând la coadă la magazinul din curte, lumea dezbătea cazul celor patru. Momentat totul era la nivel de fugit de acasă, nimeni nu bănuia ce se întâmplase cu adevărat.

Deși juca baschet și era concentrat pe joc, Alex auzea toată discuția, chiar dacă aceasta avea loc la zece metri de el.

Zâmbi.

O pasă veni spre el, dar se ferise intenționat de ea. Având viteză mare, mingea ajunse la magazinul unde se discutau ultimele...știri.

”De ce te-ai ferit de ea?”

”M-am speriat. Scuze, eram cu gândul în altă parte.”

”Concentrează-te pe joc! Du-te după minge!”

”Bine, bine. Nu mă certa...”

Fiind bucuros că i-a ieşit micul joc de manipulare, Alex ajunse lângă cei ce discutau despre dispariţii.

”Pe Vasile îl cunosc şi eu. A dispărut de acasă? Cum dracu?”

”Încă nu se ştie concret ce s-a întâmplat, dar a mai fugit de-acasă de două ori. Acasă la ei, e multă violenţă şi tot a vrut să scape.”

”Tată beţiv, nu?”, întrebase Alex.

”Da, de unde ştii?”

”Păi zi-mi tu câte cazuri ştii în care femeia e cea violentă. Am mai întâlnit tiparul ăsta şi deobicei nu se termină bine.”

Coechipierii îi făceau semne cu mâna să se grăbească.

”Sper să fie găsiţi cei patru.”

Alex se întoarse la meci, în tot acest timp fiind supravegheat de Dan, care era în capătul cozii.

”S-a discuat doar de Vasile. De unde a ştiut că e vorba de patru?”

”Nu te uita aşa şocat la mine. Te gândeşti de unde am ştiut că au dispărut mai mulţi? I-am auzit şi pe alţii vorbind.”, zise Alex înainte de a se întoarce pe teren.

Dan fusese surprins.

Ziua de şcoală a trecut, iar Alex aştepta în faţa clădirii pentru a merge la bere cu noul său amic.

Gândindu-se la felul în care corpul său cerea mese din ce în ce mai des, simţi că trebuie să-şi ducă ritualul la bun sfârşit cât mai rapid, deoarece asta era semn critic.

”Mergem? ”

Dintr-odată se trezi cu Dan în spatele său. Alex s-a întors, fiind şocat.

”Ce? Cum?”

Posedând unele abilităţi care-i permiteau să vadă şi să audă pe distanţe imense, Alex nu fusese luat niciodată prin surprindere de către un simplu om. Simţea că se ramoleşte.

”Da. Hai.”

Ajunşi la bar, Dan trecuse la subiect.

”Mi s-a părut ciudat că acei patru au dispărut acum că ai venit tu în oraş, de-aia te-am suspectat.”

Alex râse.

”Ce motiv aş avea să le fac ceva? Crezi că mi s-a făcut foame şi i-am mâncat? Plus că am alibi şi nici nu i-am cunoscut. Eşti inteligent, dar ai obiceiul de a o lua pe arătura.”

”Am căutat informații despre cazul descris de tine. Cică unchiul nu s-a dat bătut și caută în continuare.”

”Bă,dar curios mai ești. Da? Bravo lui!”

În acel moment, Alex se gândi să facă o mică excursie înapoi în orașul din care veni, pentru a-i face o vizită unchiului care, după părarea sa, o căuta cu lumânarea.

”Dacă tot vrea adevăr, îi dau eu adevăr.”, gândi Alex.

Discuția dintre cei doi continuase cu întrebări legate de caz, lucru care-l plictisi și enerva pe Alex, care se hotărî să facă ceva în privința asta. Preluă frâiele conversației și începuse să vorbească el mai mult.

Pe măsură ce asculta, Dan simțea că i se face somn. Nu era acel gen de plictiseală pe care îl simțise când cineva discuta despre lucruri care nu-l interesa. Era ca și cum toată energia îi fusese extrasă, pe măsură ce Alex vorbea tot mai mult.

Dan căzuse cu capul pe masă, epuizat.

Alex zâmbi.

”Hipnoza mereu m-a distrat.”

”E ok?”, întrebase o chelneriță.

”Da.A stat treaz și a învățat aseară la matematică, iar acum se simte oboseala. O să-l duc acasă.”

Luând telefonul, îl sunase pe Sebastian.

”Am nevoie de-un favor. Trebuie să-mi duci un prieten la el acasă. Mai vreau să te anunț, totodată, că plec din oraș pentru vreo două zile. Trebuie să...rezolv niște lucruri uitate.”

-Episodul 4-

Ajungând acasă, bărbatul își luă o bere și se uită prin dosar. Văzuse acele informații de sute de ori, dar asta nu-l opri să le privească până când poate, poate găsi ceva nou.

Ucigașul familiei surorii sale trebuia prins, iar din moment ce poliția renunțase la investigre, el era singurul care putea găsi adevărul.

”Nu a fost nici un urs. Nu știu ce dracu a fost, dar știu sigur că nu un animal.”

Vrăjitoarea la care a fost bolborosea într-una despre ceva demon care-i bântuia familia și cum trebuie el să facă sacrificii pentru a-i apela la...latura sensibilă. Când auzise acestea prima dată, îi veni și să râdă și s-o pocnească pe vrăjitoare după cap, dar acum...nu mai era sigur de nimic.

Din disperare, bărbatul a căutat tot mai multe explicații de natură paranormală și asta l-a dus la un șaman originar din Brazilia. Acesta i-a spus despre o rasă de creaturi originară de pe vremea Babilonului, care secau oamenii de sânge. Semănau cu vampirii din legendele românești doar că aceștia nu aveau slăbiciunile banale. Nu fugeau de cruce sau de usturoi

sau de alte tâmpenii de Hollywood. Aceştia puteau să se deplaseze liniştiţi şi în timpul zilei, nu erau condiţionaţi doar de noapte.

Era târziu şi bărbatului i se făcuse somn. Îi era încă greu să creadă toate bazaconiile despre care citise pe internet şi se hotărâse să se culce.

Se auziră bătăi la uşă.

Neaşteptând pe nimeni, bărbatul deveni confuz. Privi ceasul şi observă că era aproape miezul nopţii.Merse la uşă. Privind pe vizor, văzuse un băiat cu două pizze în mână.

Deschise uşa.

”Bună. Am venit cu o comandă.”, zise Alex.

”Nu am comandat nimic. Ai greşit.”

”Da?! Ce sec. Bine, vă mulţumesc.”

Alex plecase.

”Ce copil ciudat.”

Bărbatul era acasă. Acum că a confirmat asta, Alex nu mai avea nevoie de pizza luată de la tânărul pe care-l omorâse şi aruncase în râu. I se făcuse milă de el pentru că a fost în locul nepotrivit la momentul potrivit.

”Păţeşti...”, gândi Alex.

Ieşind afară din scară, văzuse un om al străzi şi se decise să-i dea lui cele două cutii de pizza.

”Ia, nene. Bagă în tine, îngraşă-te şi fă-te frumos.”

”Vai, mulţumesc! Să-ţi ajute bunul Dumnezeu!” Alex râse.

”Dumnezeu mi-a întors spatele cu foarte multă vreme în urmă.”

Lăsându-l să-şi savureze mâncarea, Alex se duse să dea o tură pe lângă blocului bărbatului pe care dori să-l omoare.

Orele trecură şi becurile se stinseră, cu toată lumea mergând la culcare. Văzând că are mână liberă, Alex se decise să acţioneze.

Urcase pe peretele exterior al blocului, până la etajul trei unde locuia viitoarea sa victimă. Ajuns în dreptul geamului, acesta se deschise doar dintr-o privirea de-a sa. Intrând în cameră, închise geamul, fără a pune mâna pe el şi merse în camera unde dormea bărbatul.

Cuţitul îi intrase în umăr.

Alex fusese şocat că bărbatul îl aştepta . Începuse să râdă.

”Mă ramolesc. Ce să faci? Până şi noi îmbătrânim.”, zise Alex.

Bărbatul nu putea scoate un cuvânt, din cauza spaimei. Stătea şi privea cum Alex îşi scotea cuţitul din umăr. Dori să fugă la telefon, să sune după ajutor, dar fusese oprit de Alex, care aruncase cuţitul după el şi îl nimerise în spate, perforându-i plămânul. Bărbatul căzuse la pământ.

”Măi, măi. Voi oamenii deveniţi mai deştepţi. Se pare că mama avea dreptate.”

Privind spaima de pe faţa bărbatului, lui Alex îi se făcuse milă, iar apoi scârbă. Îl călcă pe cap, zdrobindu-l.

”Ea îmi tot zice că au potenţial imens şi că viitorul e al lor. O să-i arăt că n-are dreptate.”

Întorcându-se să iasă afară, se opri când observă bolul cu apă înegrită. Putea vedea perfect pe întuneric, iar acest detaliu nu-i scăpase.

”Aahh! Aşa a ştiut că vin. Şamanii dracului. Niciodată nu mi-au plăcut. Nu-şi pot vedea ei de ale lor.”

Apa fusese dăruită bărbatului mort de către şaman şi conţinea anumite substanţe care, în preajma celor ca Alex, devenea neagră. Acest lucru s-a întâmplat când era la uşă, minţind despre pizza.

Se gândi să arunce apa, dar se opri când își dăduse seama că ar putea lăsa amprente. Locul trebuia curățat, dar nu-l avea pe Sebastian. Trebuia s-o facă singur.

Se duse în bucătărie și smulse o țeavă de gaz, iar apoi se așeză pe canapea și aşteptase.

Când mirosul de gaz era puternic, luase bricheta bărbatului.

”Poc!”, zise Alex.

Zona centrală a orașului fusese zguduită de explozie.

***

Dan se trezi pe bancheta din spate a unei mașini.

Privind în jur și neînțelegând unde se află, începuse să se panicheze.

”Nu trebuie să te sperii. M-a rugat Alex să te duc acasă. Vom ajunge imediat.”, zise Sebastian.

”Cine ești?”

”Un bun prieten de-al său. Sper că voi deveni la fel și cu tine, din moment ce el mi te tot laudă.”

”Alex...mă laudă?”, întrebă Dan.

”Da. Zice că ești extrem de inteligent și...”

Sebastian opri mașina.

”Am ajuns. Aici stai, nu?”

”Da.”

Dan deschise ușa și ieși din mașină.

”Mulțumesc de drum.”

”Nici o problemaă. Ne mai vedem.”

Neștiind ce concluzii să tragă în urma conversației cu Sebastian, Dan se decise să tragă un pui de somn. Încă era amețit după ce leșinase.

Ajuns la el în cameră, după ce purtase încă o discuție banală cu mama lui, se trânti în pat. Încerca să afle de ce a leșinat, amintindu-și tot ceea ce făcuse azi și căutând situațiile în care s-a suprasolicitat, însă nu găsi. Nimic neobișnuit nu se întâmplase, nimic ce să justifice leșinul și totuși...

”Mă mai gândesc mâine...”

Dan adormise.

-Episodul 5-

În dum spre școală, Dan abia își târa picioarele după el.

Cu trecerea fiecărei zile se simțea tot mai slăbit și mai lipsit de vlagă. Insomnie, lipsă de concentrație și mai nou, se speria de lucruri pe care credea că le aude. Crezând că e de la oboseală, nu le-a dat mare importanță.

”Arăți ca dracu.”

O palmă îl păli peste spate, iar Dan căzuse în genunchi.

”Încet, încet. Hai să te ajut.”

Era Alexandra.

”Nu te-am observat.”, zise Dan.

”Am văzut. Arăți extrem de obosit, ești bine?”

”Da. Nu prea dorm, mai nou, dar se rezolvă.”

Dan privi în pământ, lucru care obișnuia să-l facă des.

”Te-ai dus la medic, să-ți dea ceva pentru somn?”

”Lasă! E ok.”, răspunse Dan, continuându-și drumul spre școală.

Alexandra îl privi cu milă și decise să lase subiectul pentru altădată, reluându-l când situația urma să devină mai gravă.

”Pregătit pentru test?”

”Avem test? ”

Intrând în clasă, Dan îl observase pe Alex, care avea și acum acea energie debordantă.

”Ăsta mereu râde și zâmbește. Poate e dus cu capul...”

”Ce faci, colega? Arăți ca dracu.”, zise Alex înainte de a-l lovi cu palma peste umăr, în același stil ca și Alexandra.

”Nu dorm bine, dă-mi pace.”

”Ai auzit de bubuitura de ieri?”, întrebă Alex.

”Ce bubuitură?”

”Un apartament a explodat din cauza unei scurgeri de gaz.”

”Naşpa...”

”Dar bă, Alex.”, zise colegul din spatele său. ”Nu era apartamentul tipului care te tot suna? Ăla cu familia pe care ai găsit-o făcută bucăți?”

Dan lărgi ochii.

”Ba da. Bietul om. Și-a petrecut ultimii ani căutând aiureli despre monștrii și acum a făcut poc.”, zise Alex. ”Sărmanul om...”

Nevrând să atragă atenție asupra sa, Dan nu puse nici o întrebare. Fiind o fire introvertită, ascunse orice urmă vizilă de curiozitate și se hotărâse că va căuta el, odată cu terminarea orei.

Alex observă că ceva îl macină. A deschis acel subiect intenționat.

Ora începuse.

***

Când pauza veni, Dan merse direct la bibliotecă pentru a verifica informațile aflate. Putea intra pe internet de pe telefon, dar nu a vrut să se riște având în vedere că Alex era chiar lângă el.

”Cadavrul bărbatului a fost ars în totalitate. Focul a înghițit și apatamentul vecin.”

Știrile nu conțineau informații utile. Dan spera să menționeze careva despre urme de dinți, dar...nimic. Din tot ce citise, părea un accident.

”Hei!”

Dan tresări, speriat.

”Ce concentrat eşti,la ce te uiţi?”, întrebă Alexandra.

”Cazul exploziei de ieri.”

”Da.E aiurea. Auzi, vii la înmormântare?”

”Lui Vasile? Când e?”

”Acum, sâmbătă.”

”Vin.”

Alexandra fusese şocată de rapiditatea cu care Dan acceptase. Se temea că va avea de depus muncă de convingere, ştiindu-l foarte încăpăţânat.

”Ok,eu mă duc la biologie. Tu mai stai?”

”Despre ceilalţi trei încă nu se ştie nimic?”

”Nu. Căutările continuă, dar lumea îşi pierde speranţa.”

”Ok.”

Văzându-l implicat în căutatul informaţiilor, Alexandra îi dase pace. Era pentru prima dată de când îl cunoştea pe Dan, când acesta arăta vreun fel de pasiune. Ieşind din bibliotecă, se lovise de Alex.

”Scuze!”, zise Alexandra.

”Nu-i nimic.”

Ea îşi continuă drumul, neprivind atent pe cine accidentase, însă Alex era pe fază.

”Ea e amica lui, nu?”

Privindu-l pe Dan derulându-şi mica lui investigaţie, Alex se bucură şi zâmbi.

”Încă puţin...”

***

Sâmbăta în care avea loc înmormântarea era una cu un cer senin și o temperatură plăcut de caldă. La eveniment era plin de elevi. Au venit de prin toate clasele pentru a-şi aduce omagiul.

Tristețea predomina, părinții find cei mai devastați.

”Crăp de plictiseală...”, gândi Alex. *”Nici măcar nu a avut gust bun. Dacă știam că mă voi plictisi așa tare, omoram pe altcineva.”*

Privi spre Dan, care avea capul plecat în semn de respect, dar nu afișa nici o emoție.

”Ciudat mai e și ăsta, cu al său poker face.”

”Ești bine, mă?”, întrebă Alex.

”Da. Sunt trist, la fel ca ceilalți.”

”Ești trist, pe mă-ta.”

Știa că Dan venise doar pentru a fi cu ochii pe el. Alex era curios la ce s-a gândit când l-a văzut că intră în biserică. În povești și în filme, vampirii și alți

demoni nu pot intra în lăcașurile sfinte, însă Alex n-avea nici cea mai mică problemă.

”Mă duc până la baie.”, zise Alex.

Privind în urma lui, gândurile lui Dan erau similare cu ale sale. Venise aici doar pentru a fi cu ochii pe noul său coleg.

În drum spre toaletă, Alex trecuse pe lângă o bătrână. Aceasta rămase pe loc, nemaiputând mișca. Alex se opri, de asemenea.

”Satană...”

Neprivind înapoi, Alex zâmbi și își continuă drumul. Dan văzuse întâmplarea, dar era prea departe pentru a auzit ce-a zis doamna în vârstă.

”Nici aici nu scap de ei, lua-i-ar dracu.”, zise Alex intrând în baie.

Bătrâna încă stătea pe loc, nemișcată. Nu știa ce să facă, dar luându-și inima în dinți, plecă după Alex.

Ieșind din baie, încă ud pe mână, se oftica tot mai tare că mai întâlnea câte un om care îl putea ghici.

”Cristos e de vină. El și creștinii lui tâmpiți...”

”Satană! Pleacă!”

Alex se întoarse și o văzuse pe bătrână cu un crucifix în mână.

”Ești bine, tanti?Ți-ai luat medicamentele astăzi?”

”Pleacă!”

Privind în jur, Alex fusese bucuros să afle că nu era nimeni, iar cei de-afară nu puteau să-i vadă, acum că era înăuntru.

Bătrâna începuse să zică o rugăciune.

Displăcându-i enorm, Alex se repezi la ea, punându-i mâna pe gură și trântind-o de perete.

”Voi creștinii mi-ați fost un ghimpe în coaste de când dobitocul ăla a acceptat să fie crucificat. Speram că după ce moare scap de gura lui tâmpită, dar nu! A devenit și mai enervant.”

Bătrâna se zbătea, dar...în zadar.

”Stai liniștită, nu te omor. E prea evident acum. Am altă idee. O s-o faci chiar tu.”, zise Alex zâmbind.

***

Dan dori să meargă după Alex, dar se opri când îl văzuse că se întoarce.

”Pe unde ai umblat?”, întrebă Dan.

”Ce, ești maică mea? Și aia, din cinci vorbe, patru mă ceartă.”

”Ce a vrut doamna aia cu tine?”

”Aia? Delira aiurea, cum fac toate babele religioase. Hai să mergem înapoi la slujbă. Nu mai e mult.”

Situația ridicându-i intrebări, Dan fusese de acord să lase pe mai târziu și să aștepte terminarea slujbei. Lucrurile au continuat în stilul plictisitor, care-l scotea din minți pe Alex, pentru următoarele zece minute, când una din doamne începuse să zbiere și să arate cu degetul spre biserică. Toți s-au panicat când au văzut că de-asupra bisericii se aflase bătrâna care sta de vorbă cu Alex.

Înainte ca cineva să scoată un cuvânt, femeia se aruncase în gol, izbindu-se de pământ și murind pe loc.

-Episodul 6-

”La ce te gândești?”

”La nazaritean.”

Alex se hotărî să iasă la o cafea cu prietenul și servitorul său, Sebastian. Atmosfera deveni gălăgioasă acum după moartea bătrânei, poliția interogându-l non stop. Simțea nevoia de liniște

”Poftim?”, întrebă Sebastian.

”Ah, da! Ție încă nu ți-am zis.”

Alex își aprinse o țigară.

”Știi că am un pic peste cinci mii de ani, nu?”

”Da, măcar atât mi-ai zis.”

”Acum două mii de ani mă plimbam prin Imperiul Roman. Fie eram atras de luptele lor și participam de bună voie, fie de femeile lor, fie de gustul sângelui lor. Plăcerile mele m-au dus peste tot și am cunoscut o grămadă de oameni și de tipare psihologice, dar...nici unul ca al lui.”

”Iisus?”, întrebă Sebastian.

”Da, tâmplarul dracului. A reușit să mă enerveze fix în primul minut când m-a văzut. Era singur, fără apostoli și a venit direct la mine și mi-a zis...”.

Alex începuse să râdă.

”Mi-a zis că până și eu am loc în Împărăția Tatălui său. Inițial am crezut că e nebun, dar nu prezenta nici un simptom de țăcăneală. Era perfect lucid. Asta m-a atras la el. Debita o grămadă de tâmpenii, dar pentru el era ceva normal.”

Sebastian asculta cu atenție.

”Mi-a povestit tot ceea ce poți citi acum în Biblie despre el. Cu Raiul cu Iadul...tot tacâmul. Mie mi s-a părut o poveste foarte captivantă și l-am ascultat până la final, dar nu am putut să-l iau în serios.”

”Nu ai vrut să-l omori?”

”Ba da. Mi-a trecut gândul prin cap, dar după ce am aflat ce plan are, am știut că o să ajungă să se omoare singur.”

Ochii lui Alex erau nemișcați, ca și cum retrăia fiecare eveniment din cele spuse.

”L-am văzut iar după ce a fost anunțat că a murit. Mi-a zis exact același lucru, că până și eu și rasa mea avem un loc la el, iar apoi a dispărut. Niciodată, de când trăiesc, nu a scăpat un om normal de mine. Înafară de el...”

”Așa de mult te-a pus pe gânduri?”, întrebă Sebastian.

”Nu mi-am văzut neamul ca fiind ceva demonic sau angelesc. Nu am fost niciodată de părere că suntem ceva supranatural. Din punctul meu de vedere suntem doar pasul următor pe scara evoluției. La fel cum epoca dinozaurilor s-a terminat pentru că ei nu au putut oferi un specimen suficient de evoluat așa se va întâmpla și cu oamenii. E rândul nostru să fim în vârf și totuși...”

Alex strânse pumnii.

”În loc să fim în vârf, ne ascundem ca șobolanii. Rasa noastră e de acord să mănânce animale și sânge clonat doar pentru a nu intra în conflict cu oamenii. Fricoșii dracului. Toți sunt niște mucoși.”, zise Alex.

Sebastian dori să spună ceva, dar se abținuse când observă că Alex e nervos.

”Visul meu e să fim în vârf și nu o să mă opresc până când nu ajungem acolo. Nu contează că sunt singur. Nici mama nu dorește să mă ajute, până și ea e de partea oamenilor și ea a trăit dublu cât am trăit eu. Deplorabil...”

”Ei, nu e nimeni. Eu o să fiu mereu alături de tine și de decizile tale.”, zise Sebastian.

Alex îl privi și se calmă.

”Încă îmi amintesc cât de speriat și de tânăr erai atunci când te-am găsit. Cât a trecut?”

”Patru sute și ceva de ani. Eram ostaș în armata lui Mihai Viteazu.”

”Exact. Te-am găsit aproape mort, pe un câmp plin de cadavre mutilate de săbii.”

”Mereu m-am întrebat...de ce eu? Și de ce m-ai salvat? Eram pe moarte, nu puteam să-ți servesc cu nimic.”, zise Sebastian.

Alex zâmbi.

”Erai calm. Știai că urma să mori și nu îți era frică. Mi-a plăcut acel calm pe care l-am văzut și am zis să te fac de-al nostru.”

”Dacă tot ai umblat prin lume atâta timp, unde ți-a plăcut cel mai mult?”, întrebă Sebastian.

”Babilon. Pe vremea aia aveam sub o mie de ani, eram încă tânăr...și prost, dar...ce grădini! Nici nu pot descrie în cuvinte. Se întindeau ca marea, nicicum nu le dădeai de capăt. Chiar cu simțurile mele ascuțite, m-am pierdut pe-acolo de cinci ori.”

Alex tăcuse din gură, în timp ce-și amintea acele vremuri, iar apoi bucuria de pe fața lui dispăruse.

”M-am născut în captivitate. Am fost sclav o vreme bună, motiv pentru care niciodată nu am știut să fiu un rege. Nu m-a atras niciodată statutul acela. Mama tot a încercat să mă învețe, dar nu sunt genul. Mie-mi place

lupta, războiul, masacrul, să fiu acolo în primul flanc să tai și să spânzur. Am servit sub mulți regi. Darius, Ghilgameș, Alexandru cel Mare, Cezar și mulți, mulți alții. Ce vremuri...”

”Ți-a plăcut să servești sub oameni?”

”La început, da. Căutam lupta și doar atât. Acum, uite! Privește în ce hal a ajuns totul. Oamenii au devenit niște copii care se joacă cu focul. Dacă nu-i controlează cineva, se distrug singuri.”

Alex începuse să tușească. Durase ceva vreme și Sebastian se sperie.

”E ok. M-am calmat.”

Privind spre mâna pe care o puse Alex la gură, Sebastian observă sânge.

”Tușești sânge?”

”Nu...confetti.”

Cei doi zâmbiră, iar apoi zâmbetele se transformaseră în râsete.

”Stai liniștit. Mâine începe ritualul pentru că e ultima zi de lună plină.”

”Mie mi se pare enervant.”

”N-am ce-i face. E ceva ce trebuie să aibă loc la fiecare secol, pentru că altfel mor și crede-mă că n-am nicio intenție de a muri.”

***

Orele se terminară și Dan se grăbi spre casă. Afară se înoptase mai repede și nu știa de ce, dar nu conta. În drumul său, Dan avuse în față o scară unde era un grup de trei băieți mai mari. Pentru a nu atrage atenția asupra sa, Dan plecase capul în pământ și mări pasul.

Picase jos. Cineva îi puse piedică.

”Uită-te pe unde calci, bă!”, zise unul dintre cei trei.

În timp ce râse, un picior îl lovi în cap, iar adolescentul picase jos, inconștient.

”Ce coincidență! Vouă vă trebuie scandal, iar mie îmi trebuie mișcare. Haidați să ne ajutăm reciproc.”

Dan rămase șocat să vadă rapiditatea cu care Alex îi puse pe ceilalți doi la pământ.

”Hai sus!”, zise Alex întinzându-i mâna lui Dan.

”Ai făcut ceva arte marțiale?”

”Nu. Doar lupte de stradă. Am crescut într-un cartier violent și a trebuit să învăț să mai dau câte un pumn și un picior.”

Dan îl privi cu o anume curiozitate.

”Ce?”, întrebă Alex.

”Ești un animal...”

-Episodul 7-

”Hai înăuntru. Am bere.”, zise Dan.

”Ești sigur că e ok?”

”Da. Mama nu e acasă.”

”Și tata?”

Dan rămase blocat pentru câteva secunde, apoi continuă.

”Mort.”

Alex se strâmbă.

”Ua! Scuze! Condoleanțele mele...”

”Nu-i nimic. A trecut ceva vreme. Poftim!”, zise Dan dându-i lui Alex o doză de bere.

Cei doi se așezaseră pe scaune, iar Alex privi în jur. Îi plăcea camera, era și simplă și modernă. Icoanele și crucifixurile de pe pereți îl scoteau din minți, dar în rest, s-ar vedea stând aici.

”Ce s-a întâmplat cu doamna aceea?”

”Cea care s-a aruncat de pe biserică?”

”Da. Ce a vorbit cu tine?”

”A avut impresia că sunt Antihristul și a început să bolborosească aiurea. Cu rugăciuni și alea, alea...”, zise Alex. ”Mi s-a mai întâmplat. E ok, sunt obișnuit.”

”Și...ești?”, întrebă Dan.

Alex zâmbi.

”Știu că ai început să cauți informații despre mine și despre cazul de care ți-am zis acum ceva vreme. Cel din fostul oraș unde am locuit.”

Alex puse berea pe masa de lângă el și se ridică pentru a merge la geam.

”Ciudat că s-a făcut noapte așa repede, nu zici?”

”Eviți întrebarea!”, zise Dan.

”Ah! Scuze, scuze. Nu! Nu sunt Antihristul. Eu n-am treabă cu religia.”

”Tu ai fost cel care a omorât familia aceea? Și unchiul?”

”Da. Familia pentru că am avut chef să mă joc și unchiul pentru că tot punea întrebări.”

Dan dori să se ridice pentru a fugi la telefon, dar...nu-și putea mișca picioarele.

”Ce....dracu?”

”Prea târziu. Totul s-a terminat când m-ai invitat la tine în casă. Vezi tu! Ritualul necesită o invitație, care e cea mai grea parte. Nu putem da buzna în casa recipientului, de bună voie. Tu, însă, ai făcut asta să fie foarte ușor pentru mine. Mulțumesc.”

”Ce...ești?!”, întrebase Dan înainte de a simți cum tot corpul îi paralizează.

Alex îl prinse de gât și îl ridicase în aer.

”Șansa ta la o viață bună.”

În acele cinci secunde, timpul se oprise. Acele ceasului stăteau în loc, iar normalitatea continuase să fie ruptă de lacrima icoanei de pe perete. Simțind o căldură că-i invadase corpul, Dan fusese relaxat complet. Privind în ochii lui Alex, pentru o secundă a avut impresia că aceștia erau negri.

Dan își pierduse cunoștiința. Ambii căzură la pământ.

***

Trezindu-se pe canapea, durerea de cap nu întârziase să-l pălească. Privind în jur, Dan încerca să raționalizeze toate cele întâmplate, lucru care se dovedea a fi dificil.

”Văd că te-ai trezit într-un final.”

Mama lui stătea în ușă, analizând sănătatea odraslei sale. Totul părea în regulă, cu excepția faptului că îl găsi dormind pe jos.

”Ai fost obosit, bag seamă. Nu te-am mai găsit dormind pe podea de ceva vreme.”

Dan își aminti de Alex și privi, isteric, în jur.

”Doar...doar pe mine m-ai găsit?”

”Cum adică?”

”Alex! Și el a căzut la podea.”

Mama lui tăcea. Se gândi că poate picase și se lovi la cap.

”Ești bine? Să mergem la medic să vadă dacă nu e ceva contuzie?”

”La ce te referi?”

”Nu știu nici un Alex.”

”Tipul despre care tot ți-am povestit! Colegul nou!”

Îl privea tot mai îngrijorată.

”Eu nu știu despre cine vorbești. Mie nu mi-ai zis nimic.”

”Cum dracu?!”, zise Dan.

Dori să se certe, dar capul îl durea prea tare. Se ridicase de pe canapea și merse la el în cameră. Așezându-se în pat, se gândi ce să facă. Venindu-i o idee, luă telefonul și o sunase pe Alexandra.

”Da?”

”Salut. Auzi. Știu că e o întrebare tâmpită, dar ți-l mai amintești pe colegul nou, Alex?”

”Ai dreptate, e o întrebare tâmpită. Nu avem nici un coleg nou.”

”Înțeleg...”

”Ești bine?”, întrebase Alexandra.

”Da,dar mă doare capul și mă pun să dorm. Povestim mâine.”

După apel, Dan trânti telefonul de perete, iar apoi își puse mâinile-n cap. Oricum privea situația, nu înțelegea absolut nimic.

Se puse să doarmă. Mâine era weekend și avea suficient timp pentru toate.

***

Trezindu-se plin de nervi din cauza gălăgiei provocată de anumite păsări, Dan privi pe geam însă nu văzuse nici o viețuitoare în copacul de lângă geam. Avuse peruși acum ceva vreme și recunoscuse acel zgomot caracteristic, însă oricât de bine privi, nu văzuse nimic prin proximitate.

Privirea îi fusese atrasă de un balcon din blocul vecin. Văzuse o cușcă, unde era o pereche de peruși. Erau singurii papagali din zonă, dar erau mult prea departe pentru a putea fi auziți așa tare.

”Ce naiba?”

Deranjarea cauzată de acele păsări fusese eclipsată de un foșnet. Simțea că e cineva la un metru de el jucându-se cu un ambalaj. Atât de clar era sunetul. Inițial se sperie, privind la el în cameră, dar îndreptându-și atenția pe geam, văzuse o pisică jucându-se cu un staniol, lângă containerul de gunoi al blocului.

Necrezând că poate să audă așa de departe, Dan își scutură capul. Sunetele se opriră.

”Zici că-s mahmur...”, zise Dan. ”Deși...mă simt chiar foarte bine.”

Ieșind din cameră, ajunse în bucătărie pregătindu-se să mănânce, dar nu avea poftă. Fusese cuprins de o energie mare și simțea că nu avea stare. Merse înapoi în cameră. Între timp, mama lui se trezi și-și pregăti micul dejun.

Dan ieșise din cameră îmbrăcat în haine sport.

”Unde mergi? Ai mâncat?”

”Mă duc să alerg.”

”Tu? Să alergi? Ce-ți veni?”

”Am energie prea multă. Simt că-mi plesnește capul dacă nu fac ceva efort. Mă întorc. Pa!”, zise Dan.

”E din ce în ce mai ciudat.”, gândi mama lui după ce el ieșise pe ușă.

-Episodul 8-

Trei ore. Cincizeci de kilometri.

Dan abia mai putea respira. Nu-i venea să creadă. Niciodată nu fugise mai mult de două sute de metri fără a i se tăia respirația, însă acum...acum era altfel.

Deși era plăcut surprins, se bucură că energia aceea mare se calmă.

Când ajunse acasă era târziu, dar lui tot nu îi era foame, chit că mama lui îl tot presa să mănânce. Ca să scape de gura ei, își făcuse un sandwich și se duse la el în camera. Cu toată euforia de astăzi, parcă uitase complet de cele întâmplate cu o zi înainte. Încerca să găsească un motiv pentru care nimeni nu-și amintea de Alex. Sunându-i pe toți despre care-și aminti că intrară în contact cu el, primise același răspuns. Nimeni nu auzise vreodată de el.

Calmul său începea să fie înlocuit de stres și panică însă înainte de a se frustra din nou, îi veni rău brusc. Fugise la baie pentru a voma. Nu știa de la ce i se trage, dar simți că mâncarea îi picase prost.

Se auzi soneria de la intrare.

”Mamă! E cineva la ușă!”

Din nou, soneria se auzi.

”Mamă! Of!”

Dan se duse la ușă și deschise.

”Salut, Dan.”

”Ah, părinte. Bună!”

Părintele Cadar era un prieten de familie, fost prieten de-al tatălui său. După moartea acestuia, a ajutat familia să-și revină.

”Poftiți înăuntru.”

”Mama ta e acasă?”

”Da. Vine imediat. Vă servesc cu ceva?”

”Un pahar de vin, dacă ai.”, zise părintele.

”Sigur.”

În timp ce părintele punea întrebările sale, pentru a afla starea curentă a familiei, Dan nu putea să-l privească pentru prea multă vreme. El era unul din puținii oameni în care Dan avea suficient de multă încredere pentru a-l privi în ochi de fiecare data când acesta vorbea, însă acum ceva era diferit.

Dan nu suporta să vadă crucea de la gâtul părintelui.

Se enerva de fiecare data când o vedea și simțea nevoia să meargă la el, să i-o smulgă de la gât și să i-o bage pe gât.

”Când a fost ultima dată când te-ai spovedit?”, întrebă părintele.

”Nu știu. De Crăciun, cred.”

”Înțeleg. Hai mâine, după slujbă.Știu că nu-ți place să asiști la slujbe, dar spoveditul e un pas important mai ales pentru tineri ca tine.”

”Vine, sigur că vine.”, zise mama sa.

”Știți ce? Vin chiar azi!”

Atât mama lui cât și preotul fuseseră surprinși.

”Ce? Teme nu am, iar mâine sunt ocupat, deci e perfect.”

După ce preotul își băuse porția de vin pe ziua curentă, merse împreună cu Dan la biserică pentru a-l spovedi. Se putea face și acasă, dar mama lui Dan a ținut morțiș ca odrasla ei să mai dea pe la biserică, cum face orice bun creștin.

”Cum mai ești?”, întrebă preotul.

”Adică vreți să știți dacă am trecut peste moartea lui tata? E ok. A fost demult, iar viața merge mai departe.”

Părintele începuse să dea anumite pilde din Biblie, dar Dan dăduse din cap afirmativ și își mută atenția pe alte lucruri. Chestiile bisericești îi erau indiferente înainte, dar acum începeau să-l sâcâie, așa că depunea tot efortul pentru a le ignora.

Uitându-se în jur, era curios ce sunete poate să mai audă.

Un cuplu se certa. Auzea un zumzet, nu putea descifra cuvintele, însă îl surprinse faptul că putea să audă atât de departe, cearta fiind la etajul patru al unui bloc.

Se lovise de părinte.

”Hopa! Pardon..”

”Grăbit mai ești.”, zise părintele. ”Am ajuns.”

Privind în dreapta sa, Dan văzuse biserica. Se gândi dacă fusese mereu așa înaltă.

Preotul intră, iar Dan îl urmă. În momentul în care puse piciorul pe pământul sfânt, simți o neliniște. Nu era puternică, dar îl deranja.

Icoane peste tot.

Starea sa negativă creștea tot mai mult. Preotul se așează pe scaun și se pregăti să-l spovedească. La rândul său, Dan se puse în genunchi și se pregăti pentru întrebările care urmară, dar mai ales…pentru răspunsuri.

”Când a fost ultima ta spovedanie?”, întrebă părintele.

Neavând răbdarea necesară pentru a juca jocul cum trebuie, Dan sărise direct la partea interesantă.

Preotul încerca să înțeleagă ce zice Dan, dar nu știa în ce limbă vorbește. Se gândi că poate e ebraică, dar ceva era diferit. În timp ce încerca să înțeleagă cuvintele care îi fuseseră adresate, părintele se simți prins într-o transă. Un calm imens îi puse stăpânire pe suflet, iar vocea lui Dan era singurul lucru care-l putea auzi și…singurul care conta.

După ce cuvintele se opriră, Dan se ridică în picioare și se îndreptă spre ușa de la intrare, fără să scoată un cuvânt. În tot acest timp, părintele stătuse pe scaun, nemișcat. Peste câteva secunde se ridicase și, luând fiecare lumânare precum și orice avea flacără, le trânti la sol. Cei puțini care erau în biserică se speriară și o luară la fugă, lăsându-l pe preot cu al său foc ce era în creștere.

Oprindu-se în loc, Dan își întoarse capul pentru a privi biserica și modul în care aceasta era curpinsă de flăcări.

Zâmbi și își continuă drumul.

Pe lângă el trecuse o persoană pe care simțea că a mai văzut-o undeva, dar din moment ce persoana își

continuă drumul și nu salutase, Dan credea că făcuse o confuzie.

Merse acasă, iar Sebastian se opri din drumul său pentru a-l privi pe tânăr.

”Văd că lucrurile merg bine, însă…e prea mult haos.”

***

”Cum a fost?”, întrebă mama sa.

”Revigorant. Mi-a picat bine. Ce-i drept,mă simt mai calm.”

Dori să continue, spunând că Domnul mereu îți oferă calmul necesar,însă vorbele ei fusese oprite în momentulîn care văzuse fumul negru și turnul bisericii în flăcări.

”Arde biserica!”

”Da? Nu cred că am avut chiar atât de multe păcate…”, zise Dan.

Grăbită să iasă pe ușă, mama sa nu prinse gluma, dar era mai bine. S-ar fi enervat altfel.

”Mă doare capul. Merg să dorm puțin.”

Privi biserica în flăcări, în timp ce asculta sirena mașinilor de pompieri care, momentan, erau departe.

”Mereu o să urăsc creștinii, indiferent de gazda pe care o am.”

-Episodul 9-

Weekendul trecuse, iar Dan se pregăti de a merge la școală. Își pregătise ghiozdanul, dar nu-și puse mâncarea. Acum putea s-o ducă zile în șir fără să mănânce, lucru care îi se părea util și simțea că nu mai pierde vremea cu astfel de…nimicuri.

Porni spre școală și simțea că are o poftă mare de a juca baschet.

”…și ziceau că cineva l-a declanșat din interior. Martorii spun că a fost preotul.”

Incendiul de ieri devenise acum subiect central de discuție pentru tot liceul. Dan ignora totul, scoțându-și caietele și ustensilele de scris.

”Te-am văzut ieșind de-acolo înainte de incediu, Dan.”

Aceste vorbe aparțineau Iuliei. Dan fusese surprins de ele, pentru că nu observase pe nimeni când ieși din biserică, dar se calmă repede.

”Am fost la spovedit, dacă-ți vine să crezi. Părintele a fost prieten cu mama și cu tata. A trecut pe la noi, sâmbătă dimineață, iar apoi am mers cu el să mă

spovedesc. Nu mi s-a părut nimic anormal. După ce s-a terminat, m-am dus acasă.”

Iulia nu credea, dar nu putea zice nimic momentan.

”S-a trezit și vaca asta să facă pe detectivul.”, gândi Dan.

Pauza sosi și toată lumea fugise în curte. Terenul de baschet se ocupă rapid și cei care erau prezenți mereu acolo se apucară să arunce la coș.

Unul dintre ei aruncase prea sus mingea, iar aceasta lovi colțul panoului, ricoșând. Traiectoria mingii era înspre capul Alexandrei, dar, exact în ultimul moment, Dan prinse mingea.

”Ar trebui să fii mai atentă la mediul înconjurător, dragă doamnă.”

Alexandra era mai mult șocată de stilul amicului ei de a vorbi decât de faptul că era să fie lovită în cap de minge.

”Ești ok?”

”Eu? Niciodată nu m-am simțit mai bine.”, zise Dan.

Adoptând poziția de a trage la coș, aruncă mingea, iar aceasta intrase perfect prin inel.

”Nu vă supărați dacă joc și eu, nu? Oricum sunteți puțini.”

”De când știi tu baschet?”, întrebă Alexandra.

”Ei, nu poți să zici că știu. Dau și eu la coș, doar nu e greu. Inelul e mai larg decât mingea, atâta tot. Nu e știință complicată.”

”Aha.”

Dan încerca să-și ascundă obiceiurile noi, dar lucrurile deveneau prea stresante și nu era genul care să se reprime doar pentru ca alții să n-aibă dubii.

”Mă voi ocupa de toate, la timpul lor.”

Își aminti că situația curentă semăna cu familia pe care a omorât-o, în orașul și în gazda în care fusese înainte. Nici ei nu se opreau din pus întrebări, chiar dacă i-a rugat frumos să termine.

Pregătindu-se să dea la coș din nou, simți o durere mare de cap. Atât de puternică încât îl paralizase preț de câteva secunde, iar apoi căzuse la pământ.

***

Deschizând ochii, fusese orbit de lumină.

”Pupilele reacționează bine. Nu ai contuzie.”

”Ce? Unde sunt?”

”La cabinetul medical. Ai leşinat.”

Dan era confuz. Ultima data îşi amintea că era acasă, iar acum se trezi la şcoală.

”Alex! L-aţi văzut pe Alex?”

Doamna doctor îl privi, surprinsă.

”Ce Alex?”

”A venit la mine să bem bere şi apoi…am leşinat.”

Cu cât încerca mai tare să-şi amintească cele petrecute în acea seară, cu atât durerea de cap creştea.

”Vrei să spui că ţi s-a mai întâmplat să leşini?”

”Mama! Unde e mama?”

”Tu asculţi ce te întreb?”

”Ce zi e azi? Luni?!”

O palmă peste faţă îl trezi la realitate.

”Ai un atac de panică. Respiră adânc, rar şi linişteşte-te.”

Dan îşi luase câteva secunde de respiro, pentru a gândi clar.

”Mulţumesc. Trebuie să plec.”

Plecând, fără acordului medicului, Dan o luase la fugă. Nu ştia unde şi de ce fuge, dar simţea că asta vrea să facă. Oraşul în care locuia avea un lac de agrement,

amenajat cu scop turistic. Era unul din acele locuri liniștite care îi ofereau sentimentul de aparținere, sentimentul de casă.

Distanța până acolo era de opt kilometri, iar Dan îi alerga pe toți fără să obosească. Faptul că abilitățile fizice i-au crescut peste noapte era ceva ce-l deranja, dar acum nu-și putea bate capul cu asta.

Ajuns la destinație, căzuse în genunchi și țipase cât îl ținură plămânii.

Începuse să plângă.

Mașina opri, în spatele său.

”Nu-i nimic de ce să te sperii.”, zise Sebastian.

”Tu! Tu ești ăla ce m-a dus acasă. Trebuie să știi de Alex! Îți era prieten!”

”Alex?”

Auzind că întreabă, Dan își pierduse orice speranță că ar putea cineva, vreodată, să clarifice ce se întâmplă cu el.

”Normal că știu de Alex, doar el mi-a fost stăpân.”

”Stăpân?”

”Vino în mașină!O să-ți povestesc toate detaliile referitoare la situația ta curentă.”

Avea dubii în urma sfaturile lui Sebastian, dar până acum el era singurul care părea să aibă răspunsuri, iar el nu mai avea altă speranță.

Odată intrat, Dan primise toate detaliile despre rasa lui Alex și a sa, despre vârsta și scopul lor.

”Problema cea mare e că stăpânul trebuie să schimbe gazda odată cu trecerea fiecărui secol. Acum, se pare că te-a ales pe tine.”

”Cu Alex ce s-a întâmplat?”

”Când devi o gazdă ai două opțiuni. Fie accepți procesul și renunți la voința pe care o ai, caz în care, după o sută de ani, stăpânul pleacă la o nouă gazdă lăsându-te în viață. Asta-i prima condiția, cealaltă ar fi să te împotrivești, caz în care stăpânul tot va câștiga dar nu-ți va cruța viața. Alex a ales să se împotrivească...”

Văzându-l căzut pe gânduri, Sebastian decise să ajute mai mult decât era cazul până acum. Nu știa de ce.

”Mă gândesc că ai observat ascuțirea simțurilor și creșterea condiții fizice, nu?”

”Da, zilele trecute...”

Dan rămase blocat când văzuse ochii negri ai lui Sebastian. Își uită ideea.

După un moment de liniște, Dan continuă.

”Și ce pot să fac?”

”Alegi.”

-Episodul 10-

Era dimineață, iar Dan nu ieșise din cameră. Având în vedere că trebuia să meargă la școală, ca să nu întârzie, mama sa merse după el. Ajunsă în fața ușii, nu apucă să bată pentru că Dan ieși.

”Da? Dorești ceva?”

”Întârzii la școală. Hai!”

Mergând în bucătărie, Dan își luă mâncarea și porni la drum.

”M-au sunat ieri și mi-au zis că ai chiulit de la ore. Ce se întâmplă cu tine?”

Neavând vreme de tâmpenii, Dan o privi și zâmbi.

Începuse să vorbească ceva într-o limbă pe care ea nu o înțelegea, dar simțea nevoia să asculte tot mai mult. Se concentra complet pe vocea lui Dan până când simți că nu mai are energie.

Mama lui adormi pe masă.

Dan o luă în brațe și o duse la ea în pat, apoi plecă la școală.

”Părinții gazdelor sunt cei mai enervanți. Îmi amintesc de mama și asta mă scoate din sărite.”

***

”Pasează, bă!”

Deși era bun la baschet, lui Dan nu-i plăcea să se bazeze pe coechipieri. Nu simțea nevoia s-o facă deoarece a investit mii de ore în sportul acesta, practicându-l din primii ani când acesta fusese inventat.

”Încă trei puncte...”, zise Dan.

”Bă, dar mori dacă pasezi?”, întrebase unul din coechipieri.

”Bine, bine, nu te mai tot văita atât.”

Fluierul anrenorului sunase, anunțând o mică pauză.

Echipa se alinie.

”După cum știți, săptămâna asta avem meci. Nu e unul ușor.”

Dan era cu gândul în altă parte, în timp ce toți erau concentrați pe vorbele antrenorului. Se gândi oare cât mai durează până când avea control total asupra noului corp și ce fel de decizie va lua gazda sa. Putea paria pe faptul că va renunța, pentru că și-l alese perfect. Foarte puțini au decis să se împotrivească, din simplul motiv că oferta e prea bună. Avea grijă să-i aleagă pe acei care au o stimă

de sine scăzută și o viață banală, ca apoi să le ofere faimă și încredere. Era un fel de pact cu Diavolul, căruia nu-i puteai zice nu.

O zări pe Ioana, care privea meciul, de pe balconul liceului.

Simți bănuiala cu care aceasta îl tratã încă de când s-a schimbat. Probabil nici creșterea bruscă a calităților de baschet nu a ajutat la a fi subtil, dar din experiența sa de până acum, Dan știa că mereu trebuie să fie două, trei persoane care fac pe justițiarii și se apucă să pună întrebări.

”Înapoi la joc!”

Fiecare membru al echipe se duse să-și ocupe poziția.

Dan fusese bătut pe umăr.

”Bravo bă”, zise căpitanul echipei.

”Ce? De ce?”

Atent doar la gândurile sale, nu înțelese nimic din ce spuse antrenorul.

”Ai dormit în picioare? Antrenorul te-a lăudat și a zis că vei fi titular, la meci.”

”Da?! Bravo mie!”

Fiind bucuros după ce a auzit vestea, Dan nu realiză acea secundă în care picioarele îl lăsară și picase în genunchi, pe teren.

”Ce-ai pățit, bre? Ești bine?”

Uitase complet că în primele zile când ocupă o nouă gazdă, Dan trebuie să mănânce de două ori mai des, deși nu simțea nevoia. Ultima dată când se hrăni fusese atunci când se luă la bătaie cu cei patru băieți, doar că atunci era în altă gazdă, ceea ce însemnă că de când îl parazitase pe Dan, nu se hrăni deloc.

”Da...sunt ok. M-am forțat prea tare. Am nevoie de-o mică pauză. Înlocuiește-mă cu cineva, că vreau să mă duc până la baie.”

”Bine, dar ai grijă ce naiba faci. Avem nevoie de tine în meciul de săptămâna asta.”

După ce fusese schimbat cu un alt coechipier, Dan se grăbi spre baie.

Ajuns, se duse la toaletă și vomase. Corpul îi era prea slăbit.

Spălându-se pe față, privi în oglindă și se gândi ce să facă. Nu știa dacă poate aștepta lăsarea nopții, așa că se decise să se ceară de la ore pe motiv că îi e rău.

Ieșind din baie, se lovi de Ioana.

”Pardon!”

”Scuze!”

Ocolindu-l fără să mai spună altceva, Ioana își continuase drumul. Adevărul era că, neplăcându-l, se bucură că nu mai stă la povești. Dan, pe de altă parte, ar mai fi dorit să mai stea cu el câteva momente. Fiind sensibil și slăbit din cauza foamei, simțea mirosul sângelui ei la fel ca parfumul unui odorizant prost de mașină.Simțea că i se ia pe haine și că nu va scăpa niciodată de el.

”Ioana? Aș avea o întrebare...”, zise Dan.

Ea se opri. Nu știa de ce, dar ceva îi spunea să-și continue drumul, să nu se oprească. În ciuda intuției, totuși o făcuse. Nu apucase niciodată să afle că acea oprire a fost cea care a costat-o viața, deoarece totul fusese foarte rapid.

Văzând că nu este nimeni în jur, Dan îi rupse gâtul și îi târâse corpul în baie.

***

”Copiii ăștia doar mizerie și haos fac!”

Doamna Elena era una din femeile de serviciu ale licelului. Obișnuia să-i placă ordinea și curățenia, făcând acest lucru de multă vreme. Adora conceptul unui ”cămin” frumos. Venind la liceu și lucrând cu tineri, spera să vadă ce fel de oameni va avea noua generație, dar nu fusese plăcut impresionată de libertinismul lor. Dânsa încă trăia pe vremea comunistă în care deprivarea de informație era practicată la scară largă, prin urmare nu-i plăcea ideea de ”internet”, crezând că a venit doar cu prostii și nimic constructiv.

Educându-se folosind doar televizorul și mass-media, doamna Elena a devenit tiparul ignorantului și inadaptatului din ziua de azi, dar...îi plăcea curățenia.

”Bun! Acum, băile...”

Luându-și ustensilele muncii, își alese ca primă țintă, baia băieților de la etajul întâi. Era cea mai murdară și prefera să înceapă mereu cu greutățile.

Intrând pe ușă, își puse găleata în chiuvetă și așteptă să se umple cu apă, timp în care își pregătea terenul.

Fiind o fire aflată mereu în grabă, nu observase urma de culoare roșie de pe podea, când intră pe ușă. Rămase șocată, dar în scurt timp se enervă, pentru că știa că nu poate fi o săptămână în care vreun elev să nu facă o prostie de proporții.

Urmârind petele de culoare roșie, observă că duc spre o anumită toaletă, cea din capăt. Ajunsă acolo, deschise ușa, hotărâtă.

Întreaga liniște a liceului fusese întreruptă de țipătul ei după ce aceasta găsi corpul mutilat al Ioanei.

-Episodul 11-

”Ce-ai făcut de arăți în halul ăsta?”, întrebă Sebastian.

Mașina era mereu parcată în preajma liceului. În cazul în care lucrurile luau o întorsătură proastă, cei doi trebuiau să poată să scape.

”Lasă tu întrebările și hai să plecăm.”

Dan se urcă pe bancheta din spate.

”Ritualul nu e gata, nu?”

”Nu. Gazda încă se zbate, dar nu înțeleg de ce. Tot avem momente când fie controlez eu corpul, fie el. Mă enervează de nu mai pot.”

”A întrebat mama ta de tine.”, zise Sebastian.

”Stai, stai. Mama mea sau mama gazdei?”

”A ta. Vrea să știe ce durează atât și vrea să mergi la ea s-o vezi.”

”Vrea prea multe. Ia spune-i să-și vadă de ale ei. Eu am treabă importantă de făcut aici.”

”Plecăm? Pentru că mă gândesc că situația a scăpat de sub control.”

”Da, doar că trebuie să trec pe acasă să mă spăl și să nu las nici o pistă liberă.”

”Și cu mama ta? Adică cealaltă, din moment ce pe asta vrei s-o omori. Ei ce să-i zic?”

”O voi suna-o eu după ce-mi termin treaba. Nu te mai stresa atât.”

***

La liceu fusese chemată poliția și ambulanța. Toată lumea era pe hol și afară, încercând să înțeleagă ce s-a întâmplat.

”Deci? Ai aflat?”

”Ioana e moartă.”, zise Alexandra.

Un moment de liniște se lăsase în grupul lor.

”Cum naiba?”

”Nu am putut să văd, că nu m-a lăsat poliția să mă apropii.”

”Părinții au fost sesizați?”

”Cel mai probabil.”

”A fost făcută bucăți.”

Cel ce vorbise avea reputația de a fi o persoană tăcută, iar de fiecare dată când vorbea, spunea tot ce trebuie, în mod direct.

”Ce?”

”Am văzut eu. Așa arăta de parcă a fost atacată de ceva urs. Toate oasele rupte și carnea de pe ea sfâșiată.”

”Doamne Dumnezeule!”

Uneia din fete i se făcuse rău și fugi la baie.

”S-a anunțat ceva animal liber prin oraș? Nu se poate să nu-l fi văzut cineva.”

”Bă! L-ați văzut pe Dan?”, întrebase căpitanul echipei de baschet. ”Să-l sune cineva să vadă dacă e în regulă.

Alexandra își scoase telefon și sunase, de frică să nu fi pățit și el ceva.

Telefonul era pe masă, iar Dan se curăță de sânge, în baie.

”Mamă! Răspunde!”

Căzuse pe gânduri două secunde.

”Ah! Nu poți răspunde că ți-am rupt gâtul. Scuze! Greșeala mea...”

Ea era întinsă pe podea. Nu mai mișca nici un deget.

”Da?!”

”Hei! Unde ești? Ești bine?”, întrebă Alexandra.

”Cel mai bine! Sunt acasă, că mi s-a făcut rău. Cred că am mâncat ceva stricat și prost.”

”A murit Ioana.”

”Poftim?”

”Ioana! A fost găsită moartă în baie...”

Dan auzi că Alexandra începuse să plângă.

”Îmi pare rău. Nu știam. Cum?”

”Nu se știe. Se zvonește că a fost atacată de ceva.”

”Aha. Auzi? Ne putem întâlni în douăzeci de minute? Oricum, dacă e așa grav, orele de azi se vor amâna.”, zise Dan.

”Bine.”

”Ok. În parc?”

”Ok.”

Lăsându-și telefonul pe masă, Dan continuă să se curețe de sânge.

Telefonul sunase iar.

”Ce dracu mai e de data asta?”

Luase telefonul, hotărât și răspunse.

”Alo?!”

”Pe unde ești?”

”Mamă? Bună, ăăă...pe teren. Sebastian ți-a dat numărul meu? Să vezi ce pumni în cap îi dau!”

”Eu l-am cerut. Nu înjura când vorbești cu mine, te rog frumos.”

”Scuze.”, zise Dan. ”Cu ce te pot ajuta?”

”Vreau să vii acasă. Ai făcut destul haos.”

”O să vin după ce termin ce ți-am promis că o să fac. Nu vreau să am iar discuția asta și nu vreau să mă cert cu tine.”

Mama sa nu mai spuse nimic. Pe tema asta se certau de mai bine de o mie de ani până în punctul în care obosiră amândoi.

”Nu vă suport nicicum. Pe tine, pe europeni și pe modul vostru idiot de a vă închina oamenilor. Ți-am zis de nenumărate ori că NOI trebuie să fim în top, nu ei!”

”Ești încă tânăr...”

”Asta zici de fiecare dată, fără să-mi dai un răspuns, însă nu e nimic.O să vă arăt tuturor lumea la care visez. Hai noroc! Povestim altădată.”

Dan distruse telefonul, strângându-l în mână.

”Aaah!!”

Ținându-se de cap, pentru a se calma, Dan trase două guri de aer și își aminti de mica întâlnire pe care urma s-o aibă în parc cu Alexandra.

Se îmbrăcă și dăduse să iasă pe ușă, privind înapoi la cadavrul mamei sale. Dori să arunce apartamentul în aer spărgând o țeavă de gaz, dar se răzgândi știind că asta va face zgomot. Va dura câteva zile până când cadavrul să se descompună și vecinii să sune poliția. Când acel moment va sosi, ritualul avea să fie complet, iar Dan va fi la sute de kilometri distanță.

***

Alexandra aștepta pe o bancă. Nu știa care era motivul, dar nu avea stare. De câteva zile în coace avea impresia că nimic nu era în regulă, mai ales cu Dan. Parcă era o altă persoană.

O pereche de palme îi acoperi ochii.

”Dan?”

”Nuuuuu.”

Luându-și mâinile de pe ochii ei, Dan luă loc pe bancă.

”Ce faci, copil?”, întrebă Dan.

”Pe unde ai umblat?”

”Acasă. Cu treabă. Ce se întâmplă pe la școală?”

Alexandra se întristă.

”Ioana a fost găsită moartă. Zvonurile spun că fusese atacată de ceva animal.”

Începuse să plângă.

”Era prietena mea cea mai bună...nu pot să cred.”, zise Alexandra privind spre Dan în speranța că va primi de la el unele răspunsuri.

”Nu suport să văd femeile plângând și nu o zic în sensul cavaleresc, ci că, efectiv, mi se face silă. Da! Eu am omorât-o, n-a fost nici un animal. Voi oamenii mereu ați fost cretini incapabili să aflați adevărul de bună voie plus că mă și grăbesc să plec așa că vă ajut și de data asta.”

Alexandra nu înțelegea nimic.Dori să întrebe la ce se referă, dar se opri în momentul în care Dan începuse să i se adreseze folosind o limbă necunoscută ei. Inițial a crezut că e latină, dar peste câteva secunde, toate gândurile îi dispăruseră. Fusese hipnotizată de vocea lui precum și de acei ochi galbeni. Când Dan terminase de vorbit, ambii se ridicară de pe bancă.

El zâmbi, iar ea nu schiță nici o expresie. Privirea din ochii ei era seacă, fără viață. Nezicând nimic, Alexandra se întoarse cu spatele la Dan și pornise la drum. Nu la o mare distanță era o trecere de pietoni.

Când Alexandra ajunse acolo, celălalt Dan preluase controlul corpului și se trezi ca dintr-un coșmar.

Durerea de cap fusese așa mare că se puse, instictiv, jos înapoi pe bancă. Privind în jur, neștiind unde se află și de ce se află acolo, o văzuse pe Alexandra.

Crezând că poate știe ea de ce se află acolo, se îndreptă și el spre trecerea de pietoni.

Nu o strigase pe nume, vrând să-i atragă atenția atingând-o pe umăr. La semafor era încă roșu și simțea că are timp berechet, însă nu-și închipuise niciodată că Alexandra va începe să fugă pe trecere, când încă era roșu.

În primele secunde, Dan nu înțelese ce se întâmplase, iar confuzia deveni și mai mare când Alexandra fusese lovită de o mașină sport și aruncată câțiva metri, izbită de un panou publicitar.

Oamenii din jur se speriaseră, iar mașina puse frână brusc lovind altele două. În toată intersecția izbucni un dezastru care mai cauzase răniți.

Ignorând ce se întâmplă în jur, Dan merse la Alexandra, care era încă în viață, dar nu mai putea vorbi. Se vedea că urma să moară în următoarele secunde.

Dori să urle. Să cheme pe cineva să-i ajute amica, dar șocul era prea mare. Alexandra nu-și putea lua ochii de pe el, iar în ultimele sale momente, își exprimase uimirea.

”Tu...ești de vină...”

Dan auzise cuvintele, clar, înțelegând la ce se referă. Simțea nevoia să spună ceva, dar cuvintele nu-i veniră și totul devenise prea târziu.

Alexandra muri.

-Episodul 12-

Trenul gonea cu o viteză ce zgudui șinele. Marfarul era vechi, dar mai avea viață în el.Fiind obosit peste limitele normale, Dan nu fusese deranjat de zgomotul din jur. Nu dormise de multă vreme, iar acum găsi ocazia perfectă. Nu știa încotro merge, exact, dar simțea că trebuie să ajungă la vocea care-l chemase.

Trecură câteva zile de la moartea Alexandrei și de la găsirea cadavrului mamei sale. Ideea de a renunța la lupta pentru corpul său îi surâdea din ce în ce mai mult, nemaiavând energia să lupte. În cele mai grele situații, oricine poate continua lupta dacă are o minimă speranță de care să se poată ține cu dinții. Lui, această speranță îi lipsea.

De două zile, începuse să audă o voce feminină că îl cheamă. Simțea că, probabil, aceasta era și dorința celuilalt, din moment ce nu-i mai luă autoritatea asupra propriului corp.

Fiind gazda unui suflet atât de străvechi avea și beneficile sale. Dan putea sta nemâncat luni în șir. Nu-și putea aminti ultima dată când mâncase mâncare, de

foame, de când îl întâlni pe Alex. Pe lânga asta, avea o energie imensă simțindu-se capabil să meargă pe jos sute, poate chiar mii de kilometri fără a se opri.

Orele trecuseră, iar Dan nu dădea semne că se va trezi. Pentru prima dată într-o perioadă lungă, prinse un somn bun.

Fusese trezit de un picior în cap.

Speriat, se ridică în picioare.

”Ce dracu faci aici, mă? Marș afară!”

Doi controlori și-au propus să-și alunge plictiseala, luându-se de el.

Știind că nervii erau un catalizator pentru a-și scoate la iveala cea de-a doua personalitate, Dan încercă să fie calm și să le spună controlorilor să-l lase în pace, că nu vrea probleme.

Nevrând să asculte și dorind să-și reverse frustrările, cei doi continuară să-l bată, aruncându-l afară din trenul care acum staționa.

La impactul cu solul, ochii lui Dan deveniră negri, dar apoi reveniră la normal din dorința acestuia să nu mai cauzeze moartea nimănui.

”Ce faci, tati? Lasă-mă să mă ocup de ei.”

Dan rămase șocat când auzise vocea celuilalt. Era prima dată când cei doi comunicară unul cu celălalt.

”Nu! Nu mai vreau! Ai făcut destule!”

”O să mori altfel, boule. Hai, dă-mi controlul și îi rezolv scurt.”

”Nu!”

Continuă să ia bătaie, dar chinul cel mare era să-l țină pe celălalt sub control.

”Ai de gând să mori bătut decât să mă lași să mă distrez un minut?”

”Ai făcut destule...”

Unul din controlori se pregătea să-i dea în cap cu o cheie. Realizând ceea ce urma să se întâmple, Dan simțea o bucurie. Chinul urma să se oprească, în sfârșit. Nu va mai omorî pe nimeni.

O țeavă trecuse, cu viteză, prin capul controlorului, smulgându-l de la loc.

Uitându-se în dreapta, celălalt controlor observase un bărbat, slab, cu pălărie care se îndrepta spre el și spre Dan.

”E urât ca doi adulți să bată un copil lipsit de apărare, nu crezi?”, zise Sebastian.

Controlorul o luase la fugă, dar se trezi cu Sebastian în fața lui. Șocat de viteza cu care se întâmplase lucrurile, nu apucase să reacționeze când cel din fața sa îl prinse de gât și îl ridicase.

”Trăiești ca un gunoi, mori ca un gunoi.”, zise Sebastian. ”Ia zi! Știi cum sunt distruse gunoaiele?”

Bărbatul nu putea vorbi, fiind strâns de gât.

”Ah! Răspund eu, dacă tu nu poți. Gunoaiele...sunt arse.”

Dan se sperie în momentul în care văzuse corpul controlorului aprinzându-se la fel de repede ca un pom de Crăciun.

Sebastian îl aruncă în vagon.

”Vino! Incendiul va atrage atenție.”

Rămânând la pământ din cauză că nu știa dacă să aibă încredere sau nu, Dan îl enervă pe Sebastian care nu suporta faptul că ritualul durează atât, de data aceasta.

”Haide! Te duc la vocea care te cheamă.”

”De ce mă ajuți?”

”Pentru că asta e treaba mea. Asta a fost mereu treaba mea.”

Dan se ridică și îl urmase.

***

Nu știa ce-l aștepta la destinație, dar dorea ca povestea asta de groază să se termine.

”Lucrurile nu vor reveni la normal niciodată, nu-i așa?”, întrebă Dan de pe bancheta din spate.

”Nu.”, răspunse Sebastian. ”Cei dragi ție care au murit nu vor reveni la viață. N-o să-i mai vezi niciodată, iar tu...tu vei fii un paria pentru tot restul vieții tale. Asta e realitatea cu care trebuie să te obișnuiești.”

Liniștea se lăsă între cei doi.

”Cel mai rău e să-ți vezi cei dragi cum mor. O parte îi omori chiar tu, iar pe ceilalți trebuie să-i vezi cum mor îmbătrânind și continuându-și viața fără tine.”

”Ai fost și tu ca mine?”, întrebă Dan.

”Nu. Doar familia regală are gazde. Eu nu sunt decât un simplu soldat. Nu am nici pe departe puterea pe care o vei avea tu, dar partea bună e că e tot corpul meu.”

Sebastian începuse să râdă din ce în ce mai isteric, fiind aproape să facă accident din cauză că-și luă ochii de pe drum.

”Ce-i așa hilar?”

”Toată situația asta. Niciodată nu am dorit să primesc...darul ăsta. Acum patru sute de ani eram tânăr și știam că urma să mor din cauza rănilor. Singurul lucru la care mă gândeam era să scap de moarte și să-mi văd familia. Când eram pe câmp, sângerând, singurul gând pe care-l aveam era că mi-era dor de mama. Om în toată firea se vaită că-i dor de mă-sa. Îți vine să crezi?”

Pe măsură ce ascultase tot mai mult, Dan realiză că cel din fața sa nu era o creatură malefică a Întunericului. Era asemeni lui, încă un suflet chinuit.

”Ce s-a întâmplat cu mama ta?”

Sebastian trase aer în piept, adânc.

”Când m-am ridicat de la pământ, complet vindecat eram bucuros nevoie mare. Nu știam ce-mi făcuse stăpânul, dar voiam să ajung acasă cât de repede am putut. Eram o familie săracă, iar eu munceam zilnic să-l ajut pe tata. Colac peste pupăză, trebuia să mă și însor. Simțeam că am primit o a doua șansă...și eram bucuros.”

Dan zâmbi, formându-și în cap imaginea descrisă de Sebastian.

”Apoi peste câteva zile...mi s-a făcut foame. Și așa s-a dus draculuitot.”

”Foame?”

”Nu o să știi senzația, pentru că tu treci printr-un proces diferit, dar foamea, mai ales prima, e extrem de puternică. E singurul lucru la care te gândești, ignorând complet orice altă emoție. În seara aia voiam doar să mănânc și nimic mai mult. Nimic altceva nu conta. Nu conta că persoana pe care tocmai o omorâsem fusese logodnica, mama și frații. Conta doar...să mănânc.”

Dan simțea nevoia să zică ceva, dar fusese oprit de Sebastian.

”Am ajuns.”

-Episodul 13-

Conacul era imens. Avea paznici, iar puțin mai departe de poartă, într-un țarc, se aflau ceea ce păreau a fi câini lup.

”Doamna te așteaptă. Hai cu mine.”, zise Sebastian.

”Doamna?”

”O să vezi.”

Mergând pe poarta imensă, Dan privi uimit fântâna și statuile din curte. Foișorul era imens, iar locul de grătar putea suporta până la douăzeci de oameni, fără ca cineva să stea înghesuit.

Ajunși în fața ușii, Sebastian sunase la sonerie.

O menajeră plinuță deschise, zâmbitoare.

”Am venit să o vedem pe doamna.”

”Da. Vă așteaptă.”

Intrând în hol, Dan privi în jur.

”Spațios...”

”Da, dânsa trăiește pe picior mare. Așa a fost mereu.”

”Cine e ea?”

”Mama stăpânului.”

”Pe aici, te rog.”, zise menajera arătându-le calea.

Drumul până la camera dorită dura mult, timp în care Dan privea tablourile de pe perete și se întreba oare cât de mare e casa.

Nu fusese atent și se lovise de menajeră, care se opri din mers.

”Scuze!”

”Nici o problemă. Am ajuns.”

Deschizând ușa, cei doi intrară.

Camera era imensă, în mijloc era o masă cu zece locuri. Părea să fie o cameră de ședință.

”Mulțumesc, Sofia. Poți pleca.”

”Da, doamnă.”, zise menajera, închizând ușa.

”Sebastian! Cum mai ești?”

Femeia era îmbrăcată într-o rochie roșie. Părea să aibă cel mult patruzeci de ani, iar silueta ei era de invidiat. Era o femeie frumoasă, neexagerând cu machiajul. În mână ținea un pahar de vin.

”Bine, doamnă. Obosit, după un drum lung.”

”El e?”

”Da. Dumnealui e Dan.”

Femeia întinse mâna, în semn de salut.

”Mirela. Îmi pare bine.”

”Dan.”

”Aș dori să vorbim între patru ochi dacă nu te superi, Sebastian.”

”Nicidecum doamnă. Înțeleg perfect. Voi fi afară dacă e ceva.”

”Bine.”

Dan privi cum Sebastian iese pe ușă și se întreba oare ce ar putea urma.

”Ia loc, Dan!”

Așezându-se la masă, își direcționă toată atenția spre femeia cu rochie roșie.

”Aș dori să încep prin a-mi cere scuze pentru comportamentul idiot al fiului meu. Așa a fost dintotdeauna, însă corpul său e prea imatur pentru a trăi fără gazdă. Acum câțiva ani procesul era diferit. Gazda era, de multe ori, un criminal condamnat la moarte sau cineva care mai avea doar câteva săptămâni de trăit. Apoi ne-am certat și el a decis să urmeze altă cale.”

”De ce faceți asta? De ce chinuiți oameni și omorâți tot ce vreți?”, întrebă Dan.

Mirela nu detecta nicio urmă de ură în cuvintele sale, doar de curiozitate și de dorință de a înțelege. Acest lucru îl găsi interesant.

”Suntem o rasă veche. Trăim printre voi de mii de ani. Inițial am crezut că noi suntem cei ce trebuie să moștenească Pământul, dar soarta ne-a arătat altceva. Oamenii evoluau constant, iar noi...muream și deveneam tot mai slabi. Cu timpul, majoritatea am acceptat să lăsăm omul să fie în top învățând să lucrăm alături de ei, să conviețuim.”

Turnând vin într-un pahar, Mirela îl dase lui Dan.

”Nu e sânge.Poți bea liniștit.”

”Nu, mulțumesc.”

”Ziceam că majoritatea au acceptat să conviețuim, însă...mai sunt câțiva care gândesc ca pe vremuri. Diferențele de opinie sunt firești într-o societate, ce-i drept, așa că nu am acționat niciodată în privința asta. Însă fiul meu...”, zise Mirela luând o mică pauză. ”Fiul meu are o dorință imensă de afirmare și o ură nemaivăzută față de oameni. Cred că se datorează faptului că a crescut ca și sclav. El adoră războaiele și haosul, lucruri care erau des întâlnite în vremea copilăriei lui. Acum, el crede că omul s-a moleșit și a devenit slab, nemaimeritându-și locul în vârful lanțului trofic. Într-o oarecare măsură tind să-i dau dreptate.”

”De-aia omoară tot ce prinde?”, întrebă Dan.

”Am încercat să-l cresc cât mai bine, dar...am dat greș.”

”În orașul meu a omorât patru oameni, poate chiar mai mulți!”, zise Dan. ”Până și mama...”

Dori să se enerveze, dar nu mai avuse energia necesară.

”Înțeleg. Ești ciudat, de felul tău.”, zise Mirela.

”De ce?”

”Nici o altă gazdă nu a rezistat atât de mult ca tine. Fiul meu avea grijă să stea departe de mine când era în perioada ritualului ca să nu-l ”stric”, dar acesta dura cel mult patru, cinci zile. Tu deja ai aproape o lună, nu?”

”Da.”

”Fascinant.”

Mirela se ridică de la masă și merse la geam.

”De ce sunt eu diferit?”, întrebă Dan.

”Nu știu. Poate ai o relație mai aparte cu fiul meu sau poate te vede el mai altfel decât i-a văzut pe ceilalți. Nu cred că el conștientizează, sincer.”

Mirela se duse la un sertar pe care-l deschise și din el luă ceva. În acest timp, Dan privea în pământ gândindu-se cât de sătul e de situația curentă. Spera ca totul să fie un coșmar și nu-și putea scoate din cap

discuția pe care o avuse cu Sebastian. Lumea reală părea să fie mult mai complicată decât spera el vreodată.

Își aminti momentele de ceartă cu mama sa, pe tema orelor de la școală. Îi părea rău că și-au petrecut majoritatea timpului certându-se.

Nu putea plânge, chiar dacă știa că acesta era pasul firesc.

Își aminti de Alexandra, părându-i rău că niciodată nu i-a zis ce simte pentru ea.

”Auziți? Aș dori să vă rog să...”

Glonțul îi trecuse prin cap, iar Dan pică de pe scaun.

La geam, Mirela stătea cu pistolul în mână. Punându-l pe masă, se întoarse spre geam și își termină vinul din pahar.

Se auzi o bătaie la ușă.

”Intră!”

”E gata?”, întrebă Sebastian.

”Da. Du-te și scapă de cadavru.”

Sebastian se apropie de Dan, care zăcea pe podea într-o baltă de sânge.

”O să curețe Sofia sângele, tu doar ia-l de aici.”

Luând cadavrul în brațe, Sebastian se îndreptă spre ușă, dar se opri.

”Suntem niște creaturi demne de milă, nu-i așa doamnă?”

”Da...”

Ieșind, Sebastian închise ușa.

Mirela căzuse în genunchi, plângând.

Indiferent de motiv, cauza speciei trebuia păstrată pură, iar orice risca s-o răstoarne trebuie eliminat. Aceasta a fost regula de aur după care Mirela își conduse rasa de mii de ani și niciodată nu făcuse vreo excepție, nici acum când era vorba de fiul ei.

***

Săpând groapa cimitirului, Sebastian privea luna. Nu mai era plină, ritualul trecuse și eșuase exact cum era plănuit din start de către el și Mirela.

Deși se chinuia să fie un servitor exemplar, Sebastian și-a ascuns ura fața de stăpânul său. Jurase că-l va omorî pentru că l-a transformat într-un monstru. Era singurul mod de a se răzbuna pentru moartea familiei sale de acum patru sute de ani.

Terminând de săpat, ieși din groapă.

Cu piciorul, împinse cadavrul stăpânului său. Fără a mai sta pe gânduri, începuse să toarne pământul înapoi în groapă.

Cu fiecare lopată, deveanea tot mai hotărât, se mișca tot mai repede și...lacrimile începură să-i curgă, șocându-l. Nu-și putea aminti ultima dată când plânse.

Terminând de-și îngropat stăpânul, Sebastian se duse la mașină pentru a se întoarce la conac.

Vrând să bage cheile în contact, le scăpase jos. Tremura de emoții, neputându-se stăpâni.

Strânse volanul cât putuse de tare și începuse să plângă în hohote. Țipătul său se auzi în tot cimitirul, sub acel cer luminat de lună.

SFÂRȘIT

NOTA AUTORULUI

Și uite așa, ai ajuns la finalul primei mele cărți, scrise în limba română. Sper că ți-a plăcut s-o citești la fel de mult pe cât mi-a plăcut mie s-o scriu. A fost o călătorie pe cinste!

Rugămintea mea pentru tine este să-mi dai mail pe andrei.elvedi@academiadescris.ro în care să-mi spui cum ți s-a părut. Ce personaj te-a atras? Care poveste a reușit să te implice cel mai bine în acțiune? Mă bazez extrem de mult pe feedback-ul tău pentru a face următoarele povești și mai palpitante.

Curentul de autori independenți din România este în plină dezvoltare și are nevoie de suport din partea ta, a mea, a tuturor. Cât despre noi doi? Ne auzim în următoarea carte.